ED McBAIN

N-ARE EGAL
CAND DESCRIE
CE FAC POLIȚIȘTII
SI MAI ALES
CUM O FAC!
THE NEW YORK TIMES

Premiul GRAND MASTER pentru roman polițist

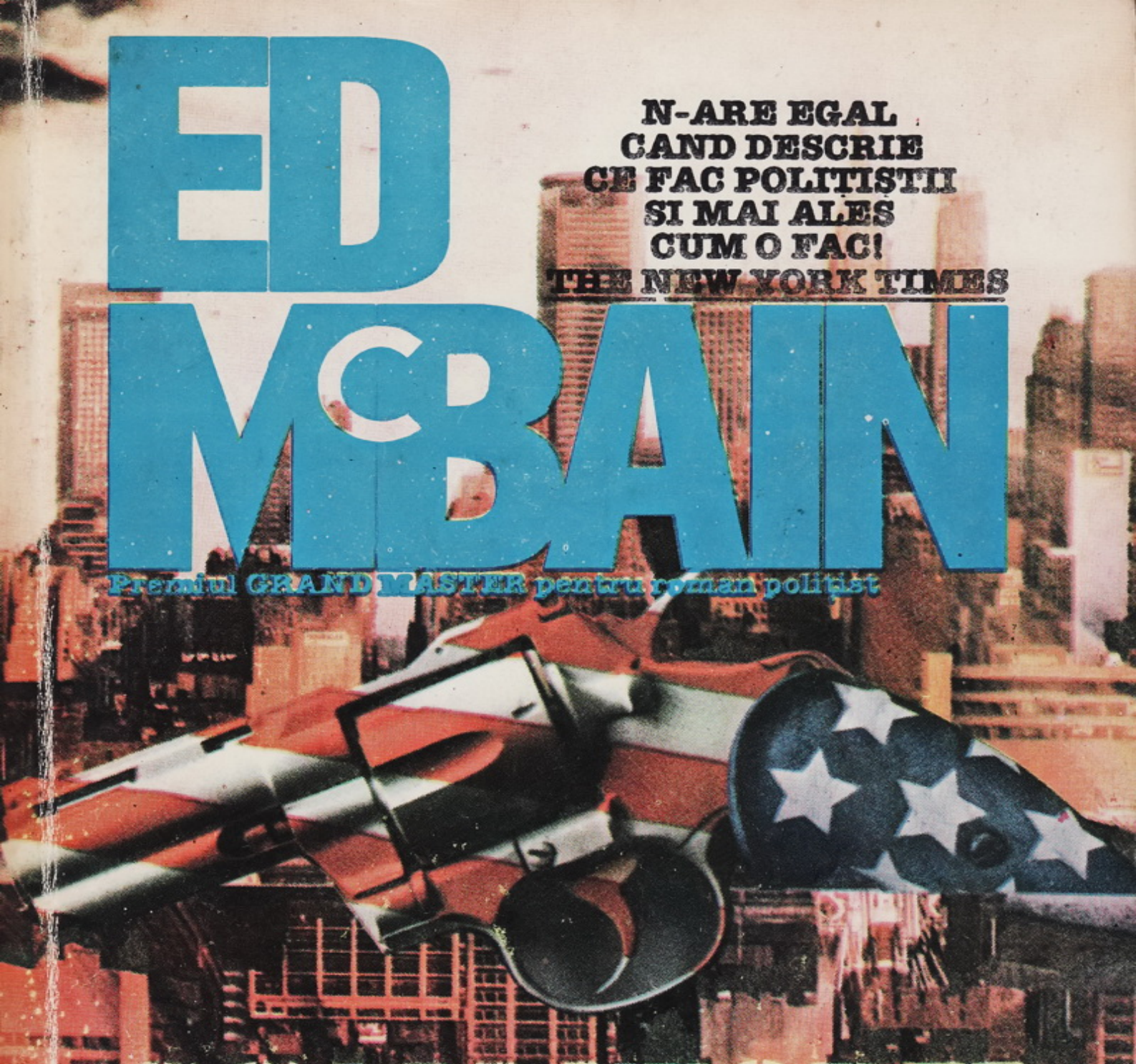

SCAMATORII

EDITURA NEMIRA

www.virtual-project.eu

ED McBAIN

SCAMATORII

TRADUCERE DE **DELIA IVĂNESCU**

www.virtual-project.eu

Ed McBain TRICKS 1987

Editura NEMIRA 1993

Oraşul *descris este imaginar. Personajele şi locurile sunt inventate. Doar practicile curente ale poliţiei sunt bazate pe o tehnică a investigaţiei consacrată.*

Cuvânt înainte

Aţi deschis unui dintre cele peste patruzeci de romane ale seriei „Secţia 87 Poliţie” semnate de americanul Ed McBain. Romane traduse în 25 de ţări; publicate în zeci de milioane de exemplare; ecranizate în mai multe rânduri. Primul a apărut în 1956, ultimul încă nu a fost scris.

De ce această longevitate? De ce acest succes? În 1956, când McBain intra pe uşa editurii *Pocket Books* cu manuscrisul primului său roman poliţist, el era deja o celebritate. Debutase în 1952, iar în 1954 publicase *The Blackboard Jungle* („Jungla de pe tablă”), în care trata tema violenţei şi delincvenţei în rândurile adolescenţilor: a urmat o ecranizare care a propulsat cartea şi autorul pe culmile succesului. Până în 1956 semnase cu numele real, Evan Hunter, dar agentul său literar şi editorul l-au convins să-şi găsească un pseudonim. Numele în sine nu are o semnificaţie deosebită: soţiei sale i-a plăcut cum sună… McBain (sau mai bine zis, Evan Hunter) îşi aminteşte: „Îmi câştigasem reputaţia de romancier serios, iar în vremea aceea oricine scria romane poliţiste nu era considerat ca atare”

Evan Hunter a venit deci cu proiectul „Secţiei 87 Poliţie” în momentul în care editura *Pocket Books* căuta un înlocuitor pentru seria populară *Perry Manson* a lui Erie Stanley Gardner. Pe vremea aceea scriitorul nu ştia mai nimic despre domeniul pe care avea de gând să-l abordeze, după cum singur mărturiseşte: „Nu intrasem niciodată într-o maşină de poliţie şi nu ştiam nimic despre poliţişti atunci când am propus editurii *Pocket Books* seria. Poliţiştii au fost puţin neîncrezători când m-au văzut prima dată, pentru că se gândeau: «Uite-l şi pe Mister Blackboard Jungle, care are de gând să ne facă figura». Mi-a luat ceva timp să-i conving că voi scrie cu multă înţelegere despre ei.

Voiam să ştiu totul despre poliţişti. Nu numai despre munca lor de zi cu zi, dar şi despre relaţiile dintre ei, despre soţiile lor, despre prietenii şi iubitele lor”

Poate că aceasta este explicaţia succesului uriaş al „Secţiei 87 Poliţie”. Realismul ei şocant, uneori cam greu de suportai, care loveşte mereu acolo unde trebuie. Realismul izbitor al personajelor, uneori la fel de greu de suportat, fie că este vorba de poliţiştii locotenentului Byrnes ori de întreaga galerie de figuri bizare. Îngrozitoare, demne de milă sau inocente implicate în angrenajul violenţei şi crimei.

Precizarea de la începutul acestei cărţi şi, de altfel, de la începutul tuturor celorlalte cărţi din seria „Secţia 87 Poliţie” pe care le veţi citi („Oraşul descris aici este imaginar…”) nu trebuie să vă inducă în eroare. Romanele lui McBain sunt la fel de adevărate ca viaţa.

NEMIRA

1

Cei doi ieşiră în stradă şiroind de sânge.

Nimeni nu le dădu atenţie.

Acesta era oraşul.

Personajul mai înalt purta un halat de baie albastru pătat de sânge. Sângele se prelingea din rănile care îi brăzdau faţa. Mâinile îi erau acoperite de sânge. Fâşia dungată de pijama care ieşea de sub halat era împroşcată toată de sângele care cursese probabil dintr-o rană deschisă în stomac, făcută de un pumnal înfipt până la plăsele.

Persoana mai scundă, o fată – deşi era greu de spus având în vedere expresia ei contorsionată – avea pe ea o cămaşă de noapte imprimată şi papuci roz cu pompoane şi tocuri înalte. Hainele ei musteau de sânge în noaptea de octombrie neobişnuit de blândă. Avea un cuţit pentru spart gheaţa înfipt în piept, cu mânerul mânjit de sânge. Sângele îi năclăia părul lung, sârmos şi încâlcit, sânge de un roşu aprins lăsa nenumărate pete pe picioarele ei goale, pe glezne, pe mâini şi pe pieptu-i îngust, cât se zărea din decolteul cămăşii.

Nu părea să aibă mai mult de 12 ani.

Băiatul care o însoţea era probabil de aceeaşi vârstă.

Ambii duceau sacoşe ce păreau stropite cu sânge proaspăt, ca şi cel din rănile lor. Poate că în sacoşe era ceva proaspăt tăiat dintr-un corp omenesc. O mână poate. Sau un cap. Sau poate că sacoşele erau îmbibate de sângele lor propriu.

Au năvălit în stradă ca propulsaţi de gravitatea rănilor lor.

— Hai să încercăm aici, a zis băiatul.

Atunci s-a văzut că-i lipseau mai mulţi dinţi. Găurile negre se vedeau când vorbea. O dâră roşie subţire se prelingea de pe buza de jos pe bărbie. Carnea în jurul ochiului drept era tumefiată, roşie,

cu vânătăi negre, albastre şi purpurii. Arăta ca şi cum cineva îl bătuse zdravăn înainte de a-i înfige pumnalul în burtă.

— Asta? a întrebat fata.

S-au oprit în dreptul unei uşi care dădea direct în stradă.

Au ciocănit cu putere.

Uşa s-a deschis.

— Am venii să vă păcălim şi bunătăţi noi dorim, au strigai într-un glas.

Era ora 4 şi 10 în seara de Halloween[1].

Schimbul de la patru până la miezul nopţii la Secţia 87 Poliţie împlinise abia 10 minute.

— Halloween nu mai e ce-a fost, zise Andy Parker.

Stătea la biroul lui din camera de gardă a secţiei, cu picioarele cocoţate pe masă, cu scaunul periculos de înclinat, ca şi cum ar fi fost îngreunat de tocul pistolului aruncat pe spătar. Purta nişte pantaloni boţiţi, o geacă necălcată, pantofi negri nelustruiţi, şosete albe murdare şi o cămăşi neşifonabilă cu pete de mâncare pe ea,. Se tunsese la o frizerie de pe Stem. Avea o barbă nerasă de trei zile. Vorbea cu Hawes şi Brown, dar ei nu-l ascultau. Pe Parker îl durea în cot şi-i dădea înainte.

— Nu-i mai ceva ca Noaptea Satanei, spuse el şi clătină din cap aprobator.

La birourile lor. Ceilalţi detectivi continuau să bată la maşină.

— Pe vremuri, spuse Parker. În noaptea asta copiii făceau un tărăboi nemaipomenit. Acuma, numai dansuri religioase, reuniuni sociale la club şi alte rahaturi pentru potolirea puştilor. Atunci mucoşii îşi zic: „Bine, vor ei să fim cuminţi de Halloween, alegem şi noi altă noapte ca să ne facem de cap”. Deci au inventat Noaptea Satanei, asta a fost ieri noapte cânii au spart toate geamurile şi au aruncat cu ouă.

În cameră, maşinile de scris ţăcăneau mai departe.

— Bă gagiilor, scrieţi romane sau ce? întrebă Parker. Nimeni nu-i răspunse.

— Mă pun şi eu să scriu o carte, zise Parker. O grămadă de copoi scriu cărţi şi se umplu de parale. Pe bune că am destulă experienţă ca să iasă o carte trăsnet.

Hawes ridică privirea o clipă, apoi se scarpină pe spate. Era ars de soare şi se cojea. De abia se întorsese luni dimineaţă dintr-o vacanţă de o săptămână în Bermude. Dar pielea lui încă mai avea culoarea părului. Era un bărbat zdravăn, roşcovan, cu o dungă albă în păr. Deasupra tâmplei stângi, urma unei răni din trecut. Încă nu-i spusese lui Annie Rawles că a petrecut câteva ore foarte plăcute cu o fată pe care o întâlnise acolo pe plajă.

— Gagiu' ăla, Wamburger de la Los Angeles, a fost copoi, spuse Parker. Cred că la Divizia Hollywood. Scrie cărţile alea teribile, nu? Şi ălălalt, Kornitch, scrie şi el, ăsta era poliţai la New York. Dacă n-ai fost copoi, degeaba te câcâi, că nu poţi să scoţi ceva ca lumea despre poliţişti. Acu' mă apuc şi eu să-i trag un roman trăsnitor să stea mâţa-n coadă şi mă mut pe un iaht în sudul Franţei. Atunci să le vedeţi pe fufele alea goale cum sar în apă de pe punte, iar eu mă uit la ele şi nu fac absolut nimic.

— Exact ca acum, zise Brown.

— Mănânci rahat, eu mi-am terminat treaba, spuse Parker. În schimbul ăsta împuţit prea a fost linişte. Cine a fost cu ideea să mai cheme oameni în plus?

— Locotenentul.

— De ce trebuie şapte oameni dacă nu se întâmplă nimic? De fapt cine e de jurnă? Şi unde dracu sunt?

— Patrulează, spuse Hawes. Au plecat să dea de belea.

Se gândea că şi el ar da de belea dacă i-ar povesti lui.

Annie ce s-a întâmplat în Bermude, deşi legătura lor era un aranjament mai puţin rigid. Apartamente separate, vizite conjugale ocazionale, ca cele acordate deţinuţilor în Mexic. Oricum, el o *rugase* pe Armie să-l însoţească în Bermude. Nu? Annie spusese că are concediu abia în februarie. El îi ceruse să schimbe perioada. Ea a spus că trebuie să fie la tribunal toată săptămâna respectivă. A mai spus şi că nu poate suferi Bermudele. A plecat singur. A cunoscut-o pe fata aia, jurist la Atlanta. L-a învăţat câteva trucuri legale.

— E atâta linişte că poţi să auzi musca, spuse Parker. M-aş duce acasă să trag un pui de somn.

— Asta în loc să dormi pe tine aici, zise Brown şi se duse la automatul pentru apă cu gheaţă. Era un negru voinic, musculos, cam de 1,90 înălţime şi 100 kg. Avea o mutră încruntată în timp ce lua o cană de carton şi apăsa cu năduf pe butonul-robinet. Părea mereu încruntat, chiar şi când zâmbea. Putea să pună pe fugă un tâlhar înarmat, lăsând şi pradă şi tot, numai dacă se uita urât la el.

— Cine ziceai că doarme, spuse Parker Mă odihnesc, atâta tot. Mi-am terminai treaba.

— Atunci de ce naiba nu te apuci de scris la cartea aia a ta? Ai putea povesti cum Halloween nu mai e ce-a fost, spuse Brown, făcând ghemotoc cana de carton şi întorcându-se la birou.

— Păi nu mai e, aprobă Parker.

— Poţi să scrii cum de Halloween e atâta linişte că eroul se plictiseşte de moarte, zise Hawes.

— Păi aşa şi e, spuse Parker. Telefonul ăsta n-a sunai deloc de când sunt eu aici.

Se uită la telefon. Nu suna.

— Pun prinsoare că asta te scoate din ţâţâni, făcu Brown. Telefonul care nu sună.

— Pierdem vremea de pomană, zise Hawes.

— Nu tu un omor cu vreo secure, ceva, spuse Brown.

— Eu am avut un caz de ăsta odată, zise Parker, poate că o să scriu despre el.

— S-a fumat deja, spuse Hawes.

— Precis că s-a vândut ca pâinea caldă.

— N-aş zice.

— Atunci poate că nu la scris un poliţist. Trebuie să fii din tagma asta dacă vrei să scrii ca lumea despre copoi.

— Trebuie să fii ucigaş cu securea ca să poţi scrie cărţi pe cinste despre ăştia, spuse Brown.

— Evident, zise Parker şi se uită din nou la telefon.

— Dacă tot n-ai treabă, spuse Hawes, de ce nu te duci să te bărbiereşti?

— Îmi pregătesc mutra de cuceritor la Miami, făcu Parker.

— Ai o moacă de milog, zise Brown.

— Păi asta şi sunt.

— Trebuie să fii milog ca să rupi inima târgului cu romane despre milogi, spuse Brown.

— Spune-i lui Kennedy, făcu Hawes.

— Cine, Teddy? Nu ştiam că scrie cărţi, spuse Parker Despre ce, mă rog? Despre senatori?

— Du-te şi te bărbiereşte, rosti Hawes.

— Sau scrie o carte despre bărbieri, îi sugeră Brown.

— Eu nu-s bărbier, zise Parker.

Privi iar spre telefon.

— L-aţi mai văzut vreodată făcând aşa? întrebă el.

— Nici măcar nu l-am *auzit* vreodată făcând aşa, spuse Brown.

— Nici eu, zise Parker. Parcă aş fi în concediu.

— Ca de obicei, spuse Brown.

— Am avut un caz cu o cucoană sugrumată în closet, zise Parker. Aş putea să scriu despre asta. Am o groază de cazuri despre care pot să scriu.

— Ce-ai zice de cazul la care lucrezi acum? spuse Brown.

— Păi acum n-am nimic.

— Zău?

— Am terminat tot. Am tras oblonul până sună telefonul.

— Poate că-i deranjat, zise Hawes.

— Crezi? spuse Parker, dar nu se obosi să ridice receptorul să vadă dacă are ton.

— Sau poate că băieţii ăia răi taie frunză la câini, zise Brown.

— Trebuie că toţi în păr au migrat în Sud pentru sezonul de iarnă, spuse Hawes şi se duse iar cu gândul la Bermude. Întrebându-se dacă o s-o scoată sau nu la capăt cu Annie.

— Ai vrea tu, zise Parker. Pe vremea asta? N-am mai apucat în viaţa mea aşa un octombrie. Am avut odată un caz cu un tip care şi-a sugrumai nevasta cu firul de la telefon. Ăsta da subiect de roman.

— Te cred şi eu.

— Întâi a pocnit-o zdravăn cu aparatul până a lăsat-o lată. Pe urmă a sugrumat-o cu cordonul telefonului.

— Pune-i titlul „Apel telefonic interurban”, spuse Brown.

— Nu, era lângă ea când o aranja.

— Ce zici de „Apel telefonic loco”?

— Dar „Alo. Aţi greşit numărul”, nu merge? întrebă Parker.

— Ba-i grozav, zise Hawes. Un titlu de milioane.

— Pot să scriu şi despre tipul ăla înecat în baie. Nevastă-sa l-a înecat în cadă. Un caz pe cinste.

— Ai putea să-i spui „Cada buclucaşă” sugeră Brown.

— Nu prea sună a titlu de roman trăsnet, zise Parker. Şi i-a tăiat şi daravela. Se înroşise apa de atâta sânge.

— Ce i-o fi venit? întrebă Brown, subit interesat.

— Se coţăia cu altă gagică, spuse Parker. Să-l fi văzut cum arăta, o aschimodie prăpădită. Nevastă-

sa a intrat când se îmbăia, i-a făcut de petrecanie şi – adio Charlie. Pe urmă i-a tăiat cocoşelu' cu propriul brici şi l-a aruncat pe fereastră.

— Ce, briciul?

— Nu, cocoşelu'. A căzut peste o babă care tocmai trecea pe stradă. A pocnit-o chiar în moalele capului şi i-a dat jos floarea de plastic de la pălărie. Când s-a aplecat să-şi ia floarea a văzul o sulă zăcând pe trotuar. Prima chestie care i-a venit în minte a fost întrebarea pe cine să dea în judecată. A ridicat-o şi s-a dus glonţ, la avocat. Alerga pe stradă cu sula-n mână. Dar în oraşul ăsta nimeni nu s-a mirat câtuşi de puţin.

— Am lucrat o dată cu Carella la un caz, spuse Hawes, în care tipul i-a tăiat mâinile unuia.

— De ce?

— Din acelaşi motiv. Dragostea.

— Asta-i *dragoste*?

— Dragoste sau bani, zise Hawes, cutremurându-se. Astea sunt singurele două motive.

— Mai sunt şi trăsniţii tăi, spuse Brown.

— Asta-i altă treabă, zise Parker. Am avui unul care a omorât patru popi până să punem mâna pe el. L-am întrebat de ce şi ne-a zis că taică-su era preot. Cum o mai fi şi asta, taică-su popă?

— Poate mă-sa era călugăriţă, spuse Brown.

— Nu. Maică-sa era soră medicală. Cincizeci de ani. Da grozavă. O chema Peaches Muldoon. Nu umbla cu mofturi, eu ştiu ce spun, era din Tennessee. Mi-a zis că fiu-su e precis diliu şi se bucură că l-am găbjit. Peaches Muldoon. Roşcată. Marfă clasa întâi.

— Cine zicea că-i tatăl?

— Frate-su, zise Parker.

— Straşnic caz, spuse Hawes.

— Îhî. Merge să scriu despre ăsta poate.

— Tu nu eşti preot.

— Câteodată *mă simt* ca un preot, zise Parker. N-ai idee cum m-am regulat ultima dată. Nu mă-

ntreba.

— Ce-ai fi s-o cauţi pe Peaches, sugeră Brown.

— Cred că a dat deja ortul popii, spuse Parker, luând-o în serios. Asta a fost acu' vreo zece ani.

— Ar avea şaizeci acum, spuse Hawes.

— Corect, dacă n-a mierlit-o încă. Dar să ştii că la şaizeci nu-i încă bătrână. M-am culcat cu o grămadă de gagici de vârsta asta. Au experienţă cu carul, ştiu meserie.

Privi iar telefonul.

— Poate ar trebui totuşi să mă bărbieresc, zise el.

Cele două femei se cunoşteau bine.

Annie Rawles era detectiv categoria I şi lucra la Secţia Violuri.

Eileen Burke era detectiv categoria II şi lucra la Secţia Specială.

Erau în biroul lui Annie discutând despre crime.

Ceasul de pe perete arăta 4,30 după-amiază.

— De ce te-au băgat pe tine în chestia asta? întrebă Eileen.

— Am experienţă la momeli, spuse Annie. Cred că secţia criminalistică n-o mai poate scoate la capăt.

— Cine a adunat toate informaţiile?

— Unu Alvarez, de la Şapte-Doi.

— La Calm's Point?

— Da.

— Toate trei?

— Toate trei.

— În aceeaşi zonă a secţiei?

— În zona Canalului, lângă docuri. Te simţi ca la Houston.

— N-am fost niciodată acolo.

— Nici să nu te duci.

Eileen zâmbi.

Avea 1,75 în picioare lungi, piept bine dezvoltat, şolduri armonioase, un păr ca flacăra şi ochii verzi. Nu mai avea cicatricea pe obrazul stâng. Asta

datorită chirurgiei estetice. Dar Annie se întreba dacă mai are cicatrici interne.

— Nu-i musai să accepţi, zise ea. Ştiu că te-au luat pe nepusă masă.

— Hai, dă-i înainte, spuse Eileen.

— Sau poate să mai aştepte până joia viitoare. O porcărie, cei de la criminalistică m-au sunat abia acum o oră. Ziceau că Alvarez e la ananghie, poate că nu i-ar strica o mână de ajutor. Asta spun ei. Nu eu.

— Drăguţii de criminalişti, spuse Eileen şi clătină din cap înţelegător.

Se întreba dacă Annie avea dubii în privinţa ei. Nu se mai ocupase de o treabă dificilă de când avusese accidentul. Puteai s-o înghiţi mai uşor dacă-i spuneai „accident”. Un accident i se poate întâmpla oricui. E ceva care nu trebuie neapărat să se mai întâmple şi a doua oară. Un accident nu te duce cu gândul la un siluitor care îţi face o tăietură pe obrazul stâng şi apoi te violează.

Annie o privea cu atenţie.

Ochi de culoarea argilei în spatele, unor ochelari care îi dădeau un aer savant. Păr negru tăiat scurt, sâni rotunzi pe un trup subţire. Cam de aceeaşi vârstă cu Eileen, puţin mai scundă. Dură şi cu o minte scânteietoare ca diamantul. Annie lucra la Secţia Jafuri când a scăpat doi indivizi care dădeau lovitura la o bancă, i-a pierdut pur şi simplu. Dacă nu s-ar fi speriat ea însăşi de două glugi ca toate glugile şi un pistol, ar mai fi simpatizat oare o poliţistă-momeală moartă de frică?

— Eu am mai trecut prin de-astea, îşi zicea Eileen, nu mi-e frică.

Dar îi era.

— Când a fost prima? întrebă ea.

— Pe zece. Vineri noapte, lună plină. Alvarez zicea că poate e un lunatic. A doua s-a întâmplat peste o săptămână, pe şaptesprezece. Şi alta vinerea trecută, noaptea.

— Întotdeauna vineri noaptea?

— Până acum da.

— Deci azi e vineri şi Secţia Criminalistică vrea o momeală.

— Asta vrea şi Alvarez. Am vorbii cu el imediat ce am primit telefonul. Pare al naibii de isteţ, dar până acum nu i-a prea ieşit figura.

— El ce zice de chestia asta?

— Nu cunoşti zona. Nu?

— Deloc.

— Atunci nu ţi-a picat fisa de ce ziceam de Huston.

— Cred că nu.

— E acolo o zonă pe malul canalului, infestată cu târfe şi drogaţi. Cel mai împuţit loc pe care l-am văzut în viaţa mea. Docurile Canalului Calm Point sunt fără îndoială pe locul doi.

— Deci sunt boarfe victimele?

— Da.

— Toate trei?

— Una avea numai şaişpe ani.

Eileen clătină din cap.

— Ce armă a folosit? întrebă.

Annie ezită.

— Un cuţit, spuse.

Şi deodată faptele se derulează iar în mintea lui Eileen… *Mâna ei încercând să apuce Browningul 380 automat vârât în cizmă.* Nu mă face să folosesc cuţitul, *pistolul ieşind din toc, în poziţie de tragere – şi el i-a crestat faţa. Brusc obrazul i-a explodat în flăcări. A dat drumul armei imediat.* Bravo, *a spus el. Şi i-a sfâşiat dresul şi chiloţii de dedesubt… Şi…*

Şi a înfipt partea rece şi plată a cuţitului în… în…

— Vrei să te tai şi aici?

Ea făcu semn că nu.

— Te rog, nu, spuse ea în gând.

Murmură incoerent. Nu, te rog, apoi spuse în sfârşii cu voce tare:

— Nu, te rog. Te rog. Nu… mă mai tăia. Te rog.

— Vrei mai bine să te regulez?

— Nu mă mai tăia iar.

Annie o privea pătrunzător.

— Le-a tăiat beregata cu un cuţit, zise ea.

Pe Eileen o năpădi o sudoare rece.

— Deci… eu… cred că vor să fac pe paraşuta, nu? întrebă ea.

— Exact.

— Prospătură, adică?

— Te-ai prins.

— Să fac trotuarul? Sau au stabilit…?

— Te plantează într-un local numit Barul lui Larry. La intersecţia dintre Fairview şi strada Patru Est.

Eileen făcu semn că a înţeles.

— Diseară. Da?

— Începând de pe la opt.

— Nu-i cam devreme?

— Vor să-i lase loc de întors.

— Unde să mă prezint?

— La Şapte-Doi. Poţi să te schimbi acolo.

— Cu ce? Curvele de azi arată ca nişte eleve de liceu.

— Nu alea din zona Canalului.

Eileen aprobă iar.

— Mi-a găsit Alvarez ajutoare?

— Unul. Un plăvan pe nume..

— Vreau cel puţin doi, spuse Eileen.

— Eu sunt a doua…

Eileen o privi.

— Dacă mă vrei.

Eileen nu spuse nimic.

— Mie nu mi-e frică, spuse Annie.

— Ştiu.

— Dar dacă crezi că-i mai sigur cu încă un bărbat…

— E tot ce-mi doresc mai mult, zise Eileen. Mor de frică. Şi cu armata rusă în spate tot aş fi leşinată de frică.

— Atunci n-o face, spuse Annie.

— Şi când o să-mi treacă frica? întrebă Eileen.

Se făcu linişte.

— Cei de la criminalistică mi-au cerut să fac rost de momeala cea mai bună pe care o ştiu, şopti Annie. Eu te-am ales pe tine.

— Mulţumesc mult, spuse Eileen.

Dar ea zâmbi.

— Să ştii că *eşti.*

— Am fost…

— *Eşti,* zise Annie.

— Vorba dulce… spuse Eileen.

Şi zâmbi iar.

— Deci… tu hotărăşti, spuse Annie şi se uită la ceasul din perete. Dar trebuie s-o faci pe loc. Vor totul pregătit diseară la opt.

— Cine-i tipul ăla, Plăvanul?

— Îl cheamă Shanahan. Irlandez sadea. Înalt de 1,80 m. Cel puţin 90 de kg. Nu mi-ar surâde deloc să dau nas în nas cu el pe întuneric, crede-mă.

— Ba mie da, spuse Eileen. Aş vrea să stau cu el de vorbă vreo oră înainte de a ieşi în stradă. Poate să fie în camera de gardă pe la şapte?

— Deci te-ai hotărât?

— Numai fiindcă tu eşti cea de-a doua, zise Eileen şi zâmbi din nou.

Dar pe dinăuntru tremura toată.

— Ăsta care le-a omorât, zise ea. Au idee măcar cum arată?

— Alvarez zice că are nişte descrieri care seamănă între ele. Dar cine ştie cum o să arate diseară? Asta dacă vine.

— Splendid, spuse Eileen.

— Totuşi ceva este sigur: Se dă drept mare şmecher.

Ferăstrăul tăia în lemn, tăia în carne şi oase, traversând mijlocul cutiei de lemn şi cel al femeii. Sângele gâlgâia în tăietura făcută, urmând dinţii ascuţiţi ai ferăstrăului şi ferăstrăul era plin de sânge când îl îndepărtă în sfârşit de cutie şi femeie.

Privi spre ceasul din perete, 5,05 după amiază. Încuviinţă cu o satisfacţie sinistră.

Ridică ambele capace ale cutiei.

Femeia ieşi nevătămată, zâmbitoare şi ridică braţele deasupra capului, iar publicul începu să aplaude şi să aclame.

— Mulţumesc, mulţumesc foarte mult, spuse bărbatul, înclinându-se.

Publicul era formal în majoritate din băieţi şi fete între 13 şi 18 ani fiindcă spectacolul avea loc la un liceu de pe strada Unsprezece Nord. Directorul şcolii, dl. Ellington, se înclină mulţumit. Ideea de a-l invita pe scamator fusese a lui. Era o modalitate de a ocupa timpul şi de a-i face fericiţi pe aceşti adolescenţi greu de potolit vreme de aproximativ o oră înainte de a ieşi în stradă. Va ţine un mic discurs după terminarea spectacolului şi asta se va întâmpla imediat. Le va spune tuturor să meargă acasă şi să cineze pe săturate, apoi să-şi pună costumele şi să petreacă o sărbătoare liniştit? Cu conştiinţa împăcată că unul din drepturile garantate de democraţie este şi cel de adunare – ca cea din seara aceea – cât şi de adunare pe străzi, dar nu şi libertatea de a face rele cu bună ştiinţă, asta sigur nu. Acesta va fi punctul culminant al cuvântării Copiii, recunoscători pentru divertismentul de o oră. Vor tine seamă – spera el – de aceste indicaţii. Nimeni de la liceul „Herman Raucher” nu va fi implicat în acte de vandalism în noaptea asta. Era sigur.

Acum privea la asistenta scamatorului care rostogolea cutia de lemn spre culise. Era o blondă arătoasă, apropiindu-se de 30 de ani, gândea Ellington, purtând un costum împodobit cu paiete care îi dezgolea avantajos picioarele extrem de lungi şi sânii bogaţi. Ellington observă că majoritatea băieţilor din public nu-şi puteau lua ochii de la picioarele lungi ale asistentei şi de la sânii ei albi şi generoşi care se zăreau prin decolteu. Chiar şi el se abţinea cam greu să o

privească. Acum se întorsese pe scenă. Împingând o cutie înaltă pe roţi De data asta una verticală. Scamatorul – care se numea Sebastian cel Mare – purta frac şi joben. Ellington se uită la ceas. Acesta era probabil numărul final din program. Aşa spera, pentru că voia să-şi ţină micul discurs şi să scape dracului de toţi copiii ăştia. Îi promisese Estellei să treacă pe la ea când pleca de la şcoală. Estelle era cucoana la care se oprea în fiecare miercuri şi vineri după masă, când soţia credea că are şedinţă cu personalul. Picioarele Estellei nu erau aşa lungi, nici sânii aşa opulenţi ca cei ai asistentei scamatorului, dar totuşi Estelle avea patruzeci şi şapte de ani.

— Mulţumesc, copii, spuse Sebastian cel Mare. Mulţumesc. Toţi sunteţi nerăbdători să ieşiţi pe străzi pentru a sărbători un Halloween liniştit, de aceea nu vă mai reţin prea mult. Ah, mulţumesc, Marie. Îi spusese asistentei.

O cheamă Marie, se gândi Ellington şi se întrebă care îi era numele de familie şi dacă figura în cartea de telefon.

— Aveţi în faţa dumneavoastră o cutiuţă – ei nu chiar mică fiindcă sunt destul de înalt – în care voi intra în clipa următoare, mulţumesc, Marie, poţi să pleci acum, mi-ai fost de mare folos, hai s-o aplaudăm, copii.

Marie îşi ridică braţele deasupra capului, avea picioarele larg desfăcute, zâmbea cu toată gura, iar puştii aplaudau şi răcneau, mai ales băieţii, apoi făcu o mică întoarcere foarte apetisantă şi se îndreptă ţanţoşă spre culise pe tocurile ei înalte.

— Aceasta a fost ultima apariţie a Mariei astă seară, spuse Sebastian.

Porcăria dracului, gândi Ellington.

— Iar peste câteva clipe voi dispărea şi eu. Acum, dragi copii, voi intra în această cutie…

Deschise uşa din partea din faţă a cutiei.

— Am să vă rog pe toţi să număraţi până la zece… cu voce tare… unu, doi, trei, patru şi aşa

mai departe – ştiţi cu toţii să număraţi până la zece, nu?

Râsete în rândurile copiilor.

— Şi am să-l rog pe director, dl. Ellington, să vină aici. D-le Ellington, vă rog să veniţi acum lângă mine. Când voi ajungeţi la zece. El va deschide capacul acestei cutii şi Sebastian cel Mare nu va mai fi, copii. Eu voi dispărea, mă voi volatiliza pur şi simplu. Deci… a, perfect, d-le. Ellington, vă rog să staţi aici, lângă cutie, mulţumesc. E foarte bine. Îşi scoase jobenul. Făcând un pas în cutie spuse: „Acum vă voi spune la revedere tuturor…”

Aplauze şi urale din partea copiilor.

— Mulţumesc, mulţumesc, spuse, vreau să vă reamintesc rugămintea mea să sărbătoriţi Halloween în linişte şi pace. În momentul când închid uşa, vreau să începeţi numărătoarea cu voce tare. Iar când ajungeţi la zece, dl. Ellington va deschide uşa iar eu voi fi dispărut, dar nu şi uitat pentru totdeauna. D-le Ellington, sunteţi gata?

— Da, spuse Ellington, simţindu-se ca un rahat.

— Adio, copii, spuse Sebastian şi închise uşa după el.

— Unu! începură copiii să recite. Doi! Trei! Patru! Cinci! Şase! Şapte! Opt! Nouă! Zece!

Ellington deschise uşa cutiei.

Sebastian cel Mare dispăruse.

Copiii începură să aplaude.

Ellington trecu în faţa scenei şi ridică mâinile să se facă linişte.

Va trebui să le reamintească puştilor să nu încerce să taie pe cineva în două cu ferăstrăul fiindcă asta era doar o scamatorie.

Automobilul station se opri în curbă. În faţa magazinului de băuturi de la colţul străzii Nouă cu Culver. Femeia voinică de la volan era o blondă cu părul cârlionţat, de vreo 50 de ani. Purtând o rochie albastră cu floricele mici albe şi o jachetă

de lână deasupra. Un copil stătea lângă ea pe scaunul din faţă. În spate mai erau trei copii. Arătau de vreo 11 sau 12 ani, nu mai mult.

Deschiseră uşile şi ieşiră din maşină.

— Distraţi-vă, copii, zise blonda de la volan.

Copiii erau costumaţi în bandiţi. Scurte micuţe de piele şi blugi, pantofi albi de pânză şi şepcuţe cu cozoroc, iar pe ochi măşti mici negre. Toţi aveau sacoşe pe care erau desenaţi dovleci micuţi portocalii. Toţi aveau pistoale mici de jucărie în mânuţe. Au traversat strada sporovăind de-a valma şi unul a deschis uşa magazinului. Ceasul din spatele tejghelei arăta 5 şi 15 minute după amiază. Proprietarul magazinului privi spre ei în momentul în care se auzi clopoţelul de la uşă:

— Vrem să vă păcălim şi bunătăţi dorim, scheunară copilaşii într-un glas.

— Hai copii, ieşiţi afară, zise negustorul nerăbdător. Aici e un loc pentru afaceri serioase.

Şi unul din copii îl împuşcă în cap.

Parker se bărbierise şi revenise în camera de gardă, scormonind prin dulapurile cu dosare, conţinând mape separate pentru toate cazurile închise cu succes. În rutina poliţiei nu exista ceva numit soluţie. Un caz nu era niciodată *soluţionat,* ci închis sau putea rămâne *deschis,* ceea ce însemna că făptaşul era deja la Buenos Aires sau în Alaska şi nu era *niciodată* prins. Dosarul Deschis era cimitirul descoperirilor poliţiei.

— Mă simt alt om, spuse Parker. De fapt, arăta ca întotdeauna, doar că se bărbierise. Muldoon, spuse el, Muldoon, unde naiba eşti?

— Chiar vrei să cauţi o babă de şaizeci de ani? întrebă Brown.

— Da, pe Peaches Muldoon, zise Parker. Dacă la cincizeci arăta bine, pun prinsoare că are şi acum toate cele unde trebuie. Unde mă-sa e dosarul ăla?

— Caută la Surori Medicale în Vârstă, zise Hawes.

— Caută la Boarfe Decrepite, sugeră Brown.

— Rahat, habar n-ai. Stai să-i vezi poza, zise Parker.

Ceasul din camera de gardă arăta 5,30.

— Muldoon, în sfârşit, spuse Parker şi trase un dosar gros din sertar.

Telefonul sună.

— Cine-i la rând? întrebă Parker?

— Credeam că tu, zise Brown.

— Eu? Nici gând. Hai, Artie.

Brown oftă şi ridică receptorul.

— Secţia 87, spuse el. Brown.

— Artie, aici Dave..

Sergentul Murchison, de la biroul de urgenţe.

— Zi, Dave.

— Adam Patru ne-a sunat de la intersecţia Culver cu strada Nouă. Magazinul de băuturi „Adams Vin & Spirtoase”.

— Şi?

— A fost o crimă acolo.

— Bine, spuse Brown.

— Ai vreo patrulă în sector?

— Da.

— Pe cine? Nu vrei să te uiţi?

Brown se întinse şi luă de pe birou tabelul nominal de serviciu.

— Kling şi Carella. Amândoi într-o maşină, spuse el. Meyer şi Genero solo.

— Ai idee cam pe unde?

— Nu.

— Bine. Încerc să-i găsesc.

— Dă-mi de ştire.

— În regulă.

Brown închise.

— Ce-i? întrebă Hawes.

— O crimă pe Culver. Acum încep vecinii.

Telefonul sună iar.

— Ia uite la poza asta, zise Parker, venind la biroul lui Brown. Ce zici. Ce carcasă.

— Secţia 87. Hawes.

— La uite ce ţâţe! zise Parker.

— Alo. Cu cine vorbesc, vă rog? întrebă o femeie.

— Detectiv Hawes.

— Picioarele fac toţi banii, spuse Parker..

— Soţul meu a dispărut, spuse femeia.

— Da, doamnă, zise Hawes. Să vă dau numărul de la…

— Mă numesc…

— Mai bine sunaţi la Persoane Dispărute, doamnă, zise Hawes. Ei se ocupă exact cu…

— A dispărut aici, în zona *asta,* spuse femeia.

— Totuşi…

— Arată a gagică de cincizeci? întrebă Parker.

Telefonul sună din nou. Brown răspunse.

— Secţia optzeci şi şapte, Brown, zise el.

— Artie? Aici Genero.

— Da?!

— Artie, n-ai să crezi.

— Ce? întrebă Brown. Se uită spre Parker, acoperi receptorul şi şopti. „Genero”.

Parker dădu ochii peste cap.

— Iar s-a întâmplat, zise Genero.

— Mă cheamă Marie Sebastiani, spuse femeia la telefonul lui Hawes. Soţul meu e Sebastian cel Mare.

Hawes se gândi pe dată că vorbeşte cu o ploşniţă.

— Cucoană, zise el. Dacă soţul matale chiar s-a volatilizat…

— Sunt la restaurantul ăla, ştii… zise Genero. La colţul dintre Culver şi strada Şase.

— Da… spuse Brown.

— Unde au dat lovitura aseară. Am trecut să stau de vorbă cu proprietarii.

— Da…

— Soţul meu e scamator, spuse Marie. Îşi spune Sebastian cel Mare. A dispărut.

Un scamator clasa-întâi, zise Hawes în gând.

— M-am uitat în lăzile de gunoi de afară, spuse Genero. Să caut vreo armă aruncată pe acolo.

— Şi? zise Brown.

— Chiar a dispărut de-a binelea, spuse Marie. S-a topit. M-am dus înapoi la liceu, unde încărca maşina dar dispăruse şi maşina şi Frank. Şi toate ustensilele lui zăceau aruncate pe stradă ca…

— Frank, doamnă?

— Soţul meu. Frank Sebastiani, Sebastian cel Mare.

— Iar s-a întâmplat, Artie, zise Genero. Mi-a venit să borăsc.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Poate că s-a dus pur şi simplu acasă, doamnă, zise Hawes.

— Nu, locuim în statul vecin, n-ar fi plecat fără mine. Şi toate lucrurile lui erau aruncate pe drum. Vorbesc de lucruri scumpe.

— Şi ce vrei să spui, cucoană?

— Spun că cineva a furat maşina şi Dumnezeu ştie ce i-a făcut lui Frank.

— Artie? spuse Genero. Mai eşti pe fir?

— Da, zise Brown şi oftă.

— Era într-o ladă de gunoi. Artie..

— Ce era într-o ladă de gunoi?

— Ce liceu era. Doamnă? întrebă Hawes.

— „Herman Raucher” pe strada Unsprezece Nord.

— Acum eşti acolo?

— Da. Sun de la un telefon public.

— Stai acolo, zise Hawes. Trimit pe cineva la dumneata.

— Aştept, spuse Marie şi închise.

— Artie, ce-ar fi să vii încoa? zise Genero. Restaurantul Burgundia. Pe Culver, colţ cu strada Şase.

— Ce naiba ai găsit în…?

Dar Genero închisese.

Brown înşfăca tocul pistolului şi şi-l prinse pe umăr.

Hawes îşi prinse tocul de curea.

Parker apucă receptorul.

— Peaches Muldoon, iată-mă-s! spuse el.

Ora 5,40 în noaptea de Halloween, străzile întunecate de aproape o oră. Oraşul îşi terminase rezervele de lumină de zi de la 26 ale lunii. Toţi monstrişorii, spiriduşii şi liliecii de noapte disponibili, ducând sacoşe pline cu dulciuri din uşă în uşă, ţipând: „venim să vă păcălim…” şi rugându-se să nu le dea nimeni bunătăţi cu o lamă ascuţită înăuntru.

Brown se uită la ceas.

La ora asta, nevastă-sa, Caroline, ieşise cu Connie pe stradă. Fata lui de opt ani probase costumul special pentru el aseară. Era cea mai angelică vrăjitoare din câte văzuse vreodată. Toată săptămâna următoare vor avea dulciuri. Singurii care profitau de pe urma acestei sărbători erau fabricanţii de zaharicale şi dentiştii. Brown îşi greşise profesia.

Se hotărâse să meargă pe jos la restaurantul Burgundia. Nu era prea departe de secţie şi un poliţai – dacă Genero putea fi considerat ca atare – era deja acolo.

Noaptea era plină de miresme.

Doamne, ce octombrie avuseseră!

Frunzele încă mai erau în copacii din parc, galben-viu sau roşii, ori portocalii şi maronii, ziua cerul era de un albastru strălucitor, iar noaptea negru-tăciune. Încărcai cu puzderie de stele.

Într-un oraş în care locuitorii nerăbdători scoteau pardesiele mult prea devreme în fiecare primăvară, acum părea să nu fie cazul să le pună încă. Mergea repede spre strada Culver, întorcându-se să arunce o privire spre E.T., trecând în fugă pe lângă monstrul Frankenstein şi Dracula.

Zâmbind, coti pe Culver şi se îndreptă spre strada Şase.

Genero aştepta pe trotuar în faţa restaurantului.

Era palid.

— Ce e? întrebă Brown.

— Hai în spate, spuse Genero. Nu l-am atins.

— Ce anume? întrebă Brown. Dar Genero o luase deja pe străduţa din dreapta restaurantului.

Lăzi de gunoi flancau de ambele părţi uşa din spate a restaurantului, luminată puternic de sus.

— Acolo, zise Genero.

Brown sălta capacul lăzii indicate de Genero.

Bustul însângerat al unui trup omenesc era vârât în ladă, peste o pungă verde de plastic pentru gunoi.

Bustul retezat de la mijloc în sus dintr-un corp omenesc.

Nu ave braţe.

Nici cap.

— De ce păţesc eu mereu chestii din astea? îl întrebă Genero pe Cel de Sus.

2

— Odată am găsit o mână într-o sacoşă a unei companii aeriene, spuse Genero.

— Zău? întrebă Monoghan fără interes.

Monoghan lucra la Secţia Criminalistică. De obicei făcea cuplu cu Monroe, dar în noaptea aceea fuseseră două crime la Secţia Opt-Şapte, la câteva cvartale distanţă, de aceea Monoghan era aici, în spatele restaurantului de pe Culver colţ cu strada Şase, iar Monroe la magazinul de băuturi din colţul străzii Nouă. Monoghan fără Monroe era ca un lacăt fără cheie.

— Tăiat la încheietură, zise Genero. Îmi vine să vărs.

— Chiar că poţi să borăşti, spuse Monoghan.

Se uita în lada de gunoi unde bustul plin de sânge rămăsese pe punga verde de plastic.

— O bucată de carne proaspătă, asta e, spuse el către Brown.

Brown avea o privire tristă. Se mulţumi să dea din cap.

— Medicul vine? întrebă Monoghan.

— L-am chemat acum zece minute.

— Pentru asta nu-ţi trebuie ambulanţă, spuse Monoghan. E de ajuns o sacoşă.

Râse singur de spiritul făcut. Monroe îi lipsea ai dracului.

— Seamănă a bărbat, nu? spuse el. Adică fără ţâţe. Păr pe piept…

— Mâna aia de care am dat era tot de bărbat. O mână zdravănă. Era cât pe ce se borăsc.

Acum erau mai mulţi poliţişti în uniformă pe străduţă, câţiva tehnicieni adulmecând pe lângă uşa din spate a restaurantului şi o poliţistă în civil de la Secţia Foto făcând instantanee. Semăna a decor de crimă, deşi nu avusese loc nici o crimă în adevăratul sens al cuvântului, ea fusese făcută fără

doar şi poate altundeva. Aici era doar o rămăşiţă a unei crime, o bucată de carne proaspătă – cum o numise Monoghan – zăcând într-o ladă de gunoi, o parte a ceea ce odată fusese o fiinţă umană. Asta şi ce alte indicii mai lăsase persoana care transportase bustul în acel loc anume.

— De groază ce de bucăţi dezmembrate găseşti prin oraşul acesta, spuse Monoghan.

— Mie-mi spui? zise Genero.

Monoghan purta o pălărie neagră, costum negru, cămaşă albă, cravată neagră. Ţinea mâinile în buzunarele hainei, cu degetele mari afară. Cu aerul lui trist părea un cioclu îmbrăcat corect. Genero făcea eforturi să pară un detectiv de casă mare deghizat în colegian. Avea pantaloni albaştri şi pulovăr cu model peste o cămaşă sport deschisă la gât. Pantofi moi maro. N-avea pălărie. Păr negru cârlionţat, ochi căprui. Semăna cu un pudel tâmpii.

Monoghan privi spre el.

— Tu eşti ăla care ai găsit chestia asta aici? întrebă el.

— Păi, da, spuse Genero, întrebându-se dacă trebuia sau nu să recunoască.

— Mai sunt şi alte bucăţi în lăzile celelalte?

— N-am căutat, spuse Genero gândindu-se că şi una era destul.

— Vrei să mă uit acuma?

— Nu lăsa amprente pe capace. Îl avertiză unul din tehnicieni.

Genero îşi înfăşură mâna în batistă şi începu să ridice capacele.

Nu mai era nimic.

— Deci avem numai pieptul, zise Monoghan.

— Salut, băieţi, zise doctorul urcând pe străduţă, ia să vedem ce avem aici.

— Numai pieptul acesta, spuse Monoghan. Arătând bustul.

Medicul se benoclă în lada de gunoi.

— Drăguţ, zise şi puse trusa lângă el. Aţi vrut să vă spun dacă e mort sau ce?

— Ne-ai putea da un pronostic asupra orei când a fost omorât, asta ne-ar prinde bine, explică Monoghan.

— O să aflaţi la autopsie, răspunse doctorul.

— La ăsta, spuse Monoghan, cineva a făcut deja autopsia. Cu ce a lucrat, poţi să ne spui?

— Cine? întrebă medicul.

— Ăla care l-a porţionat.

— Era un chirurg de trei lulele, asta e sigur, spuse medicul privind carnea sfâşiată şi flendurită unde fuseseră capul, braţele şi partea de jos a trunchiului.

— Deci ce era? Satâr? Ferăstrău?

— Nu sunt scamator, zise doctorul.

— Are vreun semn, vreo cicatrice sau tatuaj? întrebă Brown liniştit.

— Nu văd nimic de felul ăsta. Staţi să-l întorc.

Genero observă că doctorul se referea tot timpul la el ca la un obiect.

Medicul îl întoarse.

— Nici aici nimic, spuse el.

— O bucată de carne proaspătă, atâta tot, spuse Monoghan.

Hawes avea pe el doar o haină sport subţire, peste cămaşa desfăcută la gât; n-avea cravată, nici pălărie. O adiere blândă îi răscoli părul roşcat, octombrie anul ăsta era ca primăvara în Munţii Stâncoşi. Marie Sebastiani nu se simţea în largul ei vorbind cu un poliţist. Asta se întâmpla cu cei mai mulţi oameni cinstiţi, hoţii n-aveau probleme când era vorba de oamenii legii.

Fâţâindu-se nervoasă, îi relată cum se schimbase de costum în hainele pe care le purta acum – un sacou de tweed şi o fustă, bluză crem şi pantofi cu toc – în timp ce soţul ei, Sebastian cel Mare, pe numele adevărat Frank Sebastiani, se dusese să încarce maşina în spatele liceului, cu toate micile obiecte trebuincioase numărului. Apoi se dusese şi ea în spate, unde trebuia să-l găsească, dar maşina

plecase, el dispăruse, iar obiectele pe care le folosise erau împrăştiate pe drum.

— Prin mici obiecte… spuse Hawes.

— Păi inele, baticuri, mingi, colivia de păsări… împrăştiate peste tot. Jimmy vine cu camioneta să ia cutiile şi lucrurile mai voluminoase.

— Jimmy?

— Ucenicul lui Frank. El e om la toate, conduce camioneta unde avem. Spectacol, ne ajută la încărcat şi descărcat, vopseşte cutiile când e nevoie, verifică dacă arcurile sunt în regulă… de astea.

— El v-a adus pe amândoi azi, nu?

— Da, sigur.

— Şi v-a ajutat la descărcat?

— Ca de obicei.

— A stat la spectacol?

— Nu, nu ştiu unde s-a dus în timpul spectacolului. Să mănânce, probabil. Ştia că terminăm aici pe la cinci, cinci jumate.

— Unde e acum Jimmy?

— Păi nu ştiu. Cât e ceasul?

Hawes se uită la ceas.

— Şase şi cinci, spuse.

— Habar n-am unde naiba e, spuse Marie. De obicei e foarte punctual.

— La cât aţi terminat aici? întrebă Hawes.

— Cum am spus, pe la cinci şi un sfert.

— Şi v-aţi schimbat…

— Da. Şi Frank la fel.

— Cu ce e îmbrăcat pe scenă?

— Frac şi cravată neagră. Şi joben.

— În ce haine s-a schimbat?

— E important?

— Foarte, zise Hawes.

— Atunci să mă străduiesc să fiu cât mai exactă, spuse Marie. A îmbrăcat o pereche de pantaloni albaştri cu o cămaşă albastră sport uni, fără model, şosete albastre, pantofi negri şi… cum îi zice… Tricotat în punct leneş, aşa se cheamă? Un fel de

împletitură măruntă cu negru şi albastru. O haină sport tricotată. N-avea cravată.

Hawes nota.

— Câţi ani are soţul dumneavoastră? întrebă el.

— Treizeci şi patru.

— Ce înălţime?

— 1 metru 78.

— Greutatea?

— 77 de kg.

— Culoarea părului?

— Negru.

— Ochii?

— Albaştri.

— Poartă ochelari?

— Nu.

— E alb?

— Sigur că da, spuse Marie.

— Vreun semn de naştere, cicatrice sau tatuaj?

— Da, o cicatrice de la apendicită. Şi o meniscotomie.

— Ce-i aia? întrebă Hawes.

— A avut un accident de ski. Şi-a rupt cartilagiul la genunchiul stâng. I-au scos cartilagiul – adică meniscul. Are o cicatrice. Pe genunchiul stâng.

— Cum se scrie meniscotomie, întrebă Hawes.

— N-am idee, zise Marie.

— La telefon mi-aţi spus că locuiţi în statul vecin…

— Aşa e.

— Unde?

— Collinsworth.

— Adresa?

— Eden Lane. 604.

— Numărul apartamentului?

— E o casă.

— Numărul de telefon şi codul local?

— Să vă dau cartea de vizită a lui Frank, spuse ea şi scormoni în geantă de unde scoase un teanc de cărţi de vizită. Luă una din grămadă şi i-o

întinse lui Hawes. El o parcurse iute, notă numerele de acasă şi de la serviciu în carnet apoi o vârî în copertă.

— Aţi încercat să sunaţi acasă? întrebă el.

— Nu, de ce?

— Sunteţi sigură că nu s-a dus acasă fără dumneavoastră? Poate s-a gândit că vă ia Jimmy.

— Nu, stabilisem să cinăm în oraş.

— Deci n-ar fi plecat acasă fără dumneavoastră?

— N-a făcut-o niciodată.

— Jimmy ăsta… cum îl mai cheamă?

— Brayne.

— Brain? La fel cu creierul din cap?

— Da. Dar cu y.

— B-R-A-Y-N?

— Cu E la sfârşit.

— B-R-A-Y-N-E?

— Da.

— James Brayne.

— Da.

— Adresa lui.

— Locuieşte cu noi.

— În aceeaşi casă?

— E un apartament micuţ deasupra garajului.

— Numărul lui de telefon?

— Staţi un pic, zise ea. Nu ştiu dacă-l mai ţiu minte.

— Păi încercaţi să vi-l amintiţi, spuse Hawes, fiindcă eu cred că trebuie să sunăm acasă, să vedem dacă s-a întors vreunul din ei.

— N-ar face ei una ca asta, zise Marie.

— Poate că au încurcat borcanele spuse Hawes. Poate Jimmy a crezut că soţul dumneavoastră ia tot calabalâcul în maşină…

— Nu, lucrurile mari nu intră în maşină. De aia avem camioneta.

— Sau poate soţul a crezut că veniţi cu Jimmy…

— Precis nu.

— Ce maşină avea soţul?

— Citation 1984. Un coupe cu două uşi.
— Culoarea?
— Albastră.
— Numărul de înmatriculare?
— DL 74-3681.
— Şi camioneta?
— Ford Econoline ’79.
— Culoarea?
— Un fel de cafeniu.
— Ştiţi cumva numărul?
— RL 68-7210.
— Pe ce nume sunt înregistrate?
— Al soţului.
— Amândouă înscrise în statul vecin?
— Da.
— Hai să căutăm un telefon, da? spuse Hawes.
— E unul acolo, zise ea, dar îi sunăm de pomană.
— De unde ştiţi?
— Pentru că Frank nu şi-ar fi lăsat catrafusele aruncate pe drum. Astea costă bani.
— Haideţi să încercăm totuşi să-i sunăm.
— N-ajută la nimic, zise Marie. Ascultaţi-mă pe mine.

Formă numerele lui Sebastian de acasă şi de la serviciu, dar nu răspunse nimeni. Într-un târziu, Marie îşi aminti numărul de telefon al camerei de deasupra garajului şi îl încercă şi pe acela. Nimic.

— Păi, zise el. Mă apuc de treabă. Vă sun îndată ce…
— Eu cum ajung acasă? întrebă Marie.

Ăştia întrebau întotdeauna cum ajung acasă.

— Nu sunt trenuri spre Collinsworth?
— Ba da. Dar..
— Vă las în staţie.
— Şi lucrurile soţului aruncate pe drum?
— Poate îl rugăm pe îngrijitorul de la şcoală să le încuie undeva. Până apare soţul.
— Ce vă face să credeţi că mai apare?

— Păi eu suni sigur că e bine mersi. Chestie de neînţelegere, atâta tot.

— Nu cred că vreau acasă în noaptea asta, spuse Marie.

— Păi, cucoană…

— Mai degrabă… pot să vin cu dumneata la poliţie? Aştept acolo, până afli ceva de Frank.

— Cum doreşti, madam. Dar să ştii că o să mai dureze până…

— Poţi să-mi împrumuţi nişte bani… întrebă ea.

El o privi.

— … pentru cină?

El o privea în continuare..

— Ţi-i dau înapoi când… când îl găsim pe Frank, Iartă-mă, dar n-am avut la mine decât câţiva dolari. Pe Frank îl plăteau, el avea toţi banii.

— Câţi bani, doamnă?

— Păi cât să-mi iau ceva de mâncare.

— Întrebam câţi bani avea soţul la el?

— Păi luam o sută pentru treabă. Cred că mai avea ceva şi în portofel, nu ştiu cât.

Deci jaful nu intră la socoteală, se gândi Hawes. Deşi, în oraşul ăsta sunt şi nenorociţi care nu s-ar da în lături să-ţi taie beregata pentru câţiva bănuţi. Pe loc se gândi la suma pe care o avea la el. Era prima dată în viaţa lui când o victimă îi cerea împrumut.

— Şi mie mi-e cam foame, zise el. Hai să-l căutăm pe îngrijitor şi pe urmă mergem să mâncăm ceva.

Monroe fără Monoghan era ca un copil părăsit.

Ceasul de perete din magazinul de băuturi arăta 6 şi IU.

Stătea în spatele casei de marcat bani, unde proprietarul magazinului fusese împuşcat mortal u oră mâi devreme.

Cadavrul fusese luat. În spatele tejghelei rămăsese sânge şi un contur cu creta pe podea. Casa de bani era goală.

— Erau patru, îi zicea omul lui Meyer.

Meyer patrula prin zonă când l-a chemat sergentul Murchison prin radio. Ajunsese cam la zece minute după terminarea trebii şi trimisese imediat un mesaj radio de confirmare. Murchison informase pe dată Criminalistica, deci iată-l pe Monroe singur-singurel, arătând ca şi cum şi-ar fi pierdut fratele geamăn. Purta o pălărie neagră, costum negru, cămaşă albă, cravată neagră. Ţinea mâinile în buzunarele hainei, cu degetele mari afară. Cu aerul lui trist părea un cioclu îmbrăcat corect. Meyer se întrebă unde era Monoghan. Oriunde ar fi fost, Meyer bănuia că e îmbrăcat exact la fel ca Monroe. Chiar bolind în pat, tot îmbrăcat ca Monroe ar fi fost.

Meyer purta pantaloni cafenii, un pulovăr maro pe gât şi o canadiană cafenie. În mintea lui era că în seara asta e pus la patru ace. Cu ţeasta lui pleşuvă şi statura zdravănă, credea că arată precum Kojak. Dar mai arătos. Păcat că nu mai erau filmele cu Kojak la TV. Întotdeauna spusese că prin Kojak poliţiştii chelioşi au un renume mai bun.

— Puşti, spuse omul.

Era a treia oară că-i spunea lui Meyer că patru copii jefuiseră magazinul de băuturi şi îl împuşcaseră pe negustor.

— Cum adică, puşti? întrebă Monroe din spatele casei de marcat.

— Unşpe, doişpe ani, zise bărbatul.

Îl chema Henry Kirby şi locuia într-o clădire în susul străzii. Avea cam şaizeci, şaizeci şi cinci de ani, un bărbat slăbănog, încărunţit, cu o cămaşă sport cu mâneci scurte şi nădragi de poliester şifonaţi. Îi spusese întâi lui Meyer apoi lui Monroe că tocmai voia să cumpere o sticlă de vin când i-a văzut pe copii ieşind în goană, ducând în mâini sacoşe şi pistoale. Lui Monroe tot nu-i venea să creadă.

— Vrei să spui copii? zise el.

— Da, copilaşi, cum vă spun, zise Kirby.

— Şcolari mici?

— Da. Copilaşi.

— Mucoşi cu caş la gură? întrebă Monroe.

Se descurca de minune fără Monoghan. Fără Monoghan el era şi Monoghan şi Monroe într-unul singur.

— Da, puşti, zise Kirby.

— Cu ce erau îmbrăcaţi? întrebă Meyer.

— Geci de piele, blugi, pantofi de pânză şi măşti.

— Ce fel de măşti? întrebă Monroe. Ca alea de monştri? Chestiile alea de cauciuc de le tragi pe cap?

— Nu. Măşti mici negre pe ochi. Ca ale bandiţilor. Puştii ăştia erau bandiţi.

— Şi zici că erau patru?

— Da, patru.

— Au ieşit în goană din magazin cu sacoşe şi pistoale?

— Cu sacoşe şi pistoale, exact.

— Ce fel de pistoale? întrebă Monroe.

— Mici.

— Ca cele de douăşdoi?

— Nu prea mă pricep la pistoale. Astea erau mici.

— Ca cele Beretta?

— Nu mă prea pricep la pistoale.

— Ca Browningurile mici?

— Am zis că nu prea mă pricep la arme. Erau mici.

— Ai auzit vreo împuşcătură în drum spre magazin? întrebă Meyer.

— Nu. Nici n-am ştiut că Ralph a murit până n-am intrat.

— Ralph? spuse Monroe.

— Ralph Adams. E magazinul lui. Adams Vin & Spirtoase. Era aici de douăzeci de ani.

— Acum nu mai e, zise Monroe cu tact.

— Deci unde s-au dus puştii când au ieşit din magazin? întrebă Meyer.

Se gândea că asta era ca banda lui Fagin, cu Maestrul Hoţilor şi ceilalţi[2]. Un poliţai pe care-l cunoştea în Anglia îi scrisese nu demult ca să-i spună că puştii lui sărbătoreau – dacă acesta era cuvântul potrivit – Halloween acolo în acel an. Cum o groază de funcţionari americani locuiau în Anglia, copiii lor aduseseră sărbătoarea şi englezilor. Exact ce le lipsea, se gândea Meyer. Poate că la anul, copii englezi de 12 ani or să se apuce să jefuiască magazine de băuturi.

— Au fugit la maşina aia oprită în curbă, spuse Kirby.

— Un vehicul? spuse Monroe.

— Păi da, o maşină.

— Un automobil?

— O maşină, îhî.

— Ce fel de maşină?

— Nu prea mă pricep la maşini.

— Mare sau mică?

— Potrivită.

— Un Chevrolet sau un Plymouth?

— Nu mă pricep la maşini.

— Semăna cu un Oldsmobil sau cu un Buick?

— O maşină obişnuită, atâta iot.

— Toţi au intrat în maşina asta? întrebă Meyer.

— Unul în faţă. Trei în spate.

— Cine conducea?

— O femeie.

— Cam de câţi ani?

— Greu de spus.

— Cum arăta?

— Era blondă?

— Cu ce era îmbrăcată?

— N-am putut să văd. În maşină era întuneric, am văzut doar că era blondă şi cam atât.

— Dar când au deschis copiii uşa? întrebă Monroe. Nu s-a aprins lumina?

— Ba da. Da' n-am observat ce avea pe ea, m-am gândit că poate era o maşină de serviciu, ştiţi cum vine asta?

— Adică?

— Păi puştii erau cam de aceeaşi vârstă, deci nu puteau fi toţi ai ei. Înţelegeţi? Aşa că m-am gândit că poate îl ducea cu maşina pe al ei cu câţiva prieteni. De Halloween, ştiţi?

— Adică mama copilului e şofer?

— Păi…

— Pentru cazuri speciale, ai? Şofer la patru mucoşi de unşpe ani.

— Sau doişpe, zise Kirby. Unşpe sau doişpe.

— Puştii ăştia, zise Meyer, erau toţi băieţi?

— Erau îmbrăcaţi ca băieţii, dar n-aş pune mâna în foc. Au trecut aşa repede. Au ieşit fuga din magazin şi au intrat direct în maşină.

— Şi pe urmă? întrebă Monroe.

— Maşina a luat-o din loc.

— Ai văzut numărul?

— Nu mă prea pricep la numere, zise Kirby.

— Dumneata ai chemat poliţia? întrebă Meyer.

— Da, domne. Am sunat la 911 cum l-am văzul pe Ralph mort jos, în spatele tejghelei.

— Ai folosit telefonul de aici? întrebă Monroe arătând aparatul de pe tejghea.

— Nu. Domnule. Am ieşit afară şi am folosit un telefon public de la colţ.

— Bine. Avem numele şi adresa dumitale, spuse Monroe. Te căutăm dacă avem nevoie de dumneata.

— Capăt vreo recompensă? întrebă Kirby.

— Pentru ce?

— Ziceam că poate pică o recompensă.

— Nu ne prea pricepem la recompense, spuse Monroe. Mulţam fain. Rămânem în legătură.

Kirby aprobă posomorât şi plecă.

— Halloween nu mai e deloc ce-a fost, spuse Monroe.

— Te-ai făcui cu încă o umbră, spuse Kling.

— Nu, spuse Eileen.

— Cum adică nu? Te duci într-un sector aşa păcătos…

— Fără tine, zise ea.

— … umbli după unu care a mai omorât…

— Fără tine, Bert.

— De ce?

Erau într-un restaurant italienesc lângă Podul Calm Point. Era şase şi douăzeci, Eileen trebuia să fie la secţia Şapte-Doi în patruzeci de minute. Îi lua cinci minute să treacă podul şi alte cinci să ajungă la secţia de poliţie, deci timp berechet să mănânce pe-ndelete. De fapt n-ar fi trebuit sa mănânce nimic. Descoperise că dacă pornea la treabă cu stomacul gol era mult mai bătăioasă. Avea timp destul pentru mâncare după ce punea mâna pe tip să tragi două Martini şi o friptură cu cartofi prăjiţi după. După ce-l prindeai. Dacă îl prindeai. Uneori nu-l prindeai. Alteori te prindea el pe tine.

Avea costumaţia de paraşută şi armamentul într-o geantă, pe jos, în stânga scaunului. Kling stătea în faţa ei. Cu mâinile încleştate pe masă. Aplecat puţin spre ea, cu părul blond căzându-i pe frunte şi o privire pătrunzătoare, vrând cu tot dinadinsul să ştie de ce n-avea ea nevoie de un prieten în seara aceea..

— Tu de ce crezi?

Bucătarul fiersese spaghetele prea mult. Ei specificaseră „al dente[3]” dar asta era o speluncă în care chelnerul îşi zisese că Al Dente trebuie să fie vreun mafiot ceva.

— Eu cred că nu eşti în toate minţile, pe onoarea mea.

— Mersi!

— Fir-ar dracu’ al dracului, măcar de-aş putea să-ţi mai dau câteva kile…

— Nu-mi mai trebuie nimic, am un tip care face cât doi ca tine şi o femeie care ar ieşi cu faţa curată

şi dintr-o revoluţie, aşa bine ocheşte. Asta-i tot ce-mi trebuie. Plus persoana mea.

— Eileen, n-o să te încurc. Numai să…

— Nu.

— O să fiu acolo, poate ai nevoie de mine.

— Tu chiar nu înţelegi?

— Nu.

— Tu nu eşti doar un poliţist şi atât, Bert. Tu eşti…

Se gândea să spună „prieten” dar suna a gagic de adolescentă.

Dacă zicea „iubit” suna a armăsar întreţinut de o babă. Se gândea la „coleg de cameră” dar asta putea să însemne că împărţea camera cu altă femeie sau cu un eunuc. Oricum, nu locuiau de fapt împreună în acelaşi apartament. S-a hotărât la ceea ce înainte era un termen de psihologie dar acum intrase în limbajul curent ca un eufemism pentru tipul sau tipa cu care trăiai fără a fi căsătorit.

— Eşti S.O, spuse ea.

— Ce sunt?

— Significant Other[4].

— Sper, zise Kling. De aia şi vreau să…

— Ce naiba, eşti chiar tâmpit? zise ea. Eu sunt un poliţist în misiune. Ce dracu te-a apucat?

— Eileen, eu…

— Da, ce e? Crezi că nu fac faţă la un cuţit?

Spusese exact ce nu trebuia.

Cuţit l-a văzut figura.

— Asta am vrut să spun, vise ea.

— Ce tot spui acolo?

— N-o să mă mai sperii de un cuţit, zise ea, nu-ţi face probleme.

El o privi.

— De data asta trag şi-i omor, spuse ea.

— El respiră adânc.

— Spaghetele astea n-au nici un gust, spuse ea.

— La ce oră trebuie să fii acolo?

— Şapte.

E! Se uită ia ceas.

— Unde te plantează?

— La Barul lui Larry. Între Fairview şi strada Patru Est.

— Gagiu' ăsta, Shanahan, e bun de ceva?

— Sper, zise ea fi împinse farfuria deoparte. Crezi că putem căpăta nişte cafea? Şi ce-ţi veni s-o treci cu vederea pe Annie?

— Păi eu. Nu…

— Dau o sută de Shanahan pe ea.

— Potoleşte-te, Eileen.

— Sunt foarte calmă, spuse ea glacial. Numai că mi calcă pe nervi atitudinea asta împuţită a ta. Vrei să ne batem? Vrei să dovedeşti că te poţi duce acolo diseară şi vei face o treabă mai bună ca mine?

— Păi eu n-am spus că…

— Pot s-o fac, spuse ea.

Se uită drept în ochii ei.

— Sunt în stare, mai spuse ea.

El nu voia să lase bucăţile de trup acolo unde ar putea fi uşor găsite, dar în acelaşi timp nu voia să le ascundă aşa bine încât să nu iasă la iveală săptămâni întregi. Era treabă serioasă, nu glumă. Să lase părţile componente ale ferăstrăului în locuri diferite, să se încredinţeze că nu era urmărit în timp ce distribuia în diferite locuri dovada crimei sângeroase.

Pe prima o aruncase în spatele unui restaurant de pe Culver, lângă strada Şase, închipuindu-şi că or să mai scoată gunoiul înainte de închidere, sperând că vor descoperi atunci bustul şi vor chema imediat poliţia. Nu voia să împrăştie bucăţile de trup în locuri prea depărtate unul de altul, fiindcă voia ca treaba să rămână strict locală, la o singură secţie, la aceasta. În acelaşi timp, nu putea să rişte ca cineva să găsească o bucată atât de repede încât să atragă poliţişti care să colcăie prin toată zona şi să-i îngreuneze treaba.

Voia ca lucrurile să fie puse cap la cap peste puţină vreme.

Două-trei zile. Cei mult, în funcţie de cât le lua să găsească toate bucăţile şi să facă identificarea.

La vremea aceea ei va fi departe, foarte departe.

Acum se învârtea pe străzi, conducând încet, căutând locuri propice.

Celelalte bucăţi de corp – capul, mâinile, braţele, partea de jos a trunchiului – erau pe o prelată în portbagaj.

— Cam prea mulţi ţânga̦i afurisiţi pe stradă în noaptea asta.

Acum ieşiseră doar cei mici. Peste cel mult o oră aveai de furcă cu mânjii, iar mai târziu cu puştii mai mari, cei care o căutau într-adevăr cu lumânarea şi ţineau neapărat să facă rele. Să dai cu piciorul într-o ladă de gunoi şi să găseşti un braţ cum vi se pare, copii?

Zâmbi.

Maşina de poliţie în faţa unui magazin de băuturi.

Un tip chel urmărind curba, trotuarul, apoi strada.

Necazuri la orizont.

Dar nu ale lui.

Merse înainte.

Se îndreptă spre Stem, coli la dreapta, citind firmele magazinelor. Copiii mişunau peste tot. „Am venit să vă păcălim şi bunătăţi dorim.” La dreapta un restaurant chinezesc. Un supermagazin non-stop la colţ. Dacă era şi o străduţă laterală era perfect. Stradă laterală sens unic. Trebuie să meargă înainte, să facă la dreapta la primul colţ, apoi iar la dreapta, să iasă pe Culver de acolo. S-a oprit la stop la intersecţie, asta-i mai lipsea acum. Un agent de circulaţie prea zelos care să-l oprească pentru un rahat. Coti la dreapta. Alt stop pe Culver. Aşteptă să se schimbe. Ieşi spre Culver. Înainta preţ de o casă, făcu din nou la dreapta pe strada cu sens unic. Conducea cu viteză mică. Perfect! O

străduţă între supermagazinul din colţ şi blocul de lângă el. Trecu pe lângă ea. Îşi repetă în gând pianul. Un tip cu şorţ în faţă stătea în capul străzii şi-şi aprindea o ţigară. O mai depăşi o dală. Şi încă o dată. Şi iar. Şi iar. Până când străduţa şi trotuarul au rămas pustii. Coti la stânga pe străduţă. Opri motorul, scoase cheia din contact. Se dădu jos din maşină. Descuie portbagajul. Smulse unul din braţe. Închise portbagajul la loc. Se duse repede spre lada de gunoi cea mai apropiată. Ridică capacul. Aruncă braţul înăuntru. Lăsă capacul lăzii de gunoi întredeschis. Se urcă înapoi în maşină, porni şi ieşi încet cu spatele în strada principală. Gata şi numărul doi, îşi zise.

3

Secţiile de poliţie în oraşul asta semănau teribil între ele. Chiar şi cele mai noi începeau, după o vreme, să arate ca cele vechi. O pereche de globuri verzi flancând treptele de la intrare, o santinelă de serviciu, în caz că cineva se hotăra să aducă o bombă. Numere albe scrise pe fiecare din globuri: 72. Doar numerele erau altele. Restul era la fel. Eileen putea fi foarte bine pe malul celălalt al râului, în cealaltă parte a oraşului, la Secţia 87.

La intrare uşi de lemn zgâriate, cu geam în partea de sus. Prima cameră era cea de adunare. Un birou înalt la dreapta, parcă era o strană de judecător, cu o balustradă de alamă lungă de vreo jumătate de metru în faţă. Situată la nivelul mijlocului. Un sergent şedea în spatele ei. Pe peretele din spatele lui. Fotografii ale primarului şi comisarului de poliţie şi un afiş cu avertismente în engleză şi spaniolă. Un steag mare al Americii pe peretele opus biroului. Afişe cu persoanele căutate de poliţie pe panoul de dedesubt. Ea a fluturat insigna pe sub nasul sergentului care a aprobat apatic, apoi s-a îndreptai spre treptele bordate cu fier din colţul îndepărtat al încăperii.

Un rastel cu walkie-talkies în funcţiune se întindea de-a lungul peretelui. Fiecare purtând inscripţia „PROPRIETATE A SECŢIEI 72 DE POLIŢIE”. O scară ducea în jos spre celulele de detenţie din beci şi în sus spre secţia de detectivi la etajul doi, drumul fiind indicat de o inscripţie scrisă de mână. Urcă scările, flancate de pereţi verde-crud, scorojiţi şi mâzgăliţi de diverse mâini. Purta pantofi comozi, fără toc. O jachetă peste bluza albastră de bumbac şi o fustă maro de lână. Echipamentul de piţipoancă era încă în geantă, împreună cu armele pe care le luase la ea.

În josul culoarului, după camera pentru interogatorii, cea de documente, toaletele pentru bărbaţi şi femei şi vestiare, urma o uşă largă apoi un paravan de lemn despărţitor cu o jaluzea, de care se sprijineau în partea interioară dulapuri verzi de metal pline cu acte. S-a oprit în faţa intrării. Flutură din nou plăcuţa în nasul tipului care era cel mai aproape.

— Eileen Burke, spuse ea. Îl caut pe Shanahan.

— L-ai găsit, spuse Shanahan ridicându-se în picioare şi înconjurând biroul cu mâna întinsă. Nu era aşa solid cum îl descrisese Annie, cam 1,78, vreo 85-90 de kg. Eileen ar fi dorit să fie mai solid. Păr negru şi ochi albaştri, un rânjet plin de dinţi, era ceea ce tatăl lui Eileen numea un irlandez negru. Mike, zise el şi-i strânse mâna puternic. Mă bucur că ai venit. Intră, vrei o cafea?

— Sună bine, zise ea şi-l urmă prin intrarea din paravan spre biroul lui. Slabă cu puţin zahăr.

— Vine, spuse el şi se îndreptă spre un vas de ceramică plin cu apă aşezat pe o placă fierbinte. N-avem decât nes, spuse el şi chestia aia praf, drept smântână, dar zahărul e adevărat.

— Merge, zise ea.

Puse nesul cu praful de smântână într-o ceaşcă, turnă apă fierbinte deasupra, puse zahăr cu aceeaşi linguriţă albă de plastic, amestecă şi duse conţinutul pe biroul lui. Ea stătea încă în picioare.

— Ia loc, zise el. Îl sun acum pe Lou să-i spun că eşti aici.

El se uită la ceas.

— Şapte fără zece.

— Credeam că vii cu Annie, spuse el şi ridică receptorul. Fată bună Annie, am lucrat împreună la secţia Jafuri, Apăsă un buton de la baza telefonului, aşteptă, apoi spuse: „Lou? Eileen Burke e aici, vrei să vii puţin?” Ascultă. „Nu, nu încă.” Se uită din nou la ceas. „Îhî”, zise. „Bine, în regulă”. Puse receptorul la loc în furcă. Vine imediat, îi spuse lui Eileen. E jos în hol în birou!

De documente, zicea că poate vrei să te uiţi peste rapoartele despre caz. Am lucrat la asta amândoi, Lou şi cu mine, dar n-am făcui mare brânză. De aia Criminalistica e acum pe capul nostru.

Ea înregistră ultima remarcă fără o vorbă. N-ar fi vrut un ajutor care să poarte pică secţiei Criminalistice pentru că s-a amestecat. Unii poliţişti tratau un caz greu ca pe un copil bolnav. Îl cocoleau, îi luau temperatura la fiecare zece minute, schimbau cearşafurile, îi dădeau supă caldă de găină. Oricine se apropia trebuia să fie cu mare băgare de seamă.

Ea spera să nu fie cazul aici. Ar fi preferat ca Secţia 72 să ceară ajutor, nu să-i fie băgat pe gât.

— Cum e cafeaua? întrebă Shanahan.

Nu se atinsese de ea. Ridică acum ceaşca. Toate cafelele din secţiile de poliţie erau la fel. Murdare. Unii detectivi îşi scriau iniţialele pe ceşti, pentru a deosebi o ceaşcă murdară de alta. Sorbi din cafea. Amprenta rujului ei apăru pe buza ceştii. Probabil va rămâne acolo o lună încheiată.

— E bună? întrebă el.

— Da, grozavă, spuse ea.

— A, uite-l pe Lou, spuse el privind spre intrare. Ea întoarse scaunul la timp ca să vadă intrând un bărbat subţirel, măsliniu la faţă. O mustăcioară sub nas. Un dosar gros de pânză sub braţul drept. Cam 1,73 m., gândi ea. Se mişca precum un toreador, cu umerii şi pieptul înguste, mâini delicate. Dar nu se ştia niciodată. Hal Willis de la 87 avea numai 1,70 m., dar putea să doboare un hoţ cât ai clipi.

— Burke? zise el. Mă bucur că te văd. Nici o urmă de accent. A doua sau a treia generaţie în America, îşi zise ea. Întinse mâna. Strânsoarea uşoară, rapidă, eliberând mâna aproape imediat. Nu zâmbea deloc.

— Lou Alvarez, spuse el. Mă bucur că eşti aici, ne eşti de mare ajutor.

Chestie de politeţe? Sau un sincer bun venit? Ar fi vrut să ştie. Fundul ei o să fie pus la bătaie

diseară.

— Am dosarul aici, zise el, poate vrei să arunci o privire cât o aştepţi pe Rawles. El se uită la ceas. Mai erau doar cinci minute până la şapte, dar el clătină amar din cap. Asta însemna că în concepţia lui toate femeile aveau obiceiul să întârzie? Eileen îi luă dosarul.

— Poţi sări peste poze, zise el.

— De ce?

Alvarez ridică din umeri.

— Cum vrei, spuse el.

Se uita la fotografii când intră Annie.

— Bună, zise ea şi privi spre ceas.

Şapte fix.

— Salut, Mike, spuse ea, ce mai face Cameleonul?

— *Comme-ci, comme-ca, s*puse Shanahan şi-i strânse mâna.

— Îi spuneam Cameleonul. Îi explică ea lui Eileen, apoi zise: Annie Rawles. Şi-i întinse mâna lui Alvarez.

— Lou Alvarez.

El îi luă mâna. Nu prea era în largul lui când dădea mâna cu femei. Eileen fu deodată bucuroasă că Shanahan va fi cu ea diseară.

— De ce Cameleonul? întrebă ea.

— Omul cu o mie de feţe, spuse Annie şi privi la fotografia din mâna lui Eileen. Drăguţ, zise ea şi făcu o grimasă.

— Dă-le-ncolo de poze, zise Alvarez, ele nu pot să vorbească. Avem acolo declaraţii de la câteva fete care lucrează în zonă, din ele ne putem face o idee destul de clară despre cel căutat. Secţia Criminalistică e pe capul nostru din prima clipă. Asta fiind că primarul a făcut mare tămbălău în ziare despre curăţirea zonei. Deci criminaliştii sunt cu ochii pe noi. Dacă o să ne ajuţi să închidem cazul ăsta, îi spuse el lui Eileen, eu personal o să-ţi dau o medalie. O bat în bronz eu însumi.

— Speram să-mi dai una de aur, spuse Eileen.

— Mai bine te uiţi la pozele celelalte, zise Shanahan.

— Nu-i nevoie să se uite la ele, spuse Alvarez.

— Care? întrebă Eileen.

— Vrei s-o bagi în sperieţi?

— Încerc s-o pregătesc.

— Ea nu trebuie să se uite la poze, spuse Alvarez.

Dar Eileen le şi găsise.

Pozele dinainte arătau feţe căsăpite, beregăţi tăiate. Astea înfăţişau mutilări groaznice ale corpului.

— A folosit cuţitul peste tot, zise Shanahan.

— Îhî, spuse Eileen.

— A ciopârţii-o pe prima în cadrul unei uşi, nu departe de bar.

— Aha!

— Pe a doua, pe o alee din strada Nouă. Ultima – pe malul Canalului.

— Aha!

— Fii cu ochii în patru, o avertiză Shanahan. Asta nu-i un bau-bau paşnic, varietate de grădină care atacă babele în parc. E un animal dat naibii de periculos. Cum dai de belea, ţipi. Eu sunt pe fază.

— Nu mi-e frică să ţip, zise Eileen.

— Bun. Noi nu vrem să ne dăm mari. Ci doar să punem mâna pe ăla.

— Eu vreau să-i prind, spuse Alvarez, să-i tai boaşele.

Eileen îl privi.

— Ce ţi-au spus fetele alea? întrebă Annie.

Nu voia ca Eileen să se mai uite la pozele alea. Păţită o dată era prea destul. I le luă din mână. Se uită la ele în treacăt şi le puse la loc în dosar Eileen o privi întrebător Dar Alvarez vorbea deja.

— Cunoşti zona Canalului şi pe cele mai multe fete care lucrează pe stradă, spuse el. Vine o maşină, opreşte, fata se apleacă pe geam, se înţeleg la preţ şi face treaba în timp ce maşina ocoleşte blocul. Treaba e Ia-o-n Gură sau cu Mâna Pornim

la Drum. Da' e un bar lângă docuri unde găseşti boarfe de categorie puţin mai bună. Aici vorbim prin comparaţie. Nici una din fetele astea nu-i de calitate.

— Şi barul ăsta? spuse Annie.

— Se numeşte Barul lui Larry, la colţul dintre Fairview şi strada Patru. Fetele care lucrează afară la maşini intră din când în când la toaletă, îşi mai pavoazează mutrele şi alte alea. Dar mai sunt şi fete puţin mai tinere şi mai drăguţe care stau acolo şi aşteaptă să fie agăţate. Repet, vorbim prin comparaţie. Fetele de vânzare la kilogram în stradă iau numai cinci dolari pentru o treabă cu mâna şi zece pentru luat în gură. Cele care lucrează în bar iau dublu.

— Chestia e că, zise Shanahan, cele trei fete pe care le-a aranjat lucrau în bar.

— Deci acolo mă plantaţi, spuse Eileen.

— Oricum e mai sigur, zise Alvarez.

— Eu nu umblu după un loc sigur, spuse băţoasă.

— Nu şi nici o paraşută adevărată nu eşti, zise Alvarez, băţos şi ei. Dacă stai în stradă şi-i tot refuzi pe gagii, celelalte fete te fac praf la moment. O să rămâi acolo singură-singurică până la miezul nopţii.

— Bine, spuse ea.

— Îl vreau pe tipul ăsta, spuse el.

— Şi eu la fel.

— Nu aşa tare ca mine Eu am o fată de vârsta celei mai mici de acolo, spuse e? Arătând spre dosar.

— Bine, spuse Eileen iar.

— Dacă lucrezi în bar, spuse Alvarez, ai o şansă să-l faci să joace cum îi cânţi tu. Ai mai făcut pe paraşuta?

— Da.

— Bine, deci nu trebuie să-ţi explic ce şi cum.

— Exact, nu-i nevoie.

— Da’ mai sunt şi alt soi de javre prin zonă care vor să ţi-o tragă. Cască bine ochii şi nu face prea multe valuri. Vezi că asta nu-i leapşa pe ouate.

— Parcă e vreodată? spuse Eileen.

Se uitară furioşi unul la altul.

— Ce-au zis despre el? se băgă Annie în vorbă.

— Cum? zise Alvarez.

Încă furibund. Închipuindu-şi că secţia Criminalistică i-a trimis un amator. Închipuindu-şi că ea va fi pe loc identificată. Te bag în mă-ta şi pe tine şi pe fiică-ta, zise Eileen în gând. Eu ştiu să-mi fac treaba. Şi la o adică fundul meu e pus la bătaie.

— Fetele alea cu care ai vorbit, zise Annie. Ce-au zis?

— Cum?

— Despre tip vrea ea să ştie, zise Shanahan. N-o lua de bună, Annie, poate că sunt nişte paraşute moarte de frică şi zău că au motiv. Dar în serile crimelor îşi aduc aminte de un tip stând la bar. Bând cu victimele. Cele trei *ne* care le-a căsăpit. Acelaşi tip în trei seri de vineri diferite. Înalt, blond. De 1,85-1,88 m., vreo sută de kilograme, îmbrăcat de fiecare dată altfel, dar intrând în vorbă cu toată lumea din local?

— Adică?

— Adică un fel de labă de vineri. Nu un fraier obişnuit care umblă după futai.

— Ai mai avut din ăştia? întrebă Eileen.

— Câteodată, spuse Shanahan. Nu rezistă mult în zonă. Paraşutele nu-s singurii rechini acolo. Da’ ăsta arăta ca un marinar pe uscat. Asta nu înseamnă neapărat că şi era.

— Mai e ceva de ştiut despre el?

— Păi da, le agăţa cu poante.

— Cum adică?

— Le spunea bancuri tot timpul.

Eileen se uită la el.

— Ştiu ce-i în capul tău, zise Shanahan. Un comic violent cu un cuţit în mânecă.

— Altceva?

— Poartă ochelari, spuse Alvarez.

— Una din fete zice că are un tatuaj pe mâna dreaptă. Lângă degetul mare. E singura care a amintit de el.

— Ce fel de tatuaj?

— Nu-şi aduce aminte.

— Cu câte fete ai discutat?

— Vreo patruzeci în total, spuse Alvarez, dar numai două ne-au fost de folos.

— La ce oră era asta? întrebă Annie. Când l-au văzut la bar cu victimele?

— Depinde. Devreme la nouă, sau târziu la două noaptea.

— O să fie o noapte lungă, spuse Annie şi oftă.

Shanahan se uită în sus la ceasul din perete.

— N-ar fi râu să ne punem la punct o strategie a noastră, zise el. Aşa putem acţiona odată cu el. Cum o duce pe Eileen afară…

Lăsă fraza neterminată. Ceasul se auzea ticăind în liniştea încăperii.

— Te cunosc acolo, în zonă? întrebă Eileen.

Shanahan o privi.

— Da sau nu?

— Da, dar…

— Atunci cum dracu…?

— Am să fiu…

— Ce rahat de ajutor e ăla care…?

— N-o să mă recunoşti, fii liniştită…

— Zău? Ce zice barmanul când intri? „Salut Detectiv Shanahan?”

— Pun pariu că n-o să mă recunoşti când o să intru, spuse Shanahan.

— Eu zic să nu pui pariu, spuse Annie.

— Şi dacă e cazul să strig după ajutor, cum o să ştiu?

— Atunci o să mă recunoşti. Fiindcă o să fiu acolo.

— Bine, mă prind, spuse Eileen. Dar dacă te descopăr mă duc drept acasă. Plec şi mă opresc

direct acasă. Ai priceput?

— Şi eu aş face la fel. Dar n-o să mă recunoşti.

— Sper. Sper să pierd pariul.

— Aşa o să fie, promise Annie.

— Nu mi-a plăcut că l-ai împuşcat, zise blonda de la volanul dubitei. Nu era musai deloc, Alice.

Alice nu spuse nimic.

— Trageţi în aer să-i speriaţi, să priceapă că e treabă serioasă şi atâta tot. Dacă unul împuşcat de voi moare, s-ar putea să ne strice ce-a mai rămas din noapte.

Alice nu spuse nimic.

— Chestia mişto e, zise blonda, că ei niciodată nu se aşteaptă să fulgere de două ori în aceeaşi noapte. Voi mă ascultaţi, copilaşi?

Nici unul din copii nu scoase o vorbă. Ceasul de la bord arăta şapte şi patru minute.

— Ei îşi închipuie că o faceţi lată. Vă duceţi acasă şi o vreme staţi cuminţi. Asta-i grozav. Noi ne facem treaba în noaptea asta şi scoatem pe puţin patruzeci de miare. Păi vineri seară sunt deschise magazinele de băuturi, unele chiar până după miezul nopţii, lumea face provizii pentru sfârşitul săptămânii. Casele pline de bani, copii, te invită să-i saluţi. Fără împuşcături, aţi băgat la cap?

Copiii tăcură mâlc. În spatele măştilor ochii se roteau, observând toată strada. Crăpăturile de la măşti făceau ca toţi ochii să pară orientali, chiar şi cei albaştri.

— Mai ales tu. Alice. Mă auzi?

Alice dădu din cap ţâfnoasă.

— Aici e, zise blonda, numărul „doi” şi micşoră viteza maşinii înainte de curbă.

Magazinul de băuturi era luminai puternic. Firma de la vitrină anunţa VINURI VESTITE DE CEA MAI BUNĂ CALITATE & WHISKY.

— Distraţi-vă, copii, zise blonda.

Copiii dădură buzna afară din maşină.

— Am venit să vă păcălim şi bunătăţi dorim, scheunară ei spre o femeie în vârstă care ieşea din magazin.

Femeia chicoti.

„Ce drăgălaşi!” spuse ea fără a se adresa cuiva.

În magazin, copiii n-au mai fost aşa de drăgălaşi.

Proprietarul era cu spatele la ei. Vrând să ia o sticlă de whisky Johnny Walker. Alice îl împuşcă pe loc. Vânzătorul de treizeci de ani, care stătea la tejghea ţipă. Îl împuşcă şi pe el.

Copiii goliră casa de bani în mai puţin de douăsprezece secunde. Unul din ei luă o sticlă de „Canadian Club” din raft. Apoi ieşiră în fugă din magazin, chicotind şi răcnind. „Am venit să vă păcălim şi bunătăţi dorim”.

— Alo, Peaches? spuse bărbatul la telefon.

— Da?

— Am încercat toată ziua să dau de tine. Secretara mi-a lăsat numărul tău. Dar n-a spus cu ce agenţie lucrezi.

— Agenţie?

— Da. Aici Phil Hendricks de la Foto Magazin. Facem nişte poze săptămâna viitoare şi secretara mea s-a gândii că ai fi bună pentru treaba asta. Câţi ani ai. Peaches?

— Patrus’nouă, spuse ea fără şovăială. Minţea puţin. Ei. Cu unşpe ani acolo, dar ce conta?

— E perfect, spuse el. Exact ce trebuie pentru catalogul Sears, şase femei mature să prezinte rochii de interior. Dacă-mi dai numele agenţiei tale. Îi sun mâine dimineaţă.

— N-am nici o agenţie, spuse Peaches.

— N-ai? Ciudat. Adică… de când pozezi ca model?

— Nu sunt model, spuse Peaches.

— Nu eşti? Atunci de ce secretara…

O pauză lungă, penibilă pe fir.

— Nu e Peaches Muldoon? spuse el.

— Ba da. Răspunse ea, dar eu niciodată…

— 349-40409

— Ăsta-i numărul. Dar secretara dumitale cred că…

— Păi am numele dumitale şi telefonul chiar aici, scrise de mâna ei, spuse el. Şi zici că nu eşti model?

— Nu, sunt SM.

— Ce eşti?

— Soră medicală.

— Atunci cum de…?

Altă pauză penibilă.

— Te-ai gândit vreodată să pozezi? întrebă el.

— Păi… nu prea serios.

— Poate că ai spus cuiva că ai vrea să fii model şi a ajuns la urechile secretarei mele. Numai aşa. Altfel nu ştiu cum.

— Cum o cheamă pe secretara d-tale?

— Linda. Linda Greeley.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Ai spus cuiva că te-ai interesa să fii model?

— Păi… ştii, lumea îmi spune mereu că ai trebui să încerc, dar ştii cum vine vorba. Nu i-am luat niciodată în serios. Adică, nu mai sunt copil, ştii.

— Păi, patruzeci şi nouă nu e chiar o vârstă matusalemică, zise el şi râse.

— Cred că nu. Dar lumea încearcă să te linguşească. Ştii. Nu sunt chiar aşa frumoasă ca să fac pe modelul. Ştii că există un tip anume. Pentru un foto model.

— Dar ce tip eşti, Peaches? întrebă el.

— N-aş şti cum să-ţi răspund.

— Păi de exemplu ce înălţime ai?

— 1,73 – spuse ea.

— Ce greutate?

— Aş putea să mai dau jos puţin, zise ea. Crede-mă.

— Nu-i femeie care să nu creadă că mai trebuie să slăbească câteva kilograme. Câte ai. Peaches?

— Şaizeci, spuse ea. Minţea puţin. Ei, minţea cu zece kilograme. De fapt cu douăzeci.

— N-aş zice că eşti obeză, zise el. Un metru şaptezeci şi trei, şaizeci de kilograme.

— Păi, să zicem că sunt… ştiu eu… cuşer, cred.

— Eşti evreică. Peaches?

— Poftim?

— Asta-i expresie evreiască, zise el. Dar Muldoon nu-i nume evreiesc, nu?

— Nu, sunt din Irlanda.

— Roşcată, precis.

— Cum ai ghicit? întrebă ea şi râse.

— N-ai cumva şi un uşor accent din sud? Aşa mi se pare! …

— Sunt din Tennessee. N-am crezut că se mai simte.

— A, slabe urme. De aia „cuşer” mi-a sunat aşa ciudat în gura ta, zise el. Să ştii că-mi pare rău că nu eşti model, Peaches, zău. Plătim o sută douăzeci şi cinci pe oră şi facem poze pentru vreo douăzeci de pagini, ar fi ieşit ceva bani. Lucrezi toată ziua ca soră medicala?

— Nu, fac mai mult muncă la domiciliu.

— Atunci ai putea găsi timp să…

Şovăi.

— Dar dacă n-ai experienţă…

Şovăi din nou.

— Nu prea ştiu ce să zic, spuse el. Ştii, căutăm un grup de femei mature care ar putea fi acceptate ca gospodine obişnuite. Nu facem poze fastuoase, cu lenjerie sexy, nici vorbă. De fapt… ei bine, zău dacă ştiu. Dar faptul că n-ai experienţă ar putea fi un atu. Când zici că eşti tipul cuşer, înseamnă că… adică nu arăţi prea fascinant, nu?

— N-aş spune că sunt aşa. Am patruzeci şi nouă de ani, ştii?

— Da’ Sophia Loren câţi are? Vreo cincizeci, nu? Şi ea e o tipă fascinantă, fără doar şi poate. Vreau să zic că noi nu vrem astfel de tipe. Ţi-o închipui pe Sophia Loren într-o rochie de casă?

spuse el şi râse iar. Hai să-ţi notez măsurile, bine? Discut mâine dimineaţă cu agenţia publicitară, cine ştie? Ai zis 1,73 m…

— Da.

— Şaizeci de kilograme.

— Care sunt celelalte dimensiuni, Peaches? Circumferinţa bustului mai întâi.

— Treizeci şi şase C.

— Bun, nu vrem pe cineva care arată prea bine… vin uneori aşa-zisele modele mature, cu sâni mari, dar fleşcăiţi. Ai tăi sunt?

— A, nu.

— Şi talia. Peaches?

— Şaizeci şi cinci.

— Şi şoldurile?

— Nouăzeci.

— Sună foarte bine, zise el. Ai sânii tari? întrebă el.

— Poftim?

— Sânii, Iartă-mă, dar ştiu că agenţia de publicitate o să vrea să ştie. Au avut aşa-zise modele mature cu sânii atârnând până la genunchi, că acum suflă şi-n iaurt. Sânii tăi sunt tari, cum trebuie?

Peaches şovăi.

— Cum ziceai că te cheamă? întrebă ea.

— Phil Hendricks. De la Foto Magazin. Suntem o firmă de fotografi profesionişti, aici pe bulevardul Hali.

— Mi-ai putea da numărul de telefon?

— Sigur. 847-3300.

— Pentru Catalogul Sears'.

— Da. Începem să facem poze luni dimineaţă. Am găsit deja două femei, ambele trecute de patruzeci şi cinci, corpuri cum trebuie, carnea tare, una era fotomodel pentru lenjerie pe vremuri. Vrei să-mi faci o favoare Peaches?

— Ce? spuse ea.

— Ai o oglindă în cameră?

— Da.

— Ajunge telefonul până acolo? La oglindă?

— Pai e chiar aici pe perete.

— Ridică-te, Peaches şi uită-te în oglindă.

— De ce?

— Fiindcă vreau o părere obiectivă. Cu ce eşti îmbrăcată. Peaches'?

— Cu o bluză şi o fustă.

— Ai pantofi în picioare?

— Da.

— Cu toc înalt?

— Da.

— Şi sutien? Porţi sutien. Peaches?

— Ascultă, conversaţia asta mă cam enervează, spuse ea.

— Vreau părerea ta obiectivă. Peaches.

— Despre ce?

— Despre sânii tăi. Dacă suni tari. Te vezi în oglindă. Peaches?

— Auzi, chiar că mă enervezi rău de tot, zise ea.

— Scoate-ţi bluza, Peaches. Uită-te la tine în sutien şi spune-mi…

Ea închise telefonul.

Inima îi bătea nebuneşte.

— O şmecherie, îşi zise. M-a păcălit: Cum am putut să fiu aşa tâmpită? Sa vorbesc atâta cu el! Să cred atâta timp braşoavele lui? Să-i dau toate răspunsurile pe care el… Dar cum de-mi ştia numele mic? În cartea de telefon sunt trecută P. Muldoon, cum…?

Robotul care răspunde la telefon. Bună, aici Peaches, nu pot să vin acum la telefon. Sigur. A zis că m-a căutat toată ziua. Bună, aici Peaches, nu pot să vin acum la telefon. A luat numele de familie şi numărul din cartea de telefon, iar numele mic de le robotul telefonic… Dumnezeule şi adresa mea e în carte! Şi dacă vine încoace? Doamne, Dumnezeule…

Telefonul sună din nou.

Nu răspunde! îşi zise.

Sună mereu.

Nu răspunde!

Sună, sună.

Dar Sandra trebuia să telefoneze în legătură cu petrecerea.

Telefonul, suna, suna, suna.

— Dacă e tot el, închid şi gata.

Se întinse după telefon. Mâna îi tremura. Ridică receptorul.

— Alo? spuse.

— Peaches?

Era iar el? Vocea parcă nu era aceeaşi.

— Da? spuse ea.

— Bună. Aici detectivul Andy Parker. Nu ştiu dacă mă mai ţii minte. Eu sunt ăla care ţi-a băgat la zdup nebunul…

— Flăcău! Mă bucur grozav că m-ai sunat! spuse ea.

— Ei, ce ziceţi? spuse Parker. Închizând telefonul. Şi-a adus aminte de mine la moment şi mi-a zis să mă duc repede la ea!

— Eşti de neuitat, zise Brown. Era la biroul lui, bătând la maşină un raport despre bustul găsit în spatele restaurantului Burgundia. Genero i se uita peste umăr, încercând să înveţe cum se scrie „dezmembrat”.

Camera vuia de ţăcănitul maşinilor de scris.

Meyer în haina lui şic maro bătea la maşină un raport despre copiii care au jefuit magazinul de băuturi şi l-au ucis pe proprietar.

Kling, la biroul lui, bătea o continuare la raportul despre o spargere de acum trei *zile.* Se gândea la Eileen. Se gândea că la vremea aceea Eileen era la Calm Point, pregătindu-se să iasă pe piaţă. Se gândea că ar putea trece pe acolo mai târziu. Se uită la ceas. Şapte şi un sfert. Poate când termina serviciul la miezul nopţii. Să vadă ce se întâmplă pe acolo. Ea nu trebuia să ştie că era acolo şi dă târcoale. Un al treilea în spate n-avea cum să-i strice.

— Deci, zise Parker, dacă n-aveţi nevoie de mine, eu aş întinde-o.

— Chiar că n-avem nevoie de tine, zise Meyer. Avem două crime, n-avem nici o treabă cu tine.

— Spune drept. Meyer, spuse Parker. Ai impresia că cele două crime se rezolvă în noaptea asta? S-a lămurit vreodată o crimă, în toată cariera ta, în aceeaşi zi în care ai descoperit-o? Hai, spune!

— Încerc să-mi aduc aminte, zise Meyer.

— Mie nu mi s-a întâmplat niciodată, spuse Parker. Numai dacă dai peste individ cu arma fumegând în mână. Altfel, trec săptămâni întregi. Chiar luni. Alteori ani.

— Alteori secole, zise Brown.

— Deci care e chestia? spuse Meyer.

— Păi chestia e că, asta e! zise el. Deschizând larg braţele spre uşă. Exact când Carella intra.

— Steve, zise ei. Mă bucur grozav că te văd.

— Nu, zău? zise Carella.

Era un bărbat înalt şi subţire, cu aspect atletic, cu păr castaniu, ochi căprui puţin oblici care-i dădeau un aer uşor oriental. În seara asta purta o cămaşă sport groasă pe sub un blazer, pantaloni uşori de catifea, mocasini maro. S-a dus direct la biroul lui, să vadă dacă avea vreun mesaj telefonic.

— Cum e acolo? întrebă Brown.

— Linişte, zise Carella. Ai ajuns bine? îl întrebă pe Kling.

— Am prins un taxi.

Carella se întoarse spre Parker.

— De ce te bucuri aşa că mă vezi? întrebă el.

— Păi colegu' ăsta al meu, detectivul Meyer, ăsta de stă la birou împopoţonat cu haina nouă şi cu o căpăţână chelioasă vrea să ne facă praf cu crima la care lucrează şi are nevoie de un partener ca lumea.

— Atunci eu am scăpat, zise Carella. Ce fel de crimă, Meyer?

— Nişte puştani au dat spargere la un magazin de băuturi şi i-au împuşcat pe proprietar.

— Adolescenţi?

— Copii de unşpe ani.

— Serios?

— Să-ţi faci rost de acadele, zise Brown, e o momeală bună pentru cursă.

— Deci e-n ordine cu perechile acum? întrebă Parker. Tu, îl ai pe Genero…

— Mulţumesc din suflet, spuse Brown.

— Meyer cu Steve…

— Eu am trecut doar să beau o cafea, zise Carella.

— Şi eu cu Peaches Muldoon.

— Asta cine mai e?

— O soră medicală trăsnet care moare de dorul meu.

— De şaizeci de ani, adăugă Brown.

— Păi e bătrână! spuse Genero şocat.

— Spune-i-o lui.

— Ai mai avut de-a face cu o soră? întrebă Parker.

— Eu? făcu Genero.

— Da, tu. Ai cunoscut vreuna?

— Nu. Da nici o babă de şaizeci de ani.

— Spune-i lui, zise Brown.

— Nu-i nimic mai grozav ca o soră, zise Parker. E lucru ştiut că dacă bagi în titlul unei cărţi cuvântul „soră medicală" vinzi un milion de exemplare în plus.

— Cine ţi-a spus?

— E adevărat. Mi-au zis la o editură. În biroul ăla unde s-au furat toate maşinile de scris, cam acum un an. O soră medicală în titlu, ridică vânzarea cu o mie de bucăţi.

— Îi trag o carte şi-i spun *Cei Goi şi Surorile Medicale*, zise Brown.

— Da' de *Pe Aripile Surorii Medicale* ce zici? adăugă Meyer.

— Sau *Sora 22,* zise Carella.

— Faceţi mişto, daţi-i înainte, zise Parker. Mâine dimineaţă o să mă vedeţi terminat.

— Eu zic să stai pe-aproape, zise Brown. Cotton e singur acolo.

— Poate să se ducă Bert să-l ţină de mânuţă când îşi termină de scris romanul.

— Ce roman? întrebă Kling, ridicând ochii de pe maşina de scris.

— Eu, zise Parker, mă duc să lucrez la anchetarea unei crime.

— De zece ani, spuse Brown.

— Parcă ziceai unşpe, zise Carella, dezorientat.

— Crima. Acu' zece ani. A arestat un zărghit care omora preoţi. Sora medicală e mamă-sa.

— Puştii au unşpe ani, spuse Meyer. Ăia de l-au ras pe tipul de la băuturi. Sau doişpe.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Carella. Tot mai era încurcat.

— Alte obiecţii? întrebă Parker.

Se uitară la el cu năduf.

— În cazul ăsta, domnilor, vă zic un călduros la revedere şi n-am cuvinte.

— Laşi şi tu un număr de telefon unde te găsim? întrebă Brown.

— Nu, răspunse Parker.

Telefonul sună în timp ce ieşea pe uşă îndreptându-se spre culoar.

Văzându-l că pleacă, Brown clătină din cap apoi ridică receptorul.

— Secţia 87. Brown.

— Artie, aici Dave, zise Murchison. Tu te ocupi de cadavrul ciopârţit din gunoi, nu?

— O bucată de cadavru, zise Brown.

— Păi am mai găsit acum altă bucată, spuse Murchison.

4

Hawes trebuia să-şi repete mereu că asta era o treabă de serviciu şi atât.

Bermudele fuseseră o chestie. Bermudele erau la o mie de mile distanţă şi în afară de asta o invitase pe Annie să meargă cu el. Asta era cu totul altceva. Ăsta era oraşul mare şi rău şi Annie locuia aici şi mai avea şi întâlnire cu ea mâine noapte şi mai mult, Marie Sebastiani era măritată.

Cel puţin pentru moment.

Exista posibilitatea ca soţul ei s-o fi şters pe cont propriu ca să scape de ea. Deşi motivul pentru care cineva ar abandona o blondă splendidă, cu picioare aşa lungi, îl depăşea pe Hawes.

Dacă totuşi s-a întâmplat aşa – Sebastian cei Mare şi-a împrăştiat lucrurile pe drum şi ai întins-o cu maşina Citation.

— Atunci poate a plecat pentru totdeauna, în care caz Marie nu mai era atât de măritată precum îşi închipuia. Hawes avusese cazuri în care individul plecase după pâine şi dispăruse fără urmă. Probabil era undeva pe malul unei mări din Sud, pictând băştinaşe goale. Avusese un caz în care tipul i-a spus soţiei că pleacă să caute un Program TV. Asta era la opt. Nevasta a stat până după ştirile de la unsprezece, apoi la spectacolul lui Johnny Carson, apoi la filmul de noapte, dar soţiorul tot nu apărea cu Programul. Tipul a apărut în California, după şase ani şi trăia cu două femei la Santa Monica. Aşa că e posibil ca Sebastian cel Mare să fi pus în aplicare cea mai grozavă scamatorie din cariera sa, dispărând de lângă nevastă. Cine ştie?

Pe de altă parte, îngrijorarea doamnei era întemeiată. Poate că cineva dăduse de Frank Sebastiani în timp ce-şi încărca lucrurile în maşină, îl mazilise pe scamator. Îi aruncase lucrurile afară

şi-o întinsese cu maşină şi cu scamator cu tot. Se descotorosise de scamator mai târziu, viu sau mort şi vânduse maşina. Ciupeli fără bătaie de cap într-o noapte relativ liniştită de Halloween. Tot ce se poate.

Oricum ai lua-o, era o treabă de serviciu şi atât.

Hawes ar fi vrut, totuşi, ca Marie să nu-l mai atingă atât de des.

Cucoana o făcea, hotărât lucru, din obişnuinţă şi deşi Hawes nu era neapărat de acord cu premisa psihologică potrivit căreia atingerea întâmplătoare corporală reprezenta o premisă absolută a seducţiei fătişe, trebuia să admită că faptul că ea îi atingea mereu braţul, umărul sau mâna îl cam tulbura. E drept că ea îl atingea doar pentru a sublinia ceva – ca de exemplu când îi repeta cât îi e de recunoscătoare că o duce la masă – sau ca să indice un restaurant sau altul posibile pe Stern. Parcase maşina pe strada Cinci Nord şi acum se îndreptau spre vest, spre centrul comercial, căutând un local unde să ia masa. La şapte treizeci şi cinci, vineri seară, erau o grămadă de restaurante deschise, dar Marie îi spusese că are chef de pizza, deci alese un local mic în partea de sud a bulevardului, pe strada Patru. Feţe de masă cu pătrăţele albe şi roşii, lumânări în sticle de Chianti, lume care stătea la rând aşteptând o masă. Hawes rareori nu respecta rândul, dar acum, i-a spus în treacăt patroanei că era detectiv la Secţia 87 de Poliţie şi nu mâncase nimic de când intrase în schimb la patru.

— Pe aici, d-le ofiţer, spuse ea îndată şi-i conduse la o masă lângă fereastră.

Cum plecă patroana, Marie întrebă:

— Aşa se întâmplă mereu?

— Ce anume?

— Tratamentul ăsta regal.

— Uneori, zise Hawes. Precis vrei numai pizza? Sunt o groază de chestii pe meniu.

— Nu, am o poftă nebună de aşa ceva. Brânză şi anşoa.

— Vrei ceva de băut? întrebă el. Eu sunt de serviciu, dar…

— Rămâne să plăteşti d-ta?

— Bine-nţeles.

— Aş bea o bere cu pizza asta.

Hawes îl chemă pe chelner şi comandă o porţie mare de pizza cu brânză şi anşoa.

— Ceva de băut? întrebă chelnerul.

— O bere pentru doamna, o Coca-Cola pentru mine.

— Bere Miller sau Michelob?

— Miller, spuse Marie.

Chelnerul plecă.

— E foarte drăguţ din partea d-tale, spuse Marie şi se întinse peste masă ca să-i atingă uşor mâna. O atingere uşoară ca o adiere, o simţi şi dispare imediat.

— Cum ajungem la Poliţie, spuse Hawes, sun iar la Secţia Auto, să văd dacă a apărut ceva nou despre cele două maşini.

El sunase la Furturi Maşini din biroul îngrijitorului de la liceu, raportând dispariţia vehiculelor Citation şi Econoline, dar ştia perfect ce şanse erau să se găsească vreunul în acea noapte. Nu voia să-i spună ei.

— Ar fi un început, spuse ea. Dacă ar găsi maşinile.

— A, sigur că da.

O expresie dureroasă apăru pe faţa ei.

— Sunt sigur că e bine sănătos, spuse Hawes.

— Sper.

— Eu sunt sigur.

Nu era sigur deloc.

— Mă tot gândesc că i s-a întâmplat ceva groaznic. Că cei care a furat maşina…

— Ei, nu e chiar sigur, spuse Hawes.

— Ce vrei să spui?

— Păi, că maşina a fost furată.

— A dispărut, nu?

— Da, dar…

El nu voia să-i spună că poate bărbatu-său plecase cu maşina fără ea, spre alte zări necunoscute. Mai bine o lăsa să-şi consume liniştită pizza şi berea. Dacă soţul ei chiar o părăsise, avea s-o afle curând. Dacă zăcea mort pe vreo străduţă, avea s-o afle şi mai curând.

El nu aduse iar vorba despre Jimmy Brayne decât după ce au fost serviţi.

Devora *pizza* ca şi cum n-ar mai fi mâncat de o săptămână întreagă. Mânca exact ca femeia din filmul *Tom Jones.* Se lingea pe buze, dădea ochii peste cap, arunca *pizza* în gură ca şi cum ar fi făcut dragoste cu ea. Potoleşte-te, zău, îşi zicea singur. Treabă de serviciu, atât şi nimic mai mult.

— E de încredere, nu-i aşa? zise el.

— Cine?

— Jimmy Brayne.

— A, da. Garantat.

— De când lucrează pentru voi?

— De trei luni.

— A început în iulie?

— Da. Am prezentat programul nostru la un picnic al republicanilor pe 4. Atunci ne-a ajutat Jimmy prima oară.

— V-a dus lucrurile în camionetă?

— Da.

— Şi a luat-o mai târziu?

— Da.

— Ştia de unde să vă ia în seara asta?

— Sigur că da. A lăsat calabalâcul la şcoală, doar, normal că ştia.

— V-a ajutat la descărcat?

— Da.

— Când a fost asta? La ce oră?

— Am ajuns acolo pe la 3 şi un sfert.

— Aţi venit în oraş împreună?

— Frank şi cu mine eram în spatele camionetei.

— Şi la ce oră a plecat Jimmy de la şcoală?

— După ce am dus totul pe scenă.

— Asta la ce oră?

— Trei jumătate, patru fără un sfert.

— Şi ştia că trebuie să se întoarcă la cinci treizeci?

— Da.

— Se poate să se fi dus undeva cu soţul?

— Cam unde?

— Păi de exemplu să bea ceva. Cât te schimbi d-ta.

— Atunci de ce lucrurile lui erau aruncate pe stradă?

— Ştii, e cam… hm… să dispară aşa amândoi…

— Scuzaţi-mă, spuse chelnerul. Domnul ofiţer?

Hawes privi spre el.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule ofiţer, spuse chelnerul.

— Ce e?

— Am găsit un braţ de om într-o ladă de gunoi, în spate.

Era opt fără zece la ceasul de pe peretele vestiarului.

Parcă erau două adolescente povestindu-şi una alteia despre iubiţii lor.

Nimic în conversaţia lor nu arăta că se pregăteau să vâneze un ucigaş.

— Poate ar fi trebuit să mă duc şi eu acolo, mai târziu, zise Annie. Procesul s-a terminai miercuri, puteam să plec atunci. Îşi puse fusta cea scurtă, trăgând-o peste bluză şi ciorapii-pantalon, închise fermoarul, încheie nasturele în talie. Chestia e că nu eram sigură dacă vreau sau nu să mă duc.

— Dar te-a invitat, nu? spuse Eileen.

— Da, sigur. Dar… Nu ştiu. Am senzaţia că o făcea din obligaţie. Să fiu sinceră, eu cred că voia de fapt să plece singur.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Eileen.

Avea o bluză decoltată şi o fustă înfăşurată în jurul şoldurilor la fel de scurtă ca cea a lui Annie,

prinsă în partea dreaptă cu un ac de siguranţă ornamental lung de 6 cm. Acul putea fi arma ei hotărâtoare dacă avea nevoie. Era foarte potrivit ca să-i scoată ochii cu el.

Stătea pe bancă, în faţa dulăpioarelor, trăgându-şi în picioare cizmele cu toc înalt şi carâmb moale. Tocul pistolului era prins cu o curea de gleznă în interiorul cizmei drepte. Pistolul dinăuntru era un Astra Firecat automat de calibrul 25. Cu ţeava de 6 cm. Cântărea un pic mai puţin de 350 de grame. În magazia pistolului erau şase gloanţe, plus cel de pe ţeavă. Era în stare să-i tragă toate cele şapte gloanţe în faţă dacă era cazul. În geantă avea un revolver Smith & Wesson de calibrul 44, cu percutorul ascuns. Plus un cuţit cu lama mobilă. Parcă era Rambo, îşi spuse. Dar n-o s-o mai păţesc de data asta. Purta două perechi de chiloţi pe sub ciorapul-pantalon. Armele ei psihologice.

— Păi… nu ştiu nici eu, zise Annie. Cred că tipul, Cotton, încearcă s-o termine cu mine, aşa mi se pare.

Îşi luă din dulăpior geanta din care scoase trusa de farduri.

Eileen stătea acum în picioare, uitându-se în jos, în cizme.

— Vezi arma? întrebă.

Annie se apropie de ea, cu rujul în mână. Se uită în jos în carâmbul moale al cizmei drepte.

— Ai putea să laşi tocul puţin mai jos, spuse ea, zăresc o strălucire metalică.

Eileen se aşeză iar, rulă în jos partea de sus a cizmei, desfăcu tocul revolverului, îl coborî, apoi îl strânse din nou.

— Poate era mai bine dacă te duceai şi terminai odată cu el, spuse ea.

— Da, aşa s-ar fi terminat, precis. Bărbaţilor nu le place să li se facă scene în concediu.

— Dar dacă ei vrea să termine…

— Nu sunt sigură.

— Ce te face să crezi că s-ar putea să vrea?

— N-am mai făcut amor în ultimele două săptămâni.

— Beri şi cu mine n-am mai făcut amor de când cu violul, spuse Eileen sec, se ridică în picioare şi se uită din nou în cizme.

— Te rog… iartă-mă, spuse Annie.

— Poate că diseară se schimbă lucrurile, zise Eileen.

Şi Annie înţelese brusc că Eileen punea ia cale o crimă.

Doamna în vârstă se numea Adelaide Davis şi îi văzuse pe copii intrând în magazinul de băuturi de pe Culver colţ cu strada Doisprezece. Stătea acum afară pe trotuar cu Carella şi Meyer în magazin, doi brancardieri puneau cadavrul proprietarului pe o targă. Monroe urmărea operaţia cu mâinile în buzunare. Un cadru tehnic de la Laboratorul Mobil ştergea de praf casa de marcat în eventualitatea unor amprente. Medicul îngenunchease lângă celălalt cadavru. Unul din brancardieri spuse: „Sus” şi amândoi ridicară targa, păşind cu băgare de seamă pe lângă medic şi celălalt cadavru.

Câţiva oameni se adunaseră, pe trotuar. Nu era decât ora opt într-o seară înmiresmată de vineri, mai era lume destulă pe străzi. Brancardierii trecură pe lângă d-na Davis şi cei doi detectivi. D-na Davis urmări cu privirea targa introdusă în ambulanţă prin alunecare. Îi urmări cu privirea când ei luară a doua targă şi o duseră în magazin Patrulele poliţiei îndemnau lumea să se dea la o parte, asigurându-se că toţi sunt dincolo de bariere. D-na Davis se simţea privilegiată. D-na Davis se simţea ca o vedetă. Ştia că cei câţiva vecini care o vedeau o invidiau.

— Nu-mi vine să cred, zise ea. Erau aşa drăgălaşi.

— Câţi erau, doamnă? întrebă Carella.

Doamnei Davis îi plăcea Carella. Ea îl vedea foarte frumos. Celălalt detectiv era chel, nu i-au

plăcut niciodată chelioşii. Să vezi când i-o spune fiică-sii din Florida că a asistat ia o crimă – două crime – şi a vorbit cu detectivii de la televiziune.

— Numai vreo câţiva, spuse ea.

— Cam câţi credeţi? întrebă Meyer.

— Păi au trecut foarte repede, zise ea. Dar cred că erau numai patru sau cinci. Au sărit toţi din maşină şi au năvălit în magazin.

— Era un fel de dubiţă, vehiculul?

— Da, sunt sigură.

— Ştiţi cumva anul şi marca?

— Îmi pare rău, nu. Era o maşină albastră.

— Şi puştii ăştia au ieşit cu arme în mână, nu?

— Nu, n-am văzut nici o armă. Doar sacoşele.

— Fără arme, zise Carella.

— Asta până au intrat în magazin. Armele erau în sacoşe. Deci odată intraţi în magazin băieţaşii au scos pistoalele şi…

— Nu, erau fetiţe.

Meyer privi la Carella.

— Fetiţe? întrebă el.

— Da, domne. Patru sau cinci fetiţe. Toate purtau rochii lungi până la gleznă şi peruci blonde. Parcă erau nişte prinţese.

— Prinţese, repetă Carella.

— Da, zise doamna Davis. Purtau măşti care le acopereau toată faţa, cu ochii gen chinezesc – oblici, ştiţi – sau poate japonez. Cam ca ai dumneavoastră, îi spuse ea lui Carella. Oblici, ştiţi?

— Da, doamnă.

— Şi obraji îmbujoraţi, pictaţi pe măşti şi buze de un roşu aprins şi, dacă nu mă-nşel, mici aluniţe lângă gură. Erau tare frumoase. Ca nişte mici prinţese chinezoaice. Sau japoneze. Numai că erau blonde.

— Deci purtau măşti cu chip de chinez…

— Sau japonez.

— Bine, zise Meyer şi peruci blonde…

— Da, blonde şi cârlionţate. Exact ca mica orfană Annie, numai că ea e roşcată.

— Peruci blonde cârlionţate şi rochii lungi.

— Da, ca nişte cămăşi de noapte. Erau ca nişte mici prinţese drăgălaşe.

— Ce fel de pantofi aveau, doamnă? întrebă Carella.

— Păi nu prea ştiu. N-am observat.

— Aveau cumva pantofi de pânză?

— Păi… chiar că n-am văzut. Rochiile erau foarte lungi.

Brancardierii ieşeau acum cu cel de al doilea cadavru.

Medicul era încă înăuntru de vorbă cu Monroe. Doamna Davis privi cadavrul când trecură pe lângă ea. Nu mai văzuse până atunci aşa ceva decât în saloanele funerare. În seara asta văzuse de aproape două.

— Deci s-au năpustit în magazin, zise Carella.

— Da, răcnind „Vrem să vă păcălim şi bunătăţi dorim”.

— Îhî, zise el. Şi au scos pistoalele…

— Da. Şi l-au împuşcat pe domnul Agnello şi pe cel care era cu el în magazin.

— I-au împuşcat pe loc? întrebă Meyer.

— Da.

— N-au zis că e o lovitură, sau ceva în genul ăsta, au început să tragă pur şi simplu?

— Da. În domnul Agnello şi omul lui.

— Ce s-a mai întâmplat, doamnă? În magazin. V-aţi mai uitat?

— A, sigur. Mi-era tare frică, da’ tot m-am uitat.

— Aţi văzut pe vreunul golind casa de bani?

— Da. Unul a luat o sticlă de whisky din raft.

— Şi pe urmă?

— Au ieşit în fugă afară. Stăteam acolo, la stânga, acolo. Nu cred că m-au văzut. M-ar fi împuşcat şi pe mine cred dacă mă vedeau.

— Aţi avut noroc, spuse Carella.

— Da, cred că aveţi dreptate.

— Ce-au făcut pe urmă? întrebă Meyer.

— S-au suit înapoi în maşină şi femeia a pornit.

— Era o femeie la volan?

— Da, una blondă.

— Cam câţi ani avea?

— Zău că n-aş putea să vă spun. O femeie solidă, avea vreo patruzeci de ani.

— Prin solidă…

— Păi aşa, voinică.

— Vă amintiţi cu ce era îmbrăcată?

— Îmi pare rău.

Monroe tocmai ieşea din magazin.

— Asta e martorul? întrebă el.

— Un martor fain, zise Carella.

— Mulţumesc, tinere, spuse doamna Davis şi-i zâmbi. Îi păru bine că nu i-a spus cum s-a scăpat pe ea când le-a văzut pe fetiţe împuşcându-l pe domnul Agnello.

— Ce-o mai fi şi asta? zise Monroe. O epidemie la puştimea de grădiniţă să jefuiască magazine de băuturi?

— Aşa se pare, zise Carella. Unde ţi-e partenerul?

— Dracu ştie pe unde e! făcu Monroe. Scuzaţi, doamnă.

— Nu face nimic, spuse ea. Era exact ca la televizor, cu înjurături şi tot tacâmul. Abia aştepta s-o sune pe fie-sa să-i povestească.

— Aceiaşi puşti? întrebă Monroe.

— Poftim? zise doamna Davis.

— Scuzaţi-mă, doamnă, spuse Monroe, vorbeam cu colegul meu.

— De data asta fetiţe, zise Meyer. Dar cred că sunt tot ăia. Aceeaşi blondă la volan.

— O doamnă foarte drăguţă, blonda, zise Monroe. Duce copiii cu maşina să fure. Apropo, ai aflat ce fel de maşină era? Se întoarse spre Carella. De care era, că babalâcu' ăla băşinos n-a ştiut… scuzaţi, doamnă.

— Lăsaţi, nici o problemă.

— O dubiţă albastră, zise Meyer.

— Ştiţi cumva marca şi anul de fabricaţie, doamnă?

— Îmi pare rău, nu.

— Deci aşa… vise Monroe. Tot ce ştim e că aceeaşi blondă solidă conducea o dubiţă albastră cu patru copii în ea.

— Cam aşa ceva, spuse Meyer.

— N-a fost băgat nici un criminal în treaba asta. Eu aş raporta la jafuri imediat. N-ar fi rău să-i suni, oricum.

— Eu am şi făcut-o, zise Meyer. După prima lovitură.

Unul dintre specialişti ieşi agale din magazin.

— Am aici nişte gloanţe, zise el. Cine le vrea?

— Cam arată? întrebă Monroe.

Tehnicianul îi arătă. Pe o cârpă albă, patru cartuşe i se odihneau în palmă.

— S-ar putea să fie douăş'doi, zise el ridicând din umeri.

Doamna Davis se aplecă şi ea spre palma specialistului.

— Bine, doamnă, făcu Monroe, mai aveţi vreo treabă pe aici?

— Stai blând, zise Carella.

Monroe se uită la el.

— O maşină de-a noastră o să vă ducă acasă, doamnă Davis, spuse Carella.

— Deci noi suntem serviciu de taxiuri, zise Monroe fără a se adresa nimănui.

— Termină, spuse iar Carella, de data asta mai blând, dar nu ştiu cum, vorbele erau mai ameninţătoare.

Monroe îl privi din nou apoi se întoarse spre Meyer.

— Ia cartuşele alea şi du-te la balistică, spuse el. Sună la jafuri şi zi-le că a mai apărut un caz.

— Cred că e un sfat bun, spuse Meyer.

Monroe nu pricepu că e luat în râs. Se mai uită o dată urât la Carella şi se duse la maşina care-l

aştepta parcată în curbă.

— Să vezi când o afla fiică-mea! îşi spunea doamna Davis. O plimbare cu maşina poliţiei.

Patrula din maşina Charlie Patru se apropia de intersecţia străzilor Rachel şi Jakes, făcându-şi rondul într-o inspecţie de rutină a sectorului, când unul din băieţi o reperă.

— Încetineşte, Freddie, zise el.

— Ce-ai văzut, Joe?

— Camioneta de colo. Aproape de colţ.

— Ce-i cu ea?

Joe Guardi deschise carnetul.

— N-am primit un AM pentru un Ford Econoline? Aprinse lumina din plafon, cercetă carneţelul. Da. Uite-l aici. Văzu, scris de propria-i mână, cuvintele „AM Ford Econoline cafeniu. ’79. RL 68-7210. Maşină albastră Citation ’84. DL-74-3681”. AM însemna Atenţie Mărită.

— Aşa… zise el din nou. Hai s-o verificăm.

Cei doi se dădură jos din maşină. Fasciculele lanternelor lor se plimbau pe suprafaţa camionetei. Înregistrată în statul vecin, RL 68-7210.

Încercară uşa din partea carosabilului. Descuiată. Freddie o deschise larg.

Joe o înconjură şi deschise uşa cealaltă, se aplecă şi umblă în torpedou.

— E ceva acolo? întrebă Freddie.

— Cred că talonul.

Scoase talonul dintr-un pachet învelit în plastic transparent care mai conţinea un manual al posesorului de maşină şi o copie a poliţei de asigurare.

Camioneta era înregistrată pe numele Frank Sebastiani, cu adresa Eden Lane 604, Collinsworth, pe malul celălalt al râului.

Filmul se terminase la şapte fix şi se opriseră să bea ceva pe Stem. Începuseră să se certe în bar, cu voci scăzute, dar dure, aproape nişte şoapte, dar

toată lumea din jur ştia că se ceartă după felul cum se aplecau încordaţi peste măsuţa din faţa lor. La început s-au contrazis numai referitor la filmul pe care-l văzuseră. Ea insista că e bazat pe un roman numit „Străzile Aurului” de un autor oarecare, iar el o ţinea una şi bună că filmul n-avea nici în clin nici în mânecă cu acel roman, filmul era original.

— Atunci cum de i-au lăsat să folosească acelaşi titlu? întrebă ea, iar el răspunse:

— Asta se poate fiindcă nu există drept de autor la titluri. Toarnă un film de rahat dacă au chef şi-l botează. *De aici spre eternitate* sau *Pământul făgăduinţei* sau chiar *Străzile aurului,* ca astă seară şi nimeni nu poate să facă absolut nimic.

Ea se încruntă la el, apoi spuse:

— Ce să spun, mare brânză ştii despre dreptul de autor, la care el răspunse:

— Oricum ai lua-o, mult mai mult decât ştii tu despre *orice* în lumea asta.

Acum începuseră chiar să ţipe unul la altul în şoaptă, întinzându-se încordaţi peste masă, cu ochii scăpărând şi gurile strâmbe de furie.

Continuară cu cearta şi pe drumul spre casă.

Dar acum motivul evoluase spre ceva mai important decât o cărticică de doi bani numită *Străzile aurului* sau un filmuleţ ieftin care nu s-a bazat pe ea.

Se certau pe teme de amor, de fapt asta era tema la care ajungeau întotdeauna când se certau. Probabil că de asta se certau ei de fapt mai devreme la bar.

Era aproape opt treizeci dar străzile începeau deja să fie populate de copii care ieşiseră după pradă. Nu toţi umblau neapărat să facă rele. Mulţi voiau doar să-şi consume energia adolescenţei. Cei care voiau doar să se distreze purtau costume mai puţin sofisticate decât ţâncii şi mai târziu cei mai măricei. Unele dintre puştoaice, folosind prilejul sărbătorii de Halloween pentru a se putea îmbrăca provocator aşa cum îşi doriseră întotdeauna, se

plimbau pe străzi în chip de piţipoance, Mata Hari, dansatoare de cabaret sau vrăjitoare sexy în negru, cu fustele crăpate de li se vedeau picioarele până sus. Unii băieţi erau îmbrăcaţi în puşcaşi marini, invadatori extratereştri sau mercenari, majoritatea purtând banduliere din care ieşeau mitraliere uriaşe de plastic sau pistoale mari de plastic cu raze mortale. Dar aceştia nu erau periculoşi. Cei cu adevărat periculoşi nu erau costumaţi. Ei purtau hainele lor obişnuite, poate cu puţină negreală pe faţă, ca să se topească mai uşor în noapte. Aceştia erau cei care voiau să distrugă şi să dea foc. Aceştia erau cei care îl făcuseră pe locotenentul Byrnes să-şi dubleze detectivii în noaptea asta. Mă rog, aproape să-i dubleze. Şapte oameni în loc de cei patru obişnuiţi.

Perechea parcurse certându-se strada, îndreptându-se spre clădirea în care locuia, trecând pe lângă un grup de fete îmbrăcate ca trupa lui John Held, în rochii cu paiete şi eşarfe late, port-ţigarete lungi, cu şiraguri de mărgele pe frunte, chicotind şi părând cherchelite, cum poate şi erau. Perechea nu le dădu nici o atenţie. Erau prea absorbiţi de cearta lor.

— Adevărul e că, zise el, treaba nu-i niciodată spontană.

— Ce să spun… răspunse ea. Spontană adică să sari pe mine când ies de la duş…

— Şi ce-i cu asta…

— Când sunt curată.

— Când ai vrea să facem dragoste? întrebă el. Când eşti murdară?

— N-am nici un chef să transpir din nou după ce am făcut duş.

— Atunci, ce-ai zice s-o facem înainte?

— Nu-mi place să fac dragoste când sunt năduşită toată.

— Deci nu-ţi place nici când eşti transpirată, nici când nu eşti transpirată. Atunci când…?

— Denaturezi ce-am spus.

— Nici gând. Încerc doar să-ţi arăt că…

— Să-mi arăţi că eşti un maniac sexual. Când încerc să gătesc, vii în spatele meu şi-ţi vârî chestia aia oribilă în mine…

— Nu văd de ce o chestie spontană…

— Nu când gătesc.

— Ce-ai zice atunci s-o facem când nu găteşti? Când vin acasă şi bem un martini, ce-ar fi să…

— Ştii că-mi place să stau, liniştită înainte de masă.

— Păi să faci dragoste ce dracu' e? Vreau să-ţi spun că mie mi se pare o relaxare. Dacă tu crezi că a face dragoste e un fel de cursă cu obstacole care te face praf…

— Nu pot să-mi beau cocktailul în linişte dacă pui labele pe mine când eu mă re…

— Nu mi se pare că a te mângâia înseamnă a pune labele pe tine.

— Tu nu ştii să fii blând. Nu ştii decât să sari pe mine parcă m-ai viola.

— Pasiunea nu e viol!

— Asta pentru că nu faci diferenţa între a face dragoste şi...

— Bine, atunci ce dracu' vrei? Hai, zi-mi ce vrei, bine? Vrei să nu mai facem dragoste deloc? Nu vrei înainte de duş, nu vrei după, nu vrei în timp ce bem ceva, găteşti sau te uiţi la televizor, nici când ne sculăm dimineaţa, atunci când naiba vrei tu, Elise?

— Când am chef. Şi nu mai zbiera aşa!

— Nu zbier, Elise. Când vrei tu? Chiar vrei vreodată, Elise?

— Da, ţipă ea.

— Când?

— În clipa asta, Roger, e bine? Aici, vrei? Hai aici pe trotuar, vrei?

— Nici o problemă!

— Ai face-o, nu-i aşa?

— Da! Chiar aici! Oriunde!

— Ei bine, eu nu! Tu te-ai fi dat la mine şi la cinema, dacă te lăsam.

— Aş fi făcut-o şi la bar dacă nu începeai cearta aia tâmpită despre film!

— Ai face-o şi-n biserică! zise ea. Eşti maniac, asta eşti.

— Aşa e. Sunt maniac! Tu mă înnebuneşti, de aia am ajuns maniac!

Acum intrau în clădire. El coborî vocea.

— Hai în lift, vrei? Vrei s-o facem în lift?

— Nu, Roger, nu vreau în liftul ăla împuţit.

— Atunci hai să luăm liftul până pe acoperiş şi s-o facem acolo.

— Nu vreau nici pe împuţitul de acoperiş.

El apăsă furios pe butonul ascensorului.

— Unde vrei, Elise? Când vrei, Elise?

— Mai târziu.

— Când mai târziu?

— Când se termină Johnny Carson.

— Dacă am fi noi la televizor, zise el şi Johnny Carson s-ar uita la noi. Spuse şi i s-ar scula…

— Da noi locuim aici, Roger.

— … crezi că Johnny Carson ar aştepta să terminăm noi ca s-o facă? Sau crezi că Johnny Carson…

— Nu mă interesează ce-ar face sau n-ar face Johnny Carson. Nici măcar nu-mi place.

— Atunci de ce vrei să aşteptăm să se termine?

Uşile liftului se deschiseră.

Întâi au crezul că e o marionetă. Partea de jos dintr-o sperietoare sau ceva în genul ăla. Pantaloni albaştri, ciorapi albaştri, pantofi negri, curea neagră prinsă în cheotorile pantalonilor. O glumă de Halloween. Nişte copii puseseră o jumătate de păpuşă umplută cu cârpe în lift.

Apoi au observat că deasupra taliei manechinului se zăreşte o fâşie de carne crestată şi sângerândă şi şi-au dat seama că au în faţă partea de jos a unui corp omenesc şi Elise începu să ţipe şi amândoi traversară alergând holul spre cea mai

apropiată cabină telefonică, unde Roger formă cu sufletul la gură 911.

Poliţiştii care patrulau în maşina Boy-Two răspunseră în trei minute.

Unul din poliţişti chemă prin radio Secţia 87 Poliţie. Celălalt, deşi n-ar fi trebuit percheziţionă buzunarele trupului şi găsi un portofel în buzunarul drept.

În portofel, pe care de asemenea n-ar fi trebuit să-l atingă, găsi un permis de conducere cu nume şi adresă.

— Toi e bine că am aflat cine e, spuse el colegului.

5

— Ce mare lucru, zise Parker, ai primit un telefon obscen şi atâta tot.

— Asta mi-am închipuit, spuse Peaches.

Arăta încă destul de bine. Cam ca o femeie de 51-52 de ani. Picioare faine – mă rog, picioarele nu se schimbau niciodată – sânii încă tari, părul la fel de roşu cum şi-l amintea el, poate cu puţin ajutor de la vopsea. Era îmbrăcată cu o fustă simplă şi o bluză, pantofi cu toc. Picioarele încolăcite sub ea pe canapea. Îi părea bine că s-a bărbierit.

— Nu sunt toţi ce te-ai putea aştepta, zise el. Adică, nu încep să spună porcării de la început. Mă rog, unii aşa fac.

— Dar mulţi au un repertoriu întreg, nu-ţi dai seama ce se întâmplă până ce nu te surprinzi făcând ce ţi-au cerut.

— Exact aşa a fost, zise Peaches. Nu mi-am dat seama ce se întâmplă, adică, mi-a spus *numele* lui şi…

— Phil Hendricks, nu? spuse Parker. De la „Camera Works”

— Exact. Şi adresa şi numărul de telefon…

— Ai încercat să suni la numărul ăla?

— Bine-nţeles că nu!

— Păi eu aş încerca dacă vrei, dar precis e fals. Am avut un caz, un tip care suna la întâmplare, sperând să dea de o persoană care ale grijă de un copil. Până la urmă a găsit una la telefon, i-a spus că făcea cercetări despre maltratarea copiilor şi a vrăjit-o pe fătuca de cincisprezece-şaispiezece ani de a făcut-o să-l pocnească zdravăn pe copilul cu care era. Făcea asta cu toate fetele fraiere, ducându-le cu vorba.

— Cum adică?

— Le spunea cât e de important în munca asta să-şi înfrâneze propriile tendinţe, tendinţe pe care toată lumea le are – asta spunea el – iar maltratarea copiilor este un lucru perfid. Le trezea interesul, le făcea să-l asculte şi spunea:

— Ştiu că şi tu ai simţit în multe dăţi că-ţi vine să-l pocneşti pe puştiul de care ai grijă, mai ales când o ia razna, iar fătuţa de cincisprezece ani îi dă drumul:

— Şi încă cum!

Iar el continuă:

— De exemplu, n-ai simţit nevoia, măcar o dată în seara asta, să-l plezneşti?

Şi ea:

— Păi…

Şi el:

— Hai, sincer, eu sunt specialist în psihologia infantilă. Până să-ţi dai seama, o convinge că cel mai bun mijloc de a înfrâna aceste tendinţe este să le eliberezi, ca o terapie, să-l pălmuieşti uşor pe copil, de ce nu te duci să-l aduci? Iar ea se duce, ia copilul şi el îi spune să-i dea o pălmuţă şi până să-şi dea seama, o face să-l bată pe puşti bine, în timp ce el ascultă şi-şi face treaba aia. Ăsta e un caz pe care l-am avut. Pot să scriu o carte despre el într-o zi.

— E fascinant, zise Peaches.

— Am avut şi alt caz cu unul care căuta în ziare anunţuri de vânzări de mobilă. Căuta pe cineva care vindea un dormitor de copil, ştii? Cineva care vrea să scape de mobila de copil şi s-o înlocuiască cu una de adult. Ştia că o să dea de o mamă încă tânără sau o adolescentă la telefon – de obicei fetele vor să li se schimbe mobila când mai cresc. Şi începe să le vorbească despre mobilă, mamei – dacă era acasă – sau fetei, dacă mama era plecată şi în timp ce le vorbea, fiind o conversaţie lungă, ştii, întreba ce fel de pat e, cum e salteaua, câte sertare are dulapul şi chestii de-astea, făcea la telefon… ei bine…

— Se masturba, spuse Peaches.

— Păi, da.

— Crezi că bărbatul care m-a sunat în seara asta se masturba când vorbea cu mine?

— Greu de spus. Din ce-am aflat de la tine. Ori o făcea deja, ori era pe cale. Încerca să te facă să vorbeşti despre corpul tău. Apropo, e încă foarte frumos, să ştii.

— Mulţumesc, spuse Peaches şi zâmbi.

— Eu zic că asta l-ar fi excitat. Să te facă să te dezbraci în faţa oglinzii de colo. Nu-ţi vine să crezi câte femei se lasă păcălite de chestii din astea. Le momeşte cu ideea că ar avea şanse să pozeze ca model – nu-i femeie care nu visează aşa ceva – şi apoi le face să se privească în timp ce el îşi face numărul.

— Încep să înţeleg, spuse Peaches.

— Păi da.

— Când mi-a zis să-mi scot bluza.

— Sigur. Dar multe femei nu-şi dau seama nici atunci. Rămâi cu gura căscată. Fac treaba aşa cum li se spune, crezând că aşa trebuie şi habar n-au ce se întâmplă la capătul celălalt al firului.

— Mi-e frică să nu vină încoace, spuse Peaches.

— De obicei ăştia nu fac aşa ceva, spuse Parker. Nu sunt din ăia care violează sau strangulează femeile. Acuma n-o lua de bună, sunt tot soiul de nebuni. Dar de obicei ăi de dau telefon nu sunt violenţi.

— De obicei, spuse Peaches.

— Da, sublinie Parker.

— Are adresa mea, ştii.

— Hm, făcu Parker.

— Şi numele meu scris pe cutia de scrisori din hol. Cu numărul apartamentului.

— Ştiu. Am văzut când am sunat. Dar scrie P. Muldoon.

— Da, aşa e şi-n cartea de telefon, P. Muldoon.

— Nu cred eu că vine pân-aici. S-ar putea să nici nu mai sune. Ce-aş face eu, totuşi, în locul tău,

aş schimba mesajul ăla de la robotul telefonic. Multe femei singure înregistrează mesaje din astea, cu muzică pe fundal, vor să pară sexy la telefon şi cel care sună crede că a dat de vreo paraşută. Cel mai bine e să înregistrezi un mesaj simplu, ca cel de afaceri. Ceva care să sune cam aşa: „E numărul 123-4567”, urmat de „vă rog lăsaţi un mesaj după ce auziţi semnalul”. Ceva convenţional şi atât. Nu-i nevoie să explici că nu poţi răspunde la telefon, fiindcă toţi ştiu că vorbesc cu robotul. Şi bine-nţeles nu trebuie să spui „Acum sunt plecată” sau ceva în genul ăsta. Pentru că asta ar fi o invitaţie pentru hoţi.

— Da, ştiu.

— Vreau să spun că lumea e obişnuită în ziua de azi cu roboţii telefonici şi oamenii ştiu că trebuie să lase un mesaj când aud semnalul, aşa că nu trebuie să le dai atâtea instrucţiuni şi nici să fii prea drăgălaşă. Prietenii tăi, dacă aud mesajul tău drăgălaş de câteva sute de ori, or să simtă nevoia să te împuşte. Un individ care dă telefoane obscene, dacă aude mesajul drăgălaş, îşi închipuie că a găsit ce căuta şi sună până dă de tine.

— Am priceput, zise Peaches.

— Aşa, făcu Parker. Ai vreun prieten bărbat care să înregistreze un mesaj telefonic pentru tine?

— Păi…

— De obicei ăsta e cel mai bun lucru. Aşa orice nebun care se uită în cartea de telefon, dă de iniţială, deci P. Muldoon, aude o voce de bărbat la telefon şi îşi închipuie că e un Peter sau Paul Muldoon. În nici un caz Peaches Muldoon. Nu mai revine. Asta e o soluţie, doar dacă nu te temi să-i sperii pe bărbaţii care te-ar suna cu vreun motiv serios. Tu hotărăşti.

— Înţeleg, spuse Peaches.

— Aşa, făcu Parker. Acuma să revin la tipul care te-a sunat în seara asta, el ştie deja că aici locuieşte Peaches Muldoon şi a reuşit să ajungă destul de departe cu jocul ăla al lui, aşa că s-ar putea să

revină. Dacă o mai face, putem să punem o capcană pe linia telefonică.

— O capcană?

— Păi da, ca să putem localiza apelul chiar dacă închide. Să mă anunţi dacă mai sună.

— Am s-o tac, fără doar şi poate.

— Cam asta e, spuse Parker. Deşi s-ar putea să nu mai sune.

— Sau să vină aici.

— Cum ţi-am mai spus. Nu cred. Dar dacă totuşi o face, ştii cum dai de mine.

— Îţi mulţumesc din suflet.

Ei, lasă, îmi fac doar meseria.

— Eşti de serviciu acum? întrebă ea.

— Nu prea, răspunse.

— Vrei să vii la o petrecere?

Marie Sebastiani le arăta altă scamatorie cu cărţi de joc.

— Aici avem trei cărţi, spuse ea. Asul de pică, asul de caro şi cel de treflă.

Le aranja în formă de evantai, asul de treflă sau cel de pică în stânga şi asul de caro în dreapta.

— Acum pun aceşti trei aşi cu faţa în jos în locuri diferite în pachet, zise, ea şi îi introduse pe rând în pachetul de cărţi.

Cinci detectivi o urmăreau.

Carella vorbea la telefon cu secţia de balistică, spunându-le că voia un raport urgent referitor la gloanţele pe care le recuperaseră la magazinul FAMOUS BRANDS WINE & LIQUORS. Tipul de la balistică îl călca pe nervi, îi spunea lui Carella că e deja aproape nouă fără un sfert şi schimbul se termina la miezul nopţii. Laboratorul urma să fie închis până a doua zi dimineaţă la opt. Îi spunea lui Carella că raportul putea să aştepte până atunci. Carella îi spunea că îl vrea pe loc. În acelaşi timp, urmărea scamatoria lui Marie cu cărţile. Ceilalţi patru detectivi stăteau în picioare în jurul biroului lui Carella sau aşezaţi pe câte un

colţ. Biroul lui parcă era centrul unei convenţii. Brown era chiar la stânga lui Carella, cu mâinile încrucişate. Ştia că va fi o scamatorie reuşită. Ea mai făcuse patru de când venise la poliţie cu Hawes. Asta se întâmplase după ce Hawes îl sunase pe Brown de la un mic local cu pizza de pe strada Patru-Nord ca să spună că cineva găsise un braţ în lada de gunoi din spate. Brown se dusese de urgenţă acolo cu Genero. Acum aveau trei bucăţi. Mai bine zis medicul le avea. Partea de sus a torsului şi o pereche de braţe. Brown spera că medicul va putea să spună dacă cele trei părţi făceau sau nu parte din acelaşi corp. Dacă părţile nu se potriveau, atunci aveau de-a face probabil cu trei cadavre separate. Ca cele trei cărţi pe care acum Marie Sebastiani le introducea cu faţa în jos în locuri diferite în pachet.

— Asul de pică, spuse ea. Asul de caro. Îl introduse în pachet. Şi acum asul de treflă.

Genero urmărea cărţile cu atracţie. Era sigur că de data asta o să prindă secretul, deşi nu reuşise la ultimele patru scamatorii. Se întreba dacă contraveneau vreunei reguli având un pachet de cărţi de joc acolo, la secţia de poliţie. Spera ca doctorul să spună că era vorba de un singur cadavru, într-un fel, ideea de un singur cadavru ciopârţit era mai atrăgătoare decât trei cadavre ciopârţite separat.

Meyer stătea lângă el, urmărind mâinile Mariei. Avea degetele lungi şi subţiri. Degetele introduceau cărţile în pachet la fel de uşor ca un vânzător de droguri care bagă cuţitul într-un concurent. Meyer se tot întreba de ce puştii ăia îşi schimbaseră hainele înaintea celei de-a doua spargeri. Se mai întreba şi dacă o să fie o a treia. Isprăviseră sau nu pentru noaptea respectivă? Somn uşor, copilaşi, a venit ora de făcut nani. Şi ăsta era doar începutul?

Hawes stătea cel mai aproape de Marie. Îi simţea parfumul. Spera că soţul a abandonat-o şi a

fugit în Hawai. Spera ca bărbatu-său s-o sune din Honolulu şi să-i spună că a părăsit-o. Astfel s-ar crea un loc rece şi gol în patul lui Marie. Apropierea ei era acum teribil de ameţitoare. Hawes bănuia că parfumul ei e de vină. Încă nu-i spusese că se găsise camioneta. Nici o vorbă despre asta, încă. Poate bărbăţelul şi ucenicul lui fugiseră împreună în Hawai. Poate că soţiorul era homosexual. Hawes aruncă o ocheadă funduleţului obraznic al Mariei, când ea se întinse peste birou să ia pachetul de cărţi. De-abia se abţinea să nu-i pună mâna pe fund.

— Cine vrea să amestece cărţile? întrebă ea.

— Eu, răspunse Genero. Era sigur că secretul tuturor scamatoriilor ei avea legătură cu asta.

Marie îi întinse pachetul.

Meyer urmărea atent mâinile ei.

Genero amestecă bine cărţile, apoi îi înapoie pachetul.

— Perfect, acum detectiv Brown, alege una din cele trei cărţi. Asul de treflă, de caro sau de pică.

— Treflă, zise Brown.

Ea răscoli pachetul de cărţi cu faţa în sus, căutându-l. Când găsi asul de treflă îl trase afară şi-l puse pe birou.

— Detectiv Meyer. Dumneata ce alegi?

— Asul de pică, spuse el.

— Eu nu pricep, făcu Genero.

Marie caută iar în pachetul de cărţi.

— Şi care-i şmecheria? întrebă Genero. Dacă te uiţi la cărţi, bine-nţeles că dai de ele.

— Aşa e, spuse ea. Poftim asul de pică.

Îl puse pe birou.

— Ce carte vrei dumneata? îl întrebă pe Genero.

— Păi n-a mai rămas decât una.

— Care?

— Asul de caro.

— Bine, spuse ea. Şi-i întinse pachetul. Găseşte-mi-l!

Genero începu să caute prin pachet.

— Nu l-ai găsit? întrebă ea.

— Stai un pic, da? spuse el.

Trecu prin tot pachetul. Asul de caro nu era. Îl luă la mână şi a doua oară. La fel, nici urmă de as de caro.

— L-ai găsit? întrebă ea.

— Nu-i aici, răspunse el.

— Sigur? Ia mai uită-te o dată!

Căută prin tot pachetul a treia oară. Asul de caro nicăieri.

— Dar te-am văzut când l-ai pus înapoi în pachet, zise el încurcat.

— Da, zise ea. Deci unde e?

— Mă dau bătut, unde e?

— Aici, spuse ea zâmbind maliţios şi băgă mâna sub bluză, scoţând asul de treflă din sutien.

— Cum ai făcut asta? întrebă Hawes.

— Poate că o să-ţi spun odată, zise Marie şi-i făcu cu ochiul.

Telefonul sună. Carella era cel mai aproape. Ridică receptorul.

— Secţia 87 Poliţie, aici Carella.

— Steve, aici Dave. Dă-mi-l pe Brown sau Genero. Preferabil pe Brown.

— Stai o ţâră, zise Carella şi-i întinse receptorul lui Brown. E Murchison, spuse el.

Brown luă receptorul.

— Ce e, Dave?

— Am primit un telefon de la patrula de pe Boy Two. Se pare că avem o identitate pentru cadavrul ăla care apare în bucăţi separate. O pereche a găsit jumătatea de jos la ei în clădire, în lift. Dacă e acelaşi trup. Portofel în buzunar şi permis de conducere. Ai face bine să dai o fugă pân-aici. Anunţ secţia criminalişti.

— La ce adresă? întrebă Brown şi ascultă. În regulă, spuse el notând. Şi numele perechii? Ascultă din nou. Bine. Şi numele de pe carnetul de conducere? Da, bine, zise el, am plecat.

Puse receptorul înapoi în furcă.

— Hai, Genero, spuse, bucăţile încep să se adune. Tocmai ni s-a servit partea de jos. Cu numele pe ea, de data asta.

— Scamatoria asta se cheamă Predicţia Mistică, spuse Marie şi începu să amestece cărţile.

— Cum adică, cu nume? întrebă Genero.

— Mortul are un portofel la el, zise Brown.

— Cum?

— Cum adică cum? În buzunar.

— Vă rog să scrieţi fiecare câte un număr format din trei cifre, spuse Marie.

— Adică are pantaloni? spuse Genero.

— Păi doar n-are un buzunar lipit pe cur, zise Brown.

— Vrei să zici că partea de jos a cadavrului are pantaloni?

— Hai să mergem acolo şi să vedem cu ochii noştri, bine?

— Cine vrea să scrie trei numere? întrebă Marie. Oricare numere, doar să fie trei..

— Şi are numele pe portofel? întrebă Genero.

— Pe permisul de conducere, zise Brown. Hai!

Amândoi porniră spre ieşire. Kling tocmai venea de la closetul de pe coridor. Deschise uşa şi făcu o reverenţă adâncă cu braţul întins, invitându-i, să iasă.

— Şi cum îl cheamă? întrebă Genero.

— Frank Sebastiani, zise Brown.

Marie leşină în braţele lui Kling.

Annie Rawles era deja la post când Eileen coborî din maşină în faţa barului lui Larry. Orologiul din spatele barului, o chestie mare şi înzorzonată, luminată cu neon portocaliu pe margini, arăta nouă fără cinci. Prin geamul vitrinei, Annie zări Cadillacul alb intrând în curbă. Barmanul îl văzu şi el. Urmăriră amândoi, fără prea mult interes, pe şoferul care oprea motorul. Annie sorbea alene dintr-o bere, barmanul lustruia

paharele. Omul de la volan era solid şi negru şi avea pe el ţoale de peşte.

Priviră amândoi cum Eileen coboară din maşină, pe partea curbei, cu picioarele ei lungi spectaculoase care atrăgeau atenţia. Cu pistolul mic ascuns într-una din cizmele moi. Lungi şi sexy, păşea ţanţoşă spre intrare.

Dl. Peşte se întinse spre fereastra maşinii dinspre stradă, o deschise.

Strigă ceva spre Eileen.

Eileen se întoarse, se aplecă spre fereastră.

Fustă scurtă, foarte strâmtă pe fund, parcă invitând să fie remarcată.

Începu să scuture din cap, dând din mâini.

— Îl fute la cap, zise barmanul.

Un accent din sud, gros de-l puteai tăia cu cuţitul. Poate că nici nu era aşa departe de Houston.

— Cred că nu-i prea place, spuse barmanul.

Dl. Peşte ieşi furios din maşină pe partea şoferului, ocoli maşina şi se opri în faţa ei pe trotuar răcnind cât îl ţineau bojocii.

Eileen scutura mai abitir din cap, cu mâinile în şolduri.

— Nu se potoleşte deloc putoarea! zise barmanul.

Şi deodată Dl. Peşte îi râse una.

— Mamă, ce-a lipit-o! spuse barmanul, satisfăcut.

Eileen se clătină pe picioare, ochii ei verzi scăpărau fulgere. Strânse pumnii şi înaintă spre el ca şi cum ar fi vrut să-l omoare, dar el o îmbrânci cât colo, o întoarse spre bar, o îmbrânci iar, de data asta spre uşă, apoi se întoarse mândru la maşină. Ţanţoş precum stăpânul ogrăzii. Eileen se ţinea cu mâna de falca dureroasă. Privi mânioasă spre Cadillac, în timp ce acesta tocmai ieşea din curbă.

Actul întâi începuse.

Patru bucăţi deveniseră o singură bucată.

Poate.

Întâi i-au arătat grămada de haine.

Pantofi negri, ciorapi albaştri. Pantaloni albaştri. Curea neagră. Chiloţi albi Jockey. Pete de sânge pe betelia pantalonilor şi pe izmene.

— Eu… eu cred că astea sunt hainele lui Frank, spuse Marie.

Câteva monede într-un buzunar al pantalonilor. Una de 25 de cenţi, 2 de 10 şi una de 5.

Nici o cheie. Nici de la casă nici de la maşină.

O batistă în celălalt buzunar.

Şi un portofel.

Piele neagră.

— E portofelul soţului dumneavoastră? întrebă Brown.

— Da.

Vocea îi era şoptită. Ca şi cum ce-i arătau ei impunea respect.

În portofel, un permis de conducere pe numele lui Frank Sebastiani, Eden Lane 604, Collinsworth. Nu avea nici o carte de credit. O legitimaţie pentru vot pe acelaşi nume, aceeaşi adresă. O sută douăzeci de dolari în bancnote de douăzeci, cinci şi un dolar. Într-unul din buzunarele mici, era vârâtă o fâşie de hârtie verde pe care scria de mână MĂSURILE LUI MARIE, iar dedesubt:

Pălărie: 22.
Rochie: 8.
Sutien: 36B.
Cordon: 26.
Chiloţi: 5.
Inel: 5.
Mănuşi: 6 ½.
Ciorapi: 9 1/2 (Medium).
Pantofi: 6 1/2 B.

— E scrisul soţului dumitale? întrebă Brown.

— Da, spuse Marie. Aceeaşi voce şoptită plină de respect.

Au condus-o înăuntru.

Morga duhnea.

Duhoarea de paze şi carne umană o împinse înapoi.

Trecură pe lângă o masă de oţel inoxidabil pe care rămăşiţele carbonizate ale unui cadavru ars într-un incendiu zăceau într-o atitudine pugilistică, părând că mai încearcă încă să se lupte cu flăcările care l-au devorat.

Cele patru bucăţi ale cadavrului dezmembrat erau pe o altă masă de metal. Ele erau asamblate la întâmplare, fără să se îmbuce perfect. Zăcea acolo pe masă ca un joc incomplet de puzzle[5] cu ferăstrăul.

Ea privi spre bucăţi.

— Nu încape îndoială că-i vorba de acelaşi corp, spuse Carl Blaney.

Ochii viorii, bluză albă. Stătea în lumina fluorescentă şi putoarea îngrozitoare din jur nu părea să-l deranjeze deloc.

— În ce priveşte identitatea…

Ridică din umeri.

— După cum vedeţi, încă nu avem mâinile şi capul.

Li se adresase poliţiştilor din cameră. Ignorând-o deocamdată pe femeie. Se temea ca aceasta să nu vomite pe podeaua lui lustruită placată cu gresie. Sau în una din chiuvetele de metal inoxidabil în care se păstrau organele interne. Erau trei poliţişti. Hawes, Brown şi Genero. Două cazuri pe cale să devină unul singur. Poate.

Partea de jos a trupului era despuiată. Ea se uita tot timpul aceasta.

— Îi ştiţi cumva grupa sanguină? întrebă Blaney.

— Da, spuse Marie. B.

— Asta aveam şi aici.

Hawes ştia de cicatricele de la operaţiile de apendicită şi menise, pentru că ea vorbise de ele când îşi descrisese soţul.

Acum el nu spunea nimic. Prima regulă a identificării, nu sufli nimic martorului. Îl laşi să se descurce singur. Aşteptă.

— Recunoşti ceva? întrebă Brown.

Ea făcu semn că da.

— Ce recunoaşteţi, doamnă?

— Cicatricele, spuse ea.

— Ştiţi ce fel de cicatrice sunt astea? întrebă Blaney.

— Cea de pe pântec e de apendicită.

Blaney clătină aprobator din cap.

— Cea de pe genunchiul stâng este de când i s-a scos cartilagiul.

— Absolut exact, spuse Blaney către detectivi.

— Altceva, doamnă? întrebă Brown.

— Penisul, spuse ea.

Nici Blaney, nici detectivii nu clipiră. Mu erau un comitet de domnişoare pudibonde, ci un grup de profesionişti care voiau să ducă o identificare la bun sfârşit.

— Cei cu el? întrebă Blaney.

— Trebuie să aibă un… fel de semn, ca o aluniţă, cred că aşa se numeşte, spuse Marie. În partea interioară. Pe prepuţ.

Blaney ridică penisul flasc al cadavrului cu o mână într-o mănuşă de cauciuc. Îl întoarse uşor spre ea.

— Asta? întrebă el, arătând spre un semn din naştere de mărimea unei gămălii de ac pe prepuţ, la vreo trei centimetri de testicole.

— Da, spuse Marie încet.

Blaney lăsă penisul să cadă.

Detectivii încercau să-şi închipuie dacă toate acestea constituiau dovezi suficiente pentru o identificare pozitivă. Nu aveau o faţă la care să se uite. Nici mâini ca să verifice amprentele. Doar grupa sanguină, cicatricele de pe pântec şi picior,

semnul din naştere, pe care Marie îl numea aluniţă, pe penis.

— Mâine o să pregătesc o fişă dentară, spuse Blaney.

— Ştii cine era dentistul lui? o întrebă Hawes pe Marie.

— Dentist? zise ea.

— Pentru comparaţie, mai târziu, zise Hawes, când vom avea fişa.

Ea îl privi alb.

— Comparaţie? spuse.

— Între fişa făcută de noi şi cea a dentistului. Dacă e soţul dumitale. Fişele vor fi identice.

— A, da… spuse ea… Da… Ei bine, ultima oară când s-a dus la un dentist a fost la Miami, în Florida. Avea o durere groaznică de dinţi. N-a mai fost la dentist de când ne-am mutat în nord.

— Când a fost asta? întrebă Brown.

— Acum cinci ani.

— Deci cea mai recentă fişă dentară…

— Nici nu ştiu dacă există vreuna, spuse Marie. S-a dus pur şi simplu la cineva recomandat de hotel. Noi aveam reşedinţă permanentă la Regal Palms. Adică n-am avut niciodată un dentist de familie, dacă la asta vă gândiţi.

— Bine, în regulă, spuse Brown.

Se gândea că pista s-a împotmolit la dinţi.

Se întoarse spre Blaney.

— Dumneata ce crezi? întrebă.

— Ce înălţime avea soţul dumneavoastră? o întrebă Blaney pe Marie.

— Am totul notat aici, zise Hawes şi scoase carneţelul, îl deschise la pagina pe care notase mai devreme şi începu să citească cu voce tare: 1,78 în. 77 de kg., păr negru, ochi albaştri, cicatrice de operaţie de apendicită, cicatrice de operaţie de menise.

— Dacă am pune un cap aici, spuse Blaney, am avea un corp lung de aproximativ o sută optzeci de centimetri. Deci cam pe acolo. Şi eu aş estima o

greutate. În funcţie de secţiunile separate pe care le avem. Aproape de cifra pe care o ai notată, 77 kg. Părul de pe braţe, piept, picioare şi zona pubiană e negru asta nu înseamnă neapărat că părul din cap ar fi exact la fel, dar cel puţin scoate din discuţie un blond sau un roşcat, sau pe oricine cu părul în nuanţe de şaten. Acest păr este fără îndoială negru. Ochii – ei bine. N-avem capul, nu?

— Deci identificarea e pozitivă sau nu? întrebă Brown.

— Aş zice că avem în faţă rămăşiţele unui mascul sănătos, alb, în jurul vârstei de treizeci de ani, spuse Blaney. Câţi ani avea soţul dumneavoastră, doamnă?

— Treizeci şi patru, spuse ea.

— Da, zise Blaney şi aprobă. Şi, desigur, identificarea semnului din naştere de pe penis ni se pare un factor hotărâtor.

— E soţul dumneavoastră, doamnă? întrebă Brown.

— E soţul meu, spuse Marie şi sprijinindu-şi capul pe umărul lui Hawes începu să plângă încet.

Hotelul era departe de secţia de poliţie, în centru, pe o stradă lăturalnică din Bulevardul Detavoner. Alesese special o păduchelniţă departe de locul crimei. Locurile crimei, ca să fim mai exacţi. Cinci locuri diferite, dacă puneai la socoteală capul şi mâinile. Cinci scene într-o piesuliţă intitulată „Magica şi Oarecum Brusca Dispariţie a lui Sebastian cel Mare.”

Frumoasă ieşire din scenă, îşi spuse.

— Da, domnule? spuse funcţionarul de la recepţie. Ce doriţi?

— Am o rezervare, spuse el.

— Numele, vă rog?

— Hardeen, spuse el. Theo Hardeen.

Un scamator extraordinar, a murit demult. Fratele lui Houdini. Un nume foarte potrivit pentru a fi folosit. Houdini era vestit pentru felul în care a

reuşit să iasă dintr-un recipient de fier galvanizat, plin cu apă şi prevăzut cu încuietori masive. Nereuşita înseamnă Moarte prin înecare! Trâmbiţau afişele. Riscurile unei nereuşite aici erau şi mai mari.

— Cum se scrie, domnule? întrebă recepţionerul.

— H-a-r-d-e-e-n.

— Da, domnule, e chiar în faţa mea, spuse recepţionerul, trăgând spre el notiţa. Hardeen. Theo. Pentru o singură noapte, nu, domnule Hardeen?

— Da, una singură.

— Cum plătiţi, domnule Hardeen?

— Cu bani lichizi, în avans, spuse el.

Recepţionerului treaba i se păru cam cusută cu aţă albă.

O singură noapte, un individ singur, gagicuţa lui – sau vreo piţipoancă din alea cu condicuţă – vine mai târziu. Niciodată să nu explici, nici să nu te plângi, îşi zise el. Mulţumesc, Henry Ford. Dar încasează suma dublă.

— Costă optzeci şi cinci dolari, plus taxa, spuse el şi văzu cum apare portofelul, apoi o bancnotă de o sută de dolari, iar portofelul dispare într-o clipită.

Exact cum şi-a închipuit, o cacealma. Gagiu' se ferea ca de dracu' să-şi arate permisul de conducere sau cărţile de credit, Hardeen era fără doar şi poate un nume fals. Theo Hardeen? Ce nume îşi mai alegeau şi ăştia! Ce conta? Ia, banii şi şterge-o, îşi spuse. Mulţumesc, Woody Allen.

Calculă taxa, adună restul la o sută şi puse banii pe birou. Portmoneul apăru iar, cât ai clipi din ochi, banii dispărură şi portofelul de asemenea.

— Aveţi bagaje, domnule? întrebă el.

— Numai valiza asta.

— Chem pe cineva să vă conducă în camera dumneavoastră, domnule, spuse el şi atinse clopoţelul de pe birou. „Însoţitor, la mine!" strigă.

Camera trebuie eliberată la ora 12 la prânz, domnule. Vă urez o noapte plăcută!

— Mulţumesc.

Un băiat de serviciu, într-o uniformă de un roşu decolorat, îl conduse în camera de la etajul trei. A aprins luminile în baie. L-a învăţat cum se foloseşte aparatul de aer condiţionat de la fereastră. I-a deschis televizorul. Aştepta bacşişul. Şi-a luat cei cincizeci de cenţi, i-a privit în palmă, a dat din umeri şi a plecat. Ce dracu aştepta pentru că a cărat o singură valiză? O coşmelie păduchioasă ca asta – de fapt, de asta o şi alesese. Nimeni nu întreba nimic. Vii, pleci, mulţumesc şi gata.

Se uită la ecranul televizorului, apoi la ceas.

Nouă şi un sfert.

Mai erau patruzeci şi cinci de minute până la ştirile de la ora zece.

Se întreba dacă au găsit cele patru bucăţi sau vreuna din maşini. Lăsase Fordul într-o parcare, la patru case mai la nord de râu, curând după ce se descotorosise de cap şi de mâini.

La televizor era o tâmpenie. De fapt, totul era o tâmpenie la televizor în ziua de azi. Va trebui să aştepte până la zece să vadă ce se întâmplă, dacă se întâmplă ceva.

Îşi scoase pantofii, se întinse cât era de lung în pat, cu ochii închişi şi se relaxă pentru prima oară în ziua aceea.

Mâine seară la ora asta va fi la San Francisco.

6

Eileen ieşi de la toaletă şi se îndreptă spre colţul cel mai îndepărtat al tejghelei barului, unde era un televizor pe perete. Un mers de curvă, cu paşi mici şi repezi în ţăcănit de tocuri, expunând cu dărnicie fundul şi gleznele. N-aruncă nici măcar o privire spre Annie, care stătea cu picioarele încrucişate, la bar, lângă casă. Câţiva bărbaţi de la mese se întoarseră să se uite la ea. Zvârli spre ei o ocheadă fugară „atât-vă-ajunge", fără un zâmbet, fără invitaţii şi se aşeză lângă un tip care se uita la televizor. Clocotea încă de furie, în oglinda din spatele barului mai putea zări încă urma fierbinte a mâinii lui pe obrazul stâng. Barmanul veni agale spre ea.

— Spune ce vrei să bei, zise el.

— Coca Cola cu rom. Uşor cu romul.

— Vine! spuse el şi apucă o sticlă de rom ieftin de pe raftul din spate. Puse gheaţă, într-un pahar, turnă câteva picături de rom deasupra, umplu paharul cu Coca Cola. Face fix trei dolari zise, un chilipir. Ţi-i trec în cont?

— Plătesc pe loc, spuse ea şi căută în geantă. Pistolul 44 era sub un batic de mătase, cu patul în sus. Scoase portofelul, plăti băutura. Barmanul nu se urnea.

— Eu sunt Larry, spuse el. Localul ăsta-i al meu.

Eileen aprobă, apoi sorbi din pahar.

— Eşti nouă, spuse Larry.

— Şi ce dacă?

— Păi iau şi eu o parte, spuse el.

— Iei un rahat! spuse Eileen.

— Nu po' să las nici o fufă să bântuie pe aici dacă nu iau nimic.

— Vorbeşte cu Torpedo, spuse ea.

— Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta.

— Zău? Mai întreabă şi tu lumea. Am eu o presimţire că n-o să-ţi prea placă să vorbeşti cu el.

— Cine mai e şi Torpedo ăsta? Găgăuţă ăla negru care te plesnea?

— Torpedo Holmes. Mai întreabă. Deocamdată du-te-n mă-ta.

— O vezi pe doamna de colo, la capătul barului? zise Larry.

Eileen se uită spre Annie.

— O văd.

— Şi ea e nouă. Am schimbat câteva cuvinte de cum a intrat. Iau douăzeci la sută din ce câştigă ea, fiindcă o las să-şi pună curul pe scaunul ăla.

— Ea nu-l are pe Torpedo, spuse Eileen. Mă laşi dracului în pace sau vrei să dau un telefon?

— N-ai decât să dai telefon, spuse Larry.

— Musiu, zise Eileen, de ce te bagi în rahat mai mult decât trebuie?

Răsuci scaunul, picioarele lungi atingând podeaua, îşi luă geanta, o puse pe umăr şi se răsuci pe călcâie spre cabina telefonică. Uitându-se la ea, Annie îşi spuse „Doamne, e nemaipomenită!”

În cabină, Eileen formă numărul direct de la secţia Şapte-Doi.

Alvarez răspunse.

— Spune-i lui Robinson să vină aici; spuse ea. Barmanul ăsta mă sâcâie.

— Vine imediat, spuse Alvarez şi închise.

Detectivul de gradul II Alvin Robinson lucra la secţia Şapte-Trei lângă parc şi Tribunalul Districtual.

Echipa de la Secţia Şapte-Doi nu-l considera potrivii ca poliţist în zona Canalului şi îl foloseau. În acea seară numai pentru a spori credibilitatea lui Eileen pe post de paraşută adevărată. El nu făcea parte din echipa de ajutoare, deşi Eileen poate ar fi vrut să fie altfel. Era încă supărată că el o lovise aşa de tare – deşi ştia că asta fusese pentru a da mai mult realism situaţiei – dar în Cadillac, pe

drum, el părea un poliţist dur şi de nădejde care-şi cunoştea meseria.

Intră în bar la nici zece minute de la telefonul ei. Cu privirea provocatoare, scrutând încăperea pe sub borul lat al pălăriei, toată lumea din local ferindu-şi ochii. Se îndreptă agale şi plin de sine spre locul în care era Eileen şi-i puse mâna pe umăr.

— Ăsta? întrebă şi arătă spre locul în care Larry umplea o carafă cu suc de roşii. Eileen se mulţumi să dea din cap.

— Ei, tu! spuse Robinson şi făcu un semn cu degetul, la vino încoa!

Larry nu se grăbea deloc.

— Te iei de puicuţa mea? zise Robinson.

— Ai telefon în gaura aia a ta cu curve? zise Larry, făcând pe viteazul deşi nu mai văzuse un negru aşa de fioros în viaţa lui. Acum toată lumea din bar se uita la ei. Tipii de la mese şi cel care o clipă mai devreme se uita la televizor.

— Parcă te-ntrebai ceva, spuse Robinson.

— I-am spus regulile jocului amice, zise Larry. Aceleaşi reguli.

— Tu eşti amic cu mine, amice? zise Robinson. Să fiu al naibii dacă mă bat pe burtă cu alde tine, mă piş pe toate regulile voastre. Dacă n-ai auzit încă de Torpedo Holmes bagă bine la cap: Nu s-a născut încă ăla care să-mi stea în cale. Ai priceput? Altfel întorc foaia şi intră-ntr-o nasulie că nu-l mai scapă nici dracu'.

— Dacă-ţi spun că…

— Tu nu spui nimic, măi musiu. Ciuleşte bine urechile şi ascultă colea la mine.

Scoase din portofel o bucată mototolită de hârtie lucioasă, o despături şi o întinse pe tejgheaua barului.

— E din „Revista de Los Angeles", spuse el. Recunoşti poza?

Larry privi fotografia color a unui negru voinic îmbrăcat într-un halat de casă de mătase roşie şi

rânjind mândru spre aparat. Camera din fundal era opulentă. Textul de dedesubt era: *Thomas „Torpedo” Holmes la el acasă.*

Robinson se gândea că asemănarea era destui de mare şi chiar dacă n-ar fi fost era convins că majoritatea albilor – mai ales marţafoii de soiul ăsta – credeau că toţi negroteii arată la fel. Thomas „Torpedo” Holmes făcea acum zece ani de puşcărie la Soledad. Articolul nu menţiona falimentul şi arestarea fiindcă fusese scris cu trei ani mai devreme, când Holmes mersese mult mai departe decât era cazul. De poliţai nu-i bine să-ţi baţi joc în presă, nici măcar la Los Angeles.

— Io zic că nu ştii cum să citeşti, spuse Robinson, hai că ţi-l spui io în două vorbe.

Înşfăcă foaia degrabă, ca să nu fie privită prea atent, o împături şi o puse înapoi în portofel. Eileen părea plictisită.

— Articolu’ ăla zice aşa, că nici la Los Angeles grangurii nu-ndrăznesc să se atingă de mine. Aşa să ştii! Şi în oraşu ăsta e tot aia, pricepi? Mă doare-n cur de legi şi de barmanii căcăcioşi!

— Dar ăsta-i localul meu!

— Tu auzi ce-ţi spun sau ai limbariţă? N-ai băgat la cap că nu mă interesează? N-am eu treabă cu legi, cu reguli şi alte căcaturi şi mai ales cu tine.

— Aici nu e Los Angeles, zise Larry.

— Nu mai spune! replică Robinson. Vrei să ţi le bag eu undeva, domne? Cu cana asta de suc de roşii cu tot. Nu mă scoate din sărite! Fetiţa asta o să stea aici cât vrea ea, e clar? Şi dacă-s mulţumit, poate-ţi mai scap câte o fată două din când în când ca să mai arate şi bomba asta împuţită ca lumea.

Portofelul ieşi din nou la iveală. Aruncă o bancnotă de cincizeci de dolari pe tejghea.

— Asta-i pentru ce-o să consume ea. Când termină aduc alta. Zii să nu dea Domnu’ să aduc ceva cu vârf ascuţit. Te-ai prins, mă?

Larry luă banii şi-i băgă în buzunar. Îşi închipuia că a ieşit victorios într-o bătălie morală.

— Ce-i cu toată garagaţa asta? întrebă el zâmbind spre mulţime acum, arătându-le că n-a capitulat. Doar suntem gentlemeni, ce naiba, nu putem să vorbim fără ameninţări?

— M-ai ameninţat tu pe mine? zise Robinson. N-am mai auzit încă pe cineva să mă amenințe, pe onoarea mea.

— Eu voiam să spun…

— Ţi-e clar, mă? Te porţi frumos cu Linda de acum încolo.

— I-am spus doamnei doar…

— I-ai spus un rahat. Să nu mai primesc telefoane de la ea, e clar?

— Nu mă deranjează o tipă în local, zise Larry.

— Aşa. Nici pe mine nu mă deranjează că e aici, zise Robinson şi trase un rânjet până la urechi. Puse din nou mâna pe umărul lui Eileen. „Aşa, păpuşico, să fii cuminte că tăticu are ceva bun pentru tine.”

— Salut, Torp, zise ea şi-i întinse obrazul ca s-o sărute.

Robinson clătină din cap cu înţeles spre Larry, apoi se îndreptă spre ieşire cu mersul lui ţanţoş de peşte şi se un; a în Cadillacul alb parcat în curbă.

De la celălalt capăt al barului, Annie spuse: „Aş vrea şi eu un bărbat ca ăsta”.

Cea de-a treia spargere la un magazin de băuturi avu loc în timp ce Alvin Robinson îşi făcea numărul de circ pentru proprietarul barului, dar patrula n-a răspuns până la 9,30, iar Carella şi Meyer n-au ajuns decât la 9,35, oră la care Robinson se întorcea la Secţia 73.

De data asta nu fusese omorât nimeni – dar nu pentru că nu se făcuse o încercare. Martha Frey, femeia de patruzeci de ani, proprietăreasa şi în acelaşi timp vânzătoarea în magazinul de pe Culver colţ cu strada Douăzeci, le-a spus că cei patru – în costume de clovn şi tichii ţuguiate de clovn cu pompon în vârf, cu măşti albe de clovn cu

nas roşu borcănat şi gură rânjind larg – începuseră să tragă chiar în clipa în care au intrat. Ea dusese mâna la inimă şi se prăbuşise în spatele tejghelei, sperând că făcuse o imitaţie foarte bună de persoană rănită mortal. Îi venise în minte cum zăcea acolo făcând pe moarta, în timp ce ei goleau casa de bani, că unul dintre ei ar putea să-i tragă în cap „o lovitură de graţii", cum îi spunea ea. Nici unul n-a avut însă o asemenea idee. Era un miracol, după ea, că rămăsese în viaţă, cu patru pistoale trăgând în acelaşi timp. Se întreba dacă totuşi n-o nimeriseră. Oare era acum în stare de şoc şi nu ştia că e rănită? Au văzut detectivii sânge pe corpul ei?

Meyer o asigură că n-a păţit nimic.

— Nu pot să cred că nu m-au nimerit, spuse ea făcându-şi cruce. Cred că Dumnezeu a vegheat asupra mea.

— Asta, sau faptul că acum fuseseră nervoşi, îşi spuse Carella. De trei ori în patru ore era un record care-i speria chiar şi pe cei obişnuiţi cu aşa ceva.

— Aţi văzut cine conducea maşina? întrebă Carella.

— Nu, răspunse Martha. Socoteam banii încasaţi. De obicei, vinerea închid la nouă, dar azi e Halloween, sunt multe petreceri, lumea rămâne fără băutură şi dau fuga în ultimul moment la magazin? Cred că era cam şi douăzeci când au intrat.

Laboratorul Mobil parcă În dreptul magazinului.

— Specialiştii vin imediat, spuse Carella. Or să vrea să verifice dacă e ceva pe casa de marcat.

— Că nu mai e nimic în ea, asta-i sigur, spuse Martha necăjită.

— V-au spus ceva, întrebă Meyer, când au intrat?

— Doar „Am venit să vă păcălim şi bunătăţi dorim". Apoi au început să tragă.

— N-au spus „E o spargere…" sau ceva în genul ăsta?

— Absolut nimic.

— Salut, băieţi, spuse unul din tehnicieni. Iar au fost puştii pe aici?

— Iar au chiulit de la şcoală? spuse celălalt.

— Dar când luau banii? întrebă Meyer ignorându-i.

— Unul din ei a spus „Ţine-o deschisă, Alice", cred că era vorba de sacoşă.

— Alice? spuse Carella. O fată?

— Da, o femeie, sublinie Martha.

Carella se gândi că totuşi feminismul e puţin exagerat.

— Păi, fetiţa… începu el, iar Martha i-o tăie:

— *O femeie,* nu o fetiţă. Ăştia nu erau *copii,* detectiv Carella, ci *pitici.*

El o privi.

— Am făcut echilibristică pe sârmă cu Ringling. Mi-am fracturat şoldul într-o cădere şi m-am retras definitiv. Dar încă mai pot recunoaşte un pitic. Ăştia erau *pitici.*

— Ce ţi-am zis eu, Baz? spuse unul din tehnicieni. Trebuia să fi făcut pariul ăla.

— Pitici, spuse celălalt, fir-aş al dracului!

— Şi eu la fel, îşi spuse Carella.

Dar acum ştiau ce caută. Acum aveau un indiciu.

Peaches şi Parker erau singurii necostumaţi.

— Tu ce-ar trebui să fii? îl întrebă un bărbat îmbrăcat în cowboy.

— Eu sunt poliţai, răspunse Parker.

— Eu sunt o victimă, spuse Peaches.

— Iar eu sunt Papa de la Roma, spuse cowboy-ul.

Parker arăta insigna tuturor.

— Parcă-i McCoy în carne şi oase, spuse un pirat.

Peaches îşi ridică fusta şi arătă unui regizor de filme mute o vânătaie pe coapsă.

— Eu sunt o victimă, spuse ea.

Îşi făcuse vânătaia lovindu-se de masă când orbecăia spre baie într-o noapte.

Regizorul de filme mute care purta pantaloni bufanţi şi căra după el un megafon, zise „Un picior fain, drăguţo. Vrei să faci cinema?”

Fata care îl însoţea era îmbrăcată ca Theda Bara.

— E o anagramă pentru „Arab Death” (Moartea Arabă), zise ea.

Parker se uită în decolteul adânc al rochiei ei mulate de satin şi zise „Eşti arestată”, arătându-i insigna.

În bucătărie, Dracula şi Superman împreună cu Scarlett O’Hara şi Cleopatra prizau cocaină.

Parker nu le-a arătat insigna. În schimb, a tras şi el câteva prize cu ei.

Peaches zise:

— Ai cam mult haz pentru un poliţai.

Era prima oară În decurs de mulţi ani când cineva îi spunea lui Parker că are prea mult haz pentru un poliţai sau orice altceva. O strânse lângă el.

Ea făcu „Oooooo!”

Un alb cu faţa boită cu negru, îmbrăcat ca Eddie Murphy jucând pe detectivul din Detroit în *Poliţistul din Beverly Hills* spuse „Sunt poliţist” şi-i arătă lui Parker o insignă falsă.

— O să merg pe blat, zise Parker şi o strânse iar pe Peaches în braţe.

— Eu ziceam, spuse Kling, să ne ducem acolo când scăpăm de la serviciu. Ajungem în zonă cam în jur de miezul nopţii.

— Îhî, spuse Hawes privind la ceasul din perete.

Zece fără zece. Mai puţin de două ore până ce frecvenţa schimbului începea să se rărească.

— Nici nu trebuie să ştie că suntem acolo, spuse Kling. Luăm o maşină şi patrulăm pe străzi.

Stăteau la biroul lui, vorbind în şoaptă. În colţul opus al camerei, Brown asculta o descriere a lui Jimmy Brayne. Acum putea paria pe orice că

ucenicul lui Sebastian cel Mare era cel care-l aranjase şi-l ciopârţise în bucăţi.

— Ăsta-i un tip foarte periculos, zise Kling. A ras deja trei persoane.

— Şi crezi că Annie şi Eileen ar avea nevoie de ajutor? spuse Hawes.

— Cu cât mai mulţi cu atât mai vesel, spuse Kling.

— Alb sau negru? întrebă Brown.

— Alb, răspunse Marie.

— Vârsta?

— Treizeci şi doi.

— Înălţimea?

— Cam 1,80 m.

— Annie n-a spus nimănui că se bagă în treaba asta, zise Hawes. Am vorbit cu ea, cred că…

— A primit telefonul de la Criminalistică după amiază târziu. Asta e, Cotton. Au scos toată chestia asta cam pe nepusă masă.

— Cât cântărea?

— Vreo 90 de kg, cam pe-acolo.

— Culoarea părului?

— Neagră.

— Ochii?

— Căprui.

— Vreau să ştiu dacă tu te-ai duce acolo cu numai două ajutoare, spuse Kling. Mai ales că tipul e înarmat cu un cuţit şi a aranjat deja trei persoane?

— Nu-i o proporţie rea, zise Hawes. Trei contra unu şi toţi înarmaţi. Iar de partea ailaltă numai un cuţit.

— Numai? Părerea mea e că dacă Annie şi Shanahan ăsta se ţin prea aproape, ăla n-o să facă mişcarea, zise Kling. Deci trebuie să păstreze distanţa. Dar dacă începe treaba, cine e cu acoperirea?

— Are vreun semn, vreo cicatrice sau tatuaj? întrebă Brown.

— Eu nu cunosc nimic de felul ăsta.

— Vreun accent regional sau dialect?

— E din Massachusetts. Aduce cu familia Kennedy la vorbă.

— Cu ce era îmbrăcat azi când a plecat de acasă?

— Staţi să mă gândesc.

Ea stătea pe o bancă, sub locul unde se afişa buletinul poliţiei, cu mâinile în poală. Avea chipul încă brăzdat de lacrimi. Brown stătea cu un picior pe bancă, cu un notes pe genunchi. Aştepta.

— Blugi, zise ea. Un pulover de lână, fără cămaşă. Un pulover cu decolteu în formă de V. Un fel de ruginiu la culoare. Şi pantofi moi. Şi… şosete albe, cred. A, da. Poartă un fel de medalion la gât. Un medalion de argint, cred, pe care l-a câştigat la un concurs de înot. La liceu.

— Îl poartă tot timpul?

— Niciodată nu l-am văzut fără el.

— Ai discutat cu Eileen despre asta? întrebă Hawes.

— Da, am vorbit ceva la masă, zise Kling.

— I-ai zis că vrei să te duci şi tu?

— Îhî.

— În zonă?

— Aha…

— Şi ea ce-a zis?

— Că se descurcă şi singură.

— Da’ tu n-o crezi, aşa-i?

— Zic că s-ar descurca mai bine cu mai multă lume care s-o ajute. Asta ar trebui să ştie şi ăia de la Criminalistică şi secţia Şapte-Doi. Să laşi două femei pe stradă, singure împotriva…

— Plus Shanahan…

— Eu nu-l cunosc pe tipul ăsta, tu?

— Nu, dar…

— Din câte ştiu eu…

— Da’ nici aşa, să-l iei drept găgăuţă pe ne-ve.

— Habar n-am ce e, dar ce ştiu precis e că n-are cum să-i pese mai mult de Eileen decât mie.

— Poate că tocmai asta e chestia.

— Poartă ceas la mână? întrebă Brown.

— Da, răspunse Marie.

— Ştii de care?

— Unu de-alea digitale. Negru cu curea neagră. Seiko, cred. Nu sunt sigură.

— Altă bijuterie?

— Un inel. Îl poartă pe degetul inelar al mâinii drepte. Un inel mic de aur cu piatră roşie. Nu cred că-i rubin, dar seamănă.

— E stângaci sau dreptaci?

— Nu ştiu.

— Cum adică? întrebă Kling.

— Adică de ce nu-i laşi în pace? spuse Hawes.

Kling îl privi.

— Suni toţi poliţişti cu experienţă. Dacă cei de la Criminalistică sau Şapte-Doi n-au pus acolo o armată întreagă, înseamnă că poate nu vor să-l sperie.

— Nu cred că încă doi oameni fac cât o armată, zise Kling.

— Ăştia simt capcanele, le miros, zise Hawes, sunt ca fiarele din junglă. Oricum, or să aibă tranzistoare portabile, nu? Annie, Shanahan, poate chiar şi Eileen. Or să fie o grămadă de poliţai de la Circulaţie în zonă, nu sunt ei singuri. Dacă vreunul cere ajutor…

— Nu vreau să ajungă s-o mai taie o dată, zise Kling.

— Crezi că ea vrea? spuse Hawes.

— Spune-mi ce s-a întâmplat înainte de a pleca azi de acasă, spuse Brown. Ai observat ceva ciudat în comportarea, lui?

— Nu, era ca întotdeauna, zise Marie.

— Se înţelege bine cu soţul dumitale?

— Da, ştii, vrea să devină scamator. Studiază toate scamatoriile magicienilor celebri – Dai Vernon, Blackstone, Audley Walsh, Tommy Windsor, Houdini, Ballantine – toţi ăştia. E la curent şi cu cei care s-au afirmat recent, încearcă să le prindă scamatoriile. Şi soţul meu are…

Faţa i se crispă.

— Soţul meu avea… foarte multă răbdare cu el. Gata întotdeauna să explice un truc de buzunar sau o iluzie scenică… să-l ajute la prezentare… totdeauna îşi dădea osteneala să… să-i arate şi… să-l îndrume. Nu ştiu cum ar fi putut el să facă aşa ceva. Ca să-ţi spun adevărul detectiv Brown, sunt gata să-ţi dau toate lămuririle de care ai nevoie pentru a-l găsi pe Jimmy, dar nu pot să cred că el a făcut-o.

— Păi nici noi nu ştim sigur… zise Brown.

— Exact asta vreau să spun şi eu, zise Marie. Mă rog lui Dumnezeu să nu fi păţit şi el ceva. Sper că nu… nu i-a omorât cineva pe amândoi.

— Dumneata cum te înţelegi cu el? întrebă Brown.

— Cu Jimmy? Mi-e ca un frate.

— Nici un frecuş, nimic. Totuşi staţi toţi trei în aceeaşi casă.

— N-am avut probleme.

— Deci asta ce înseamnă? întrebă Kling. Nu vrei să mergi cu mine?

— Nu cred că e cazul să te duci nici tu, spuse Hawes.

— Ba eu mă duc.

— Ea ştie meserie, spuse Hawes categoric. Şi Annie la fel.

— Da' când cu nenorocitul ăla n-a ştiut…

Kling se stăpâni. Respiră adânc.

— Ia-o-ncet, spuse Hawes.

— Mă duc acolo la noapte, spuse Kling. Cu sau fără tine.

— Nu te enerva, spuse Hawes din nou.

Brown se apropie.

— Uite ce zic eu, îi spuse el lui Hawes. Tu te-ai ocupat de persoanele dispărute, eu de bucăţile de trup. Acum rezultă că e vorba de acelaşi caz. Mă. Gândesc că Genero ar trebui să-şi reia raidurile, să găsească toate neregulile de pe străzi care îi dau

atâta bătaie de cap locotenentului. Tu şi cu mine o să facem echipă la cazul ăsta, ce zici?

— De acord, spuse Hawes.

— Mă duc să-i spun lui Genero, zise Brown şi plecă.

— Te simţi bine? îl întrebă Hawes pe Kling.

— E-n regulă, răspunse Kling.

Dar plecă şi el.

Harta sectorului de care se ocupa respectiva secţie de poliţie era întinsă pe masa cea lungă din camera pentru interogatorii. Meyer şi Carella erau aplecaţi asupra ei. Îi ceruseră deja sergentului Murchison să facă o verificare a tuturor circurilor şi carnavalurilor care se aflau în oraş. Nu credeau că era vreunul în acea perioadă a anului. Între timp, încercau să-şi închipuie unde va fi următoarea lovitură a piticilor.

— Pitici, spuse Meyer clătinând din cap. Ai mai pus laba pe vreunul?

— Niciodată, spuse Carella. Am prins odată un liliputan, tot un pitic. Era un spărgător pe cinste. Avea obiceiul să folosească gurile de aerisire.

— Care-i diferenţa? întrebă Meyer.

— Un pitic e o persoană neobişnuit de mică, dar bine proporţionată, din punct de vedere fizic.

— Şi ce? Nătăfleţul şi Morocănosul erau şi ei bine proporţionaţi.

— Asta-i în film, zise Carella. În viaţa obişnuită un astfel de pitic liliputan are părţile corpului disproporţionate.

— Ştii cum se numesc cei Şapte Pitici? întrebă Meyer.

— Nici măcar Albă-ca-Zăpada nu ştiu cum se numeşte, zise Carella

— Hai, încearcă.

— Oricine ştie numele celor Şapte Pitici, spuse Carella.

— Păi spune-le!

— Nătăfleţul, Morocănosul..

— Pe ăştia doi ţi i-am spus cu.

— Bombănilă, Somnorilă, Hapciu… câţi avem?

— Cinci.

— Mutulică.

— Şi?

— Păi…

— Ei?

— Care-i al şaptelea? întrebă Carella.

— Nimeni nu ştie să spună toate numele, zise Meyer.

— Spune tu cine e.

— Mai gândeşte-te, făcu Meyer zâmbind.

Carella se aplecă asupra hărţii. Afurisitul ăla de al şaptelea pitic, lua-l-ar dracu o să-l obsedeze toată noaptea.

— Prima lovitură a fost aici, spuse el. Indicând locul pe hartă. Colţul dintre Culvet şi strada Nouă. A doua aici. Tot pe Culver, trei cvartale mai la est. Următoarea a fost pe Culver colţ cu Douăzeci.

— O ţin pe Culver, spre periferie.

— Prima la… ai notat ora?

Meyer deschise carnetul:

— Cinci şi cincisprezece, zise. A doua puţin după şapte. A treia acum vreo patruzeci de minute.

— Deci care e intervalul?

— Cinci şi cinsprezece. Şapte şi cinci, nouă douăzeci. Cam două ore

— Exact căi le trebuie să-şi schimbe costumele…

— Dar poate să sunt trei bande diferite, asta ţi-a trecut prin cap?

— Nu sunt aşa mulţi pitici pe lume, spuse Carella.

— Ţi-ai adus aminte cum îl chema pe al şapte le pitic?

— Nu. Privi din nou la hartă. Deci următoarea spargere ar trebui să fie mai spre periferie pe Culver pe la unşpe, unşpe jumate.

— *Dacă* mai urmează vreuna.

— Şi dacă nu modifică orarul.

— Aşa, spuse Meyer şi clătină iar din cap Pitici. Totdeauna i-am considerat nişte cetăţeni cu frica legii.

— E mai vesel decât dacă ar fi giganţi, spuse Carella.

— Asta e! spuse Meyer.

— Cum? întrebă Carella.

— Veseliei. Asta e al şaptelea pitic.

— A, da.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Întâi să vedem ce-a făcut Dave, dacă a găsit vreun circ sau carnaval.

— Asta-i treabă cu bătaie lungă, zise Meyer.

— Apoi să sunăm iar la balistică, poate au aflat ceva de gloanţe.

— Poale aflăm calibrul şi provenienţa, spuse Meyer, dar nu văd cum o să ne ajute asta.

— Şi pe urmă cred că ai trebui să mergem spre periferie, spuse Carella. În perimetrul Culver, să vedem ce magazine pot fi jeluite la următoarea lovitură.

— Te gândeşti la o capcană.

— Dacă nu sunt prea multe.

— S-a făcut târziu, nu mai sunt multe deschise.

Carella împături harta.

— Deci, zise el, întâi Murchison.

Ea mai era încă pe bancă, plângând încet. Când Hawes se apropie.

— Doamna Sebastiani? spuse el.

Marie ridică privirea. Faţa brăzdată de lacrimi, ochii albaştri cu pleoapele înroşite acum.

— Iartă-mă că te deranjez, spuse el.

— Lasă, nu-i nimic.

— Voiam să-ţi spun, am găsit camioneta, dai n-am localizat încă turismul. Ai zis că Brayne a condus. Camioneta în oraş azi.

— Da.

— Deci e posibil ca specialiştii să-i poată lua amprentele de pe volan. N-are dosar la poliţie, nu?

— Eu n-am idee de aşa ceva.

— Păi o sa dăm datele la calculator, să vedem ce iese. Între timp, dacă tehnicienii vin cu ceva nou şi dacă găsim turismul, atunci poate aflăm dacă el a condus plecând de la şcoală sau nu. Comparând amprentele de pe cele două volane. Înţelegi?

— Da. Dar… noi toţi am condus ambele maşini. Adică o să găsiţi amprentele mele şi ale lui Frank alături de cele ale lui Jimmy. În cazul că găsiţi vreo amprentă.

— Da. E o posibilitate şi asta. Dar o să vedem, bine? Între timp, detectiv Brown a trimis o circulară cu datele lui Brayne. Deci vom ţine sub supraveghere toate gările, staţiile de autobuz, aeroporturile în caz că…

— *Dumneavoastră* o să-l urmăriţi?

— Ei, nu Brown şi cu mine personal. Mă refer la poliţie. Circulara a şi plecat, cum am spus. Deci poate iese ceva de aici. Asta în caz că încearcă să iasă din oraş.

— Da, spuse Marie aprobator.

— Brown şi cu mine tragem o fugă până la şcoală să întrebăm dacă n-a observat cineva ce s-a petrecut pe şosea.

— Păi… e cineva acolo? Adică, profesorii nu…?

— Şi copiii, da. Nu sunt acolo, trebuie să aşteptăm până dimineaţă. Dar îngrijitorul va fi acolo, poate a văzut el ceva.

— Tot ăla de azi după masă?

— Nu ştiu. Dar verificăm asta, oricum.

— Da, înţeleg.

— Aş vrea să ştiu ce planuri ai dumneata.. Ai rude sau prieteni aici în oraş?

— Nu.

— Atunci te duci acasă? Ştiu că n-ai bani…

— Da. Dar avea Frank în portofel.

— Păi laboratorul face teste cu portofelul şi tot ce e în el. Deci nu ţi-i pot da. Doar dacă vrei să-ţi împrumut bani de tren sau de autobuz, eu te întreb

numai dacă te duci acasă sau nu, doamnă Sebastiani. Fiindcă, pe bune, nu mai ai ce face aici.

— Eu… nu prea ştiu ce vreau, spuse ea şi începu să plângă iar, îngropându-şi faţa într-o batistă deja udă.

Hawes o privea simţindu-se prost când ea plângea.

— Nu sunt sigură că vreau să merg acasă, spuse ea. Cu vocea înăbuşită în batistă. Dacă Frank nu mai e…

Fraza rămase suspendată.

Ea suspina tot timpul în batistă.

— Totuşi trebuie să te duci şi acasă, la o adică, spuse Hawes cu blândeţe.

— Ştiu, ştiu, spuse ea.

Îşi suflă nasul, smiorcăind şi-şi şterse ochii cu dosul mâinii.

— Trebuie să dau nişte telefoane… Mama lui Frank la Atlanta şi sora lui… şi cred… îmi închipui că trebuie să pregătesc înmormântarea… Doamne, cum or să… ce-or să…?

Hawes se gândea la acelaşi lucru. Corpul se prezenta în patru părţi separate. N-avea mâini, nici cap.

— Oricum, e de aşteptat până la autopsie, spuse el. Te anunţ eu când…

— Credeam că au şi făcut-o.

— Asta era preliminar. Am încercat un raport preliminar, ştii. Dar medicul vrea să facă o examinare mai completă.

— De ce? întrebă ea. Eu l-am identificat deja.

— Da. Dar e vorba de o crimă, doamnă Sebastiani şi ceea ce trebuie noi să ştim… de exemplu dacă soţul dumitale a fost otrăvit înainte ca trupul… mă rog…

Se opri brusc.

Vorbea prea mult.

Avea o văduvă necăjită în faţă, ce naiba!

— Medicul ne poate spune o grămadă de lucruri, încheie el stângaci.

Marie aprobă.

— Deci… te duci acasă? întrebă el.

— Aşa cred.

Hawes deschise portofelul, trase două bancnote de douăzeci şi una de zece.

— Asta ar trebui să-ţi ajungă de drum, spuse el întinzându-i banii.

— E prea mult, făcu ea.

— Păi. Ca să te scoată la liman. O să te sun mai târziu, la noapte, ca să fiu sigur că ai ajuns cu bine acasă. Şi o să te ţin la curent despre cum merge treaba. Uneori, lucrurile astea iau ceva timp, dar nu ne lăsăm pe tânjeală…

— Bine, spuse ea. Să-mi daţi de ştire.

— Chem o maşină să te lase acolo, zise el. Mergi acasă cu trenul sau…?

— Da, cu trenul.

Ea părea năucă.

— Deci… hm… când eşti gata îl sun pe sergent să tragă o maşină în faţă. Te duc eu, dar Brown şi cu mine vrem să trecem pe la şcoală.

Marie clătină aprobator din cap.

Apoi ridică ochii şi spuse – poate numai, pentru sine – „Cum o să trăiesc eu fără el?”

7

Genero era iritat.

El era cel care găsise primul fragment al cadavrului şi acum toate cele patru bucăţi trecuseră pe alte mâini. Acesta era un fel de a spune. El o dădea pe vechime.

Atât Brown cât şi Hawes aveau vechime mai mare ca el, deci au luat caimacul la o crimă suculentă. Aşa că iată-l din nou, înapoi în stradă, patrulând ca ultimul prăpădit. Era mai mult decât iritat. Era cât se poate de ofticat.

Străzile la zece şi un sfert erau încă pline de lume… mă rog, bineînţeles, cine s-ar fi aşteptat la o astfel de vreme la sfârşitul lui octombrie? Băieţii în cămaşă, fetele în rochii de vară, toată lumea hoinărind pe stradă parcă ar fi fost vara la Paris, nu că ar fi fost el vreodată acolo. O doamnă la colţ cu un pudel franţuzesc lăsa câinele să se uşureze chiar pe trotuar, deşi legea o interzicea. Se întrebă dacă s-o aresteze sau nu. Consideră sub demnitatea lui, un detectiv gradul III să aresteze o cucoană al cărei câine se căca ilegal. Lăsă căţelul să-şi facă nevoile şi trecu mai departe.

Făcu un tur de rutină al sectorului.

Cine mai era acolo?

Kling?

Ieşi pe Culver, îndreptându-se spre est.

Trecu de primul magazin de băuturi jefuit în seara aceea, apoi de al doilea…

Despre ce vorbeau ei oare la poliţie? Meyer şi Carella. Pitici? Era posibil? Pitici să jefuiască, magazine de băuturi?

Omuleţii ăia din *Vrăjitorul din Oz* să dea spargeri la magazinele de *băutură,* ce dracu'? El nu ştia cum urma să arate lumea în viitor. Mulţumea Celui de Sus în fiecare noapte înainte de

culcare că a fost ales să protejeze legea şi ordinea în lumea care evolua. Chiar dacă uneori câte o crimă grasă îi era suflată de sub nas. Singurul mod de a avansa în secţie era să pici peste câte o crimă ca lumea din când în când. Nu că îi folosiseră prea mult lui Carella toate crimele cu care avusese de-a face. De câţi ani era detectiv? Şi totuşi nu depăşise gradul ÎI. Păi da. Uneori eşti trecut cu vederea. Cei blânzi vor moşteni întreg pământul, îşi spuse. Totuşi, i-ar fi plăcut să fie tratat corect referitor la crima de azi-noapte. El găsise prima bucată de trup, nu?

Pe bulevardul Mason, boarfele erau la mare preţ, desigur, de Halloween o mulţime de masculi plecaseră în căutarea Marelui Dovleac. Se întorceau acasă cu Marele Herpes sau poate cu Marea SIDA. N-ar regula o paraşută de pe bulevardul Mason nici pentru un milion de dolari. Ei. Poale ar face-o totuşi. Pentru un milion, poate. Aia din colţ părea de altfel foarte curată. Dar nu se ştie niciodată. Oricum, era portoricană şi maică-sa îl pusese în gardă să nu umble cu fele decât dacă erau italience. Se întreba dacă italiencele aveau vreodată herpesuri. Era sigur că SIDA n-aveau niciodată.

Luând-o mai spre nord. Pe una din străzile lăturalnice, apoi pe Stem, împodobii şi strălucitor, îşi zise că-i place chiar partea asta a…

„Boy One. Boy One…”

Tranzistorul portativ era pe scaunul de lângă el. Dispecerul încercând să anunţe…

„Boy One”

Răspunse.

— 10-21 la unu-unu-patru-unu, strada Oliver, aproape de strada Şase. Apartamentul patru-doi. 10-21 la unu-unu-patru-unu. Strada Oliver, aproape de strada Şase. La o doamnă.

— Ce apartament, repetă!

— Patru-doi.

— Am pornit.

Un jaf la câteva blocuri distanţă, spre sud. Nu era necesar un detectiv la locul faptei. Dacă ar fi fost un 10-30, jaf armat în curs. Sau chiar un 10-34. Atac în curs, ai fi răspuns şi el împreună cu ceilalţi poliţişti. Aşa îşi zicea. Uneori era mai bine să nu-ţi bagi nasul în prea multe. Un 10-13 cerea prezenţa unui ofiţer – asta da.

Oamenii cereau ajutor şi alergai la locul faptei, oriunde te-ai fi aflat.

O luă spre periferie. Pe Stem o bucată, apoi coti la dreapta la întâmplare, îndreptându-se spre sud, spre parc. Rămase o vreme pe Grover, paralel cu parcul, apoi o luă spre nord. Unde era şi râul. Se întoarse pe Silvermine, făcu sensul giratoriu, apoi înapoi spre sud pe…

Drept în faţă.

Patru băieţandri.

Intrând în fugă în clădirea din colţ.

Îi văzu doar o clipă.

Blugi şi scurte de pânză.

Aveau ceva în mâini.

Bucluc.

Porcăria dracului, îşi zise el.

Încetini. Nu erau locuri de parcare pe stradă, aşa că opri în faţa unei maşini în dreptul clădirii şi luă radioul portativ.

— Opt-Şapte, zise. Aici SD Patru.

Suna la sediu, ca să se identifice. Una din cele şase maşini fără denumire codificată folosite de Secţia Detectivi.

— Spune. Patru.

— Aici Genero, zise el. 10-51, patru la număr, la doişpe-şaptişpe. Strada Unsprezece nord.

— Rămâi pe emisie. Genero.

Îi categorisise pe cei patru drept o bandă de vagabonzi, un incident fără urmări periculoase şi spera că asta se va confirma şi în final. Coborând din maşină dădu la o parte pulpana hainei şi îşi prinse tranzistorul la brâu. Când un zgomot asurzitor, erupse din interiorul clădirii. Cât pe ce să

scape radioul jos. Se uită în sus încordat. Flăcări! Acolo în hol! Iar din clădire ieşind în fugă, cei patru băieţi, unul din ei având încă în mâna dreaptă ceva ce semăna a cocktail Molotov. Instinctiv. Genero urlă „Staţi! Poliţia!” şi smulse revolverul de serviciu din toc.

Puştii ezitară doar o clipă.

„Poliţia!” strigă el iar.

Cel cu bomba incendiară ţinea o brichetă lângă fitil şi zvârli sticla spre Genero.

Sticla se sfărâmă la picioarele lui. Flăcările ţâşniră din pavaj. Ridică amândouă mâinile să-şi ferească faţa, apoi se trase imediat înapoi şi coborî mâna dreaptă, în dreptul pistolului, trăgând în zidul de foc, prin zidul de flăcări, două focuri de revolver unul după altul.

Cineva ţipă.

Şi deodată s-au repezit la el. Au sării prin flăcări ca nişte acrobaţi de circ, trei din ei lovindu-l aproape simultan, făcându-l să se prăvălească pe trotuar. Se rostogoli mai departe de foc, încercând astfel să scape şi de loviturile lor. Ridică din nou mâna înarmată, trase iar, acum prăpădi trei focuri şi auzi pe cineva văicărindu-se. Nu prăpădi nici un glonţ, îşi zise şi unul din băieţi îi dădu un picior în cap. Un moment îşi pierdu cunoştinţa. Degetul i se încordă instinctiv pe trăgaci. Arma explodă cu un zgomot puternic, aproape de propria ureche. Clipi din ochi. Îi venea să leşine. Se străduia să nu-şi piardă cunoştinţa. Cineva îl pocni în umăr şi durerea ascuţită îi fulgeră în creier, făcându-l să-şi revină. Patru focuri îşi spuse. Fă-le pe următoarele să conteze. Se rostogoli din nou. Reuşi să-i ochească. Numai doi mai erau pe picioare. Al treilea zăcea pe spate lângă intrarea clădirii, al patrulea întins pe trotuar periculos de aproape de foc. Pe doi din ei îi aranjase, dar mai avea doi şi numai două gloanţe rămase în revolver.

Inima îi bătea să-i sară din piept.

Dar nu se grăbea deloc.

Aşteptă până ce agresorul principal se apropie foarte mult, apoi trase ochindu-i pieptul.

Al doilea, chiar în spatele lui, aproape căzu din picioare când tovarăşul se prăvăli peste el. Genero trase din nou. Îl nimeri pe cel de al doilea în umărul stâng, îl aruncă învârtindu-se şi împleticindu-se spre zidul clădirii.

Genero abia mai respira.

Se ridică în picioare, ameninţându-i cu arma fără gloanţe. Nimeni nu dădea semne că ar vrea să fugă.

Se dădu un pas înapoi, scoase cartuşe de la brâu le băgă în încărcătorul cilindric, numărând… patru, cinci, şase şi gata din nou.

— O singură mişcare şi sunteţi morţi, spuse el în şoaptă şi smulse radioul de la brâu.

Detectivul gradul III Richard Genero devenise matur în ajunul Zilei Tuturor Sfinţilor.

Îngrijitorul de la şcoală care veni să deschidă era acelaşi care încuiase lucrurile lui Sebastian cel Mare într-un depozit mai devreme. Uitându-se prin geamul cu gratii din partea superioară a uşii din spatele clădirii, îl recunoscu imediat pe Hawes, descuie şi îl pofti înăuntru.

— ’ună seara, domnule Buono, zise Hawes.

— Bună. Ce mai faceţi? spuse Buono.

Era un om trecut bine de şaizeci de ani, cu păr cărunt care începea să se răărească, o mustaţă subţire cenuşie deasupra buzei. Ochii albaştri spălăciţi, un nas cam borcănat. Purta o salopetă. Avea o lanternă într-un buzunar. Prinse inelul cu chei de o cheutoare pe buzunar.

— Colegul meu. Detectivul Brown, spuse Hawes.

— Încântat, făcu Buono. Aţi venit după lucruri?

— Păi nu, spuse Hawes. Avem câteva întrebări pentru dumneata. Buono se gândi imediat că ştiau despre el că fura din materialele din dulapurile şcolare.

— A, cu plăcere, spuse el încercând să pară nevinovat.

Încuie uşa după ei şi spuse:

— Poftiţi în birou, putem să vorbim acolo. Prietenul meu şi cu mine jucam dame.

Traversară un culoar pardosit cu gresie galbenă, flancat de dulapuri. Trecură pe lângă un ceas de perete care indica zece şi douăzeci. Cotiră la stânga. Alte dulapuri ale elevilor pe fiecare perete. Un panou de afişaj. Un afiş pe care scria:

VENIŢI SĂ-I APLAUDAŢI PE TIGRI!
Sâmbătă 1 noiembrie ora 14.
TERENUL DE SPORT AL LICEULUI.

La dreapta, un alt afiş:

SEBASTIAN CEL MARE!
SCAMATORII DE HALLOWEEN!
Sala de spectacole, ora 16.

Sub anunţ era fotografia alb-negru a unui bărbat tânăr şi arătos, cu joben şi papion, zâmbind spre aparat.

— Pot să iau afişul ăsta? întrebă Brown.

— Care? zise Buono.

— Scamatorul.

— Sigur că da, spuse Buono ridicând din umeri.

Brown începu să scoată cuişoarele.

— E bun când găsim capul, îi spuse lui Hawes. Apoi împături afişul şi-l puse în buzunarul interior al hainei.

Buono îi conduse mai departe prin hol, deschise o uşă la capătul lui. O cameră mobilată sumar. Un dulap înalt, verde, în contrast cu cele roşii, galbene şi portocalii de pe hol. O masă lungă de stejar, probabil rechiziţionată de la vreun birou administrativ. Patru scaune cu spătar drept în jurul ei. Tabla de joc la un capăt. O cafetieră pe o plită de reşou lângă un perete al camerei, ceasul

deasupra. Poza înrămată a lui Ronald Reagan pe peretele opus.

— El e prietenul meu, Sal Pasquali, spuse Buono.

Pasquali avea cam şaptezeci de ani, purta pantaloni maro.

Pantofi şi ciorapi maro. O cămaşă sport galben pal şi o jachetă maro încheiată în faţă. Arăta ca proprietarul unui magazin de bomboane.

— Domnii ăştia sunt detectivi, spuse Buono şi se uită la Pasquali. Sperând că acesta va pricepe mesajul: Fii pe fază. Mucles despre creta, lipiciul, creioanele, gumele şi hârtia şutite.

Pasquali clătină din cap ca un înţelept, ca un *don* din Mafie.

— Bucuros de cunoştinţă, spuse el.

— Luaţi loc, spuse Buono. Vreţi nişte cafea?

— Nu, mulţumesc, spuse Hawes.

Detectivii traseră scaunele şi se aşezară.

Buono putea vedea arma lui Brown. Într-un toc pe umăr. Sub haină.

— Stăteam şi noi şi jucam dame, zise Pasquali.

— Cine câştigă? întrebă Brown.

— Păi nu jucam pe bani sau pe vreo miză, ceva, spuse Pasquali.

Asta însemna că era exact invers.

Brown se întrebă deodată ce ascundeau babalâcii ăştia doi.

— Voiam să vă întreb dacă aţi văzut ce s-a întâmplat afară azi după masă, zise Hawes.

— De ce? spuse Buono imediat. Lipseşte ceva?

— Nuuu… Să lipsească? Ce vrei să spui?

— Păi *dumneavoastră* ce vreţi să spuneţi? zise Buono şi se uită la Pasquali.

— Mă gândeam la momentul când erau încărcate maşinile.

— A!

— Când domnul Sebastiani era acolo şi-şi încărca lucrurile în maşina Citation.

— Eu nu l-am văzut.

— Nu erai acolo după ce şi-a terminat treaba?

— Nu. Eu am venit abia la patru.

— Păi el era acolo pe la trei jumate.

— Nu. Nu l-am văzul.

— Deci n-ai idee cine ar fi putut să-i arunce toate lucrurile din maşină.

— Deloc.

— Şi a plecat cu maşină cu tot.

— La cinci eram probabil în capătul de nord al clădirii, începeam cu clasele de acolo. De obicei încep curăţenia în clasele din partea de nord. E un fel de rutină, ştiţi. Tradiţie.

— Capătul de nord e lângă şosea, nu?

— Da. Partea din spate a clădirii. Da' eu n-am văzut nimic. Adică puteam, să văd, dacă mă uitam – e ferestre la clase, ştiţi – da' eu nu căutam nimic. Aveam treabă cu curăţenia.

— Spui că ai venit la patru…

— Aşa. De la patru la douăşpe noaptea.

— Ca şi noi, spuse Brown zâmbind.

— Nu mai spune! zise Buono. Ăsta-i şi schimbul dumneavoastră? I-auzi ce chestie! Auzi. Sal? Au şi ei schimburi ca noi.

— Ce coincidenţă, spuse Pasquali.

Brown tot se mai întreba ce ascund ăştia.

— Deci ai început la patru… zise Hawes.

— Da. De la patru la 12 noaptea. Vine unu să mă schimbe la 12 noaptea. Se uită la ceasul din perete. Peste câteva ore. Chiar mai puţin. Da-i numai paznic, ştiţi.

— Dacă ai început la patru…

— Îhî. O clătinare din cap.

— Deci nu erai aici când a venit Sebastiani, nu? Trebuia să fi ajuns aici pe la trei şi un sfert. Nu erai aici. Nu-i aşa?

— Nu. Era Sal.

Pasquali aprobă.

— Sal lucrează de la opt la patru, zise Buono. El e îngrijitorul de zi.

— În schimburi, spuse Pasquali ca şi dumneavoastră.

— Nu poate să stea departe de locu' ăsta, spuse Buono. Vine să joace dame cu mine în fiecare seară.

— Sunt văduv, explică Pasquali şi scutură din umeri.

— Ai văzut maşinile când au sosit? îl întrebă Brown.

— Am văzut una dintre ele afară, zise Pasquali. Dar nu când a venit.

— Pe care dintre ele?

— Una mică, albastră.

— Când era asta? Când ai văzut-o?

— Pe la… trei-treizeci, aşa-i?

— Pe mine mă întrebi? zise Buono. Eu nu eram aici la ora aia.

— Cre' că pe la trei juma', zise Pasquali. Mi-aduc aminte că mă duceam în faţă când au venit autobuzele şcolii. Mă duc acolo, obişnuit, să schimb o vorbă cu şoferii.

— La ora aia aranjau scena, spuse Hawes. Brown aprobă.

— Şi camioneta plecase deja.

Brown aprobă iar.

— Ai văzut pe cineva afară? îl întrebă Brown pe Pasquali. Cărând lucruri înăuntru? Descărcând maşinile?

— Am văzut numa' o maşină.

— O blondă spre treizeci de ani? Doi bărbaţi peste treizeci?

— Nu, zise Pasquali şi clătină din cap.

— Uşile erau deschise?

— Ce uşi?

— De la maşină.

— Mie mi s-au părut închise.

— Era ceva aruncat pe drum?

— Eu n-am văzut nimic. Cum adică?

— Obiecte mici pentru scamatorii, spuse Hawes.

— Scamatorii? zise Pasquali şi privi spre Buono.

— Azi după-masă a avut un spectacol de scamatorii, zise Buono. Pentru copii.

— A! Nu, n-am văzut aşa ceva.

— Nu te-ai nimerit cumva să te plimbi pe şosea mai târziu, nu? Pe la cinci jumate? Când încărcăm…

— La cinci jumate eram acasă, mâncam de seară. Mi-am făcut o masă pe cinste şi mă uitam la TV.

Hawes se uită la Brown.

— Altceva? întrebă el.

Brown făcu semn că nu.

— Păi, mulţumim mult, spuse Hawes trăgându-şi scaunul.

— Să vă dau drumul afară, zise Buono.

Detectivii îl urmară.

Cum ieşiră, Pasquali scoase batista şi-şi tamponă fruntea.

La zece şi douăzeci la Barul lui Larry activitatea era în toi. Nici o masă liberă. Nici un scaun neocupat la bar. Eileen stătea acum la una din mese, de vorbă cu o paraşută blondă pe nume Sheryl care purta o fustă roşie despicată într-o parte şi o bluză albă de mătase descheiată la trei nasturi. N-avea nimic sub bluză. Sheryl stătea cu picioarele depărtate, tocurile ei înalte sprijinite de stinghia cea mai de sus a scaunului. Eileen putea vedea urme de vânătăi pe coapsele ei goale. Îi povestea lui Eileen cum a venit ea în oraşul ăsta de la Baltimore, Maryland. Eileen scruta încăperea, încercând să-şi închipuie care dintre indivizii de aici era ajutorul ei. Două chelneriţe, care puteau fi uşor confundate cu celelalte fufe – fuste scurte negre, tocuri înalte, bluze albe ţărăneşti foarte bogate – se fâţâiau încolo şi încoace între mese şi bar, evitând clienţii dornici să le ciupească de fund.

— Cum cobor din autobuz, spuse fata, dau de tipul ăsta drăguţ mâi în vârstă care s-a oferit să mă ajute la cărat valiza. Avea vreo patruzeci de ani, aşa cred, un bătrânel drăguţ şi prietenos. Mă-ntreabă dacă am unde să stau, se oferă să cheme un taxi până la cămin, zice „Precis că mori de foame”, aşa era, mă duce la o crâşmă, mă umflă cu cârnaţi şi cartofi prăjiţi, îmi spune că o fată tânără şi frumoasă ca mine – aveam numai 17 ani – trebuie să aibă mare grijă în oraşul cel mare şi rău, sunt mulţi acolo care vor să-mi facă felu’.

— Prostiile obişnuite, spuse Eileen.

Îşi închipuia că numai doi din bărbaţi ar putea fi Shanahan. Tipul care stătea la o masă, de vorbă cu o şatenă cu părul creţ, avea un nas coroiat care putea fi fals, păr negru şi ochi albaştri ca Shanahan, cam aceeaşi înălţime şi greutate ca el şi ochelari cu rame de baga. Putea fi Shanahan.

— Precis că ştii deja povestea asta, spuse fata. Domnul drăguţ se dovedeşte Nenea cel Rău. Mă duce la el acasă, îmi face cunoştinţă cu alte două fete care locuiau acolo, fete drăguţe ca mine, zice el, mă pune să fumez iarbă chiar în seara aia şi să-mi fac injecţii cu droguri după câteva zile. Peste două zile mi-a adus un om de afaceri din Ohio. Ăla mi-a zis să cânt la flaut şi eu n-am ştiut ce dracului vrea de la mine. Doamne, parcă a trecut o veşnicie de atunci.

— Câţi ani ai acum? întrebă Eileen.

— Douăşdoi, spuse Sheryl şi nu mai sunt cu Lou… aşa îl chema, Lou… am unu nou acu, are grijă de mine ca lumea. Tu cu cine eşti?

— Torpedo Holmes, spuse Eileen.

— E negru?

— Da.

— Şi al meu la fel. Lou era alb. Cred că albii-s mai afurisiţi, zău. Lou mă bătea de mă lăsa lată. Atunci, prima oară, după tipul din Ohio, ăla, ştii, când nu ştiam ce să fac. Lou m-a bătut de n-am mai putut să merg. A doua zi a chemat o gaşcă

întreagă de amici şi unul după altul, toţi doişpe, au învăţat-o pe gâsculiţa din Baltimore cum se suge o sulă. M-au regulat şi în fund. Atunci *chiar* că m-au făcut praf, crede-mă. Gagiu din Ohio a fost o joacă. De fapt, totul după noaptea de pomină cu amicii lui Lou a fost o joacă.

— Aşa-i, pot să fie împuţiţi rău dacă vor, spuse Eileen.

Tipul care stătea de vorbă cu Annie era cealaltă posibilitate deşi se îndoia că Shanahan ar face o contactare atât de evidentă. Ochi căprui, dar puteau fi lentile de contact dacă juca aşa tare Purta o haină de stofă în carouri care-l făcea să pară mai lat în umeri decât Shanahan. Stătea pe un scaun, deci Eileen nu-şi putea da seama ce înălţime are. Dar era o posibilitate.

— Asta pe care-l am acum… îl ştii pe Ham Coleman?

— Nu cred.

— Hamilton? Hamilton Coleman.

— Parcă..

— Negru cum îi e şi numele, Coal[6]. Ştii, Coleman. Zdravăn ca un armăsar, îi place să defileze prin arenă doar cu un prosop în jurul şalelor, le provoacă pe fete să i-l smulgă. Rapid ca un toreador. Cum smulgi prosopul te serveşte la moment. Otrava mea e tot heroina – ştii că Lou m-a obişnuit cu ea. Dar unele fete – suntem şase cu toatele – prizează dozele pe nas şi el le dă tot ce au nevoie, marfă ca lumea. Cred că are relaţii în Columbia. Chestia cu prosopul e un joc, îl dai jos, îi sugi socoteala enormă, îţi dă drogurile. Vreau să zic, e ca un joc doar fiindcă el oricum ne alimentează cu tot ce ne trebuie. E drăguţ cum defilează cu prosopul ăla. E în regulă Ham Coleman. Dacă vrei să te muţi. Poţi să vii la noi. N-avem nici o roşcată. E părul tău adevărat?

— Îhî, spuse Eileen.

— Fiindcă al meu e dintr-o sticlă, spuse Sheryl şi râse.

Avea încă un râs de fetiţă. Douăzeci şi doi de ani.

Narcomană, în branşă de la şaptesprezece ani. Gândea despre Ham Coleman cu prosopul lui că e „drăguţ”.

— Ce sper eu cu adevărat… mă rog e doar un vis, ştiu, zise ea şi-şi rostogoli ochii, dar îi tot spun lui Ham despre asta tot timpul, cine ştie, poate se împlineşte într-o zi. Îi tot spun să ne aranjeze şi pe noi, ca pe nişte curve ca lumea, ştii adică 100 de dolari treaba, poate chiar două, nemaipunând la socoteală statul aici în zonă, unde suntem ca nişte *târfe* obişnuite, mă-nţelegi, nu-i aşa? Gândeşte-te, n-am dreptate?

— Îhî. Şi el ce spune?

— El zice că încă nu suntem destul de „stilate” Eu i-am zis că stilul ăsta e rahat cu perje. Tot aşa o iei în gură oricum ar fi. El zice că mai avem mult de învăţat, toate şase. Zice că poate cu timpul o să facă o treabă ca aia la care mă gândesc eu. Şi eu zic *când*? Când o să fim iepe bătrâne de treizeci, patruzeci de ani. Scuză-mă, poate tu ai aproape treizeci. N-am vrut să te jignesc, Linda.

— Lasă, nu-i nimic, spuse Eileen.

— Toţi avem visele noastre, nu? spuse Sheryl oftând. Visul meu când am venit prima oară în oraşul ăsta. Era să mă fac artistă, mă-nţelegi? Am jucat într-o grămadă de piese la liceu, la Baltimore, mă gândeam că aş putea da lovitura ca actriţă aici. Ei, ăsta nu era decât un vis. Şi chestia cu paraşuta de lux la 100 de dolari e probabil tot un vis. Totuşi trebuie să visezi, nu? Altfel..

— Voi două aveţi de gând să staţi aici toată noaptea de vorbă?

Bărbatul care stătea în picioare lângă masă se apropiase aşa încet că le surprinsese pe amândouă. Blond. Eileen îl estimă la 1,75 m, vreo 87 kg, exact ca Shanahan. Purta ochelari cu lentile fumurii, nu-i putea zări culoarea ochilor. Părul blond putea fi o perucă. Se mişca în felul lui

Shanahan, poate chiar era Shanahan. Dacă da. El a câştigat pariul. Un lucru era sigur însă: nu era el criminalul. Doar dacă ar fi descrescut cu vreo zece centimetri, ar fi slăbit cu 15 kg, dacă purta ochelari şi un tatuaj lângă degetul mare.

El îşi trase un scaun.

— Martin Reilly, spuse şi se aşeză. Ce caută un flăcău irlandez drăguţ ca tine în bomba asta, aşa sună, nu?

Voce mai groasă decât a lui Shanahan. Accent de la Calm Point. Mai mult ca sigur zona Turtle Bay. Mai sunt acolo multe familii de irlandezi.

— Bună, Morton, zise Sheryl.

— Martin, o corectă el pe loc.

— Vai, iartă-mă, spuse ea. Pe mine mă cheamă Sheryl, ştiu ce simţi. Când lumea îmi zice Shirley simt că îmi ia dosu' foc.

— Tu ştii de la ce îmi ia mie dosu' foc? întrebă Reilly.

— Da, când lumea-ţi zice Morton.

— Nu, zise Reilly. De la un foc cam aşa de înalt.

El întinse mâna, cu palma în jos, indicând un foc destul de înalt ca să pârjolească dosul unui bărbat.

— Asta are şi păr, zise Eileen plictisită.

— Ca şi palma mea, spuse Reilly şi rânji. Stând pe mare mai multe luni de unul singur, doamnelor, te însori cu propria mână.

Tot mai făcea zâmbre. Şiruri de dinţi albi, strălucitori, ca să te mănânc mai bine, draga mea. Dacă Shanahan ar fi avut dinţii ăştia ar fi jucat în filme.

— Acum ai venit?

— În seara asta am intrat în doc.

— De unde?

— Liban.

— Acolo în Liban nu-s fete? spuse Sheryl şi-şi dădu ochii peste cap.

— Nu ca voi două, zise el.

— Mamă-mamă, spuse ea şi se aplecă peste masă ca să-i permită să se uite în decolteul bluzei. Deci ce vrei? întrebă ea, trecând direct la subiect. Cu mâna costă cinşpe, zise, umflând preţul, în gură douăşcinci şi Domnişoara Păsărică.

— Patruzeci.

— Da' prietena asta a ta? Cum te cheamă, scumpo? întrebă el şi puse mâna pe coapsa lui Eileen.

— Linda, răspunse.

Îi lăsă mâna unde era.

— În spaniolă asta înseamnă frumos.

— Aşa mi s-a spus.

— Cât vreţi amândouă? Îmi faceţi o reducere?

— E pomană şi-aşa.

— Ascultă, spuse Reilly lăsând mâna să-i alunece în sus, sub fusta lui Eileen. Vă dau…

— Alo. Domnu', zise Eileen şi-l apucă de încheietura mâinii. Încă nu ne-ai dat nimic, deci nu pipăi marfa.

— Păi vreau să văd pe ce dau banii.

— Capeţi exact ce se vede, n-ai nevoie de mostre: Aici nu-i aprozar, sau magazin cu reduceri de preţ.

Reilly râse. Puse mâinile pe masă.

— Bine, hai să vorbim de preţ, zise el.

— Te ascultăm, spuse Sheryl şi-i aruncă o privire lui Eileen.

— Cincizeci pentru amândouă, spuse Reilly. Treabă ca lumea.

— Adică cincizeci pentru fiecare? întrebă Sheryl.

— Am zis pentru amândouă. Douăşcinci la fiecare.

— Nu ţine, spuse Sheryl imediat.

— Bine, atunci treizeci fiecare. Şi faceţi şi puţin spectacol.

— Ce fel de spectacol? întrebă Sheryl.

— Să te văd cum te pui pe roşcata aia…

Sheryl o privi semnificativ pe Eileen.

— Abia o cunosc, spuse.

— Şi ce? O s-o cunoşti acum.

Sheryl medită.

— Hai cincizeci bucata, îţi facem un spectacol pe cinste, spuse ea.

— E prea mult, zise el.

— Atunci du-te-n mă-ta, spuse Sheryl. Pierdem vremea de pomană din cauza ta.

— Ştii ce, spuse Reilly, vă dau patruzeci bucata, ce zici?

— Unde te trezeşti. la bazarul din Liban, vânzând covoare? spuse Sheryl.

Reilly râse iar.

— Patruş'cinci, spuse el. Pentru fiecare. Şi un premiu de zece dolari pentru cine o scoală prima.

— Nu mă interesează, zise Eileen.

— De ce? întrebă Reilly jignit. E o afacere cinstită şi corectă.

— Să ştii că e, adăugă Sheryl.

— Sheryl poate să se distreze şi singură, spuse Eileen bâţâind din picior. Eu nu lucrez cu pereche.

— Păi ce mama dracului am vorbit până acum? întrebă Reilly.

— Tu ai vorbii, zise Eileen, eu am ascultat numai.

Reilly o concedie pe loc.

— Mai ai alte prietene pe aici? o întrebă el pe Sheryl.

— Ce zici de bruneta aia creaţă de acolo? spuse ea.

Reilly se uită spre brunetă care discuta cu unui ce ar fi putut fi Shanahan.

— Ea e Gloria, spuse Sheryl. Am mai lucrat cu ea.

— E marfă bună sau e ca prietena ta?

— Se-nnebuneşte după treaba aia, minţi Sheryl. Consolidând târgul făcut şi un premiu de zece dolari. Se gândea că ar putea face puţin spectacol, pe urmă să i-o sugă cu rândul şi să împartă cei zece dolari juma-juma. Ceea ce n-ar fi rău pentru o

muncă de o oră. Poate chiar mai puţin, dacă a stat pe mare cât a zis. O sută, da?

— N-am zis o sută?

— Trebuie să-i spun Gloriei, zise Sheryl şi se ridică, picioare lungi şi coapse apetisante întrezărindu-se în despicătura fustei. Să nu pleci drăguţule, spuse ea şi se îndreptă spre cealaltă masă.

— Nu ţi-ai ales meseria potrivită, îi spuse Reilly lui Eileen.

Poate că are dreptate, îşi zise Eileen.

Pe bulevardul Culver erau patru magazine de băuturi între ultimul care fusese jefuit, pe strada Douăzeci şi graniţa de est a secţiei, pe strada Treizeci şi cinci. Dincolo era treaba secţiei vecine şi bună ziua. Merseră pe Culver până la ultimul magazin şi apoi se întoarseră la cel de pe strada Treizeci şi trei. Ceasul de la bordul maşinii arăta 10:32.

Magazinul era gol. Cu excepţia unui bărbat la tejghea care desfăcea o cutie. Ridică privirea când auzi clopoţelul de la uşă, văzu un tip solid chel cu alt tip zdravăn şi puse imediat mâna pe arma de sub tejghea.

— Ce-aţi dori, domnilor? întrebă el.

Mâna era tot pe patul armei, degetul pe trăgaci acum Meyer arătă insigna.

— Poliţia, spuse el.

Mâna de sub tejghea se relaxă.

— Sunt detectivul Meyer, zise el. El e detectivul Carella de la Secţia 87.

— Care-i problema? întrebă bărbatul.

Avea vreo cincizeci de ani. Nu aşa chel ca Meyer. Dar pe drumul cel bun. Ochi căprui, constituţie firavă, cu o haină de lucru de pânză cu cuvintele WHISKY LA ALAN brodate cu roşu pe buzunarul de la piept.

— Cu cine vorbim, domnule? întrebă Meyer.

— Sunt Alan Zuckerman.

— E magazinul dumneavoastră?

— Da.

— Domnule Zuckerman, spuse Carella. În seara asta au avut loc trei spargeri la magazinele de băuturi de pe Culver, începând cu strada Nouă. Dacă urmează o schemă – ceea ce nu e sigur – magazinul dumneavoastră e la rând.

— Închid peste o jumătate de oră, spuse Zuckerman şi se întoarse să privească ceasul de pe peretele din spatele tejghelei.

— Pol să vină până atunci, zise Meyer.

— Deci nu mă cunoaşteţi? spuse Zuckerman.

— Ar trebui să vă cunoaştem? spuse Meyer.

— Alan Zuckerman. Am fost în toate ziarele anul trecut pe vremea asta – se uită la Carella. Nici dumneavoastră nu mă cunoaşteţi nu-i aşa?

— Regret, domnule, nu.

— Halal poliţişti! spuse Zuckerman.

Meyer se uită la Carella.

— Nici în secţia respectivă n-au auzit de mine.

— De ce ar fi trebuit să vă cunoaştem, domnule? întrebă Carella.

— Fiindcă în octombrie anul trecut am împuşcat doi indivizi care veniseră să mă jefuiască, zise Zuckerman.

— A, spuse Carella.

— Cu *asta*! spuse Zuckerman şi scoase arma de sub tejghea. Amândoi detectivii dădură înapoi.

— *Poc*! făcu Zuckerman şi Meyer tresări, unul din ei cade jos ţipând *Poc,* celălalt încărcător! Şi al doilea e la pământ!

— Acum parcă-mi aduc aminte, zise Meyer. Domnule Zuckerman. Acum puteţi să puneţi deoparte arma, nu?

— Am fost în toate ziarele, zise Zuckerman cu arma încă în mână, cu degetul pe trăgaci. M-au poreclit „Zuckerman cel mortal” în ziare. Au dat tărăşenia şi la televizor. Nimeni n-a mai îndrăznit să încerce aici de atunci, pot să vă garantez. A trecut un an, chiar puţin mai mult.

— Păi cu lumea asta acum, spuse Meyer, domnule Zuckerman, n-ai putea să pui arma de o parte?

Zuckerman o strecură iar sub tejghea.

— Mulţumesc, spuse Meyer. În seara asta, sunt patru. Toţi înarmaţi. Deci arma dumneavoastră, dacă încep toţi să tragă…

— Zuckerman cei mortal poate să se păzească, staţi liniştiţi.

— Noi ne gândeam, zise Carella, că poate ţi-am da o mână de ajutor.

— Un fel de armă ajutătoare la a dumneavoastră, spuse Meyer.

— Un fel de dubluri, zise Carella.

— Numai în caz că aveţi nevoie de noi.

— Altfel ne cărăm.

Zuckerman se uită la ei.

— Auziţi, zise el în sfârşit. Vreţi să vă pierdeţi vremea, n-aveţi decât din partea mea.

Ridică receptorul îndată ce sună.

— Alo? spuse.

— Bună, zise Marie.

— Unde eşti?

— La Metro West. Iau trenul de zece patruş'cinci spre casă.

— Cum a mers? întrebă el.

— O noapte grea. Tu ai avut vreo problemă?

— Nici una. Au făcut identificarea, nu? Am văzut la televizor.

— Eu am făcut-o. Unde ai lăsat maşina mică?

— Într-un parcaj, lângă râu.

— Nu cred că au găsit-o.

— Cine se ocupă de caz?

— O echipă muc şi sfârc. Brown şi Hawes. Un roşcovan şi un negru. Asta dacă vin cumva să-şi bage nasul.

— De ce?

— Zic şi eu aşa. Sunt amândoi cam prostălăi, dar trebuie să fii prevenit. Au făcut un portret-robot… mi-au cerut o descriere. Or să

supravegheze toate aeroporturile. Cu ce cursă pleci?

— TWA o sută douăzeci şi nouă. Pleacă mâine după masă la doişpe şi cinci.

— La cât ajungi la Frisco?

— Patru patruş'şapte.

— O să încerc la hotel pe la şase jumătate. Te înscrii sub numele de Jack Gwynne, nu-i aşa?

— Toţi morţii, spuse el râzând. Ca şi Sebastian cel Mare.

— Mai dă-mi o dată numărul zborului spre Hong Kong.

— United opt-zero-cinci. Pleacă de la Frisco la unu şi cinsprezece duminică, ajunge pe la opt a doua zi dimineaţă.

— Când mă suni?

— Cum mă aranjez.

— Crezi că paşaportul ăla o să fie bun?

— Ne-a costat patru sute, ar trebui să fie bun! Ce-i? Ţi-e frică?

— Nervi de oţel, spuse ea. Să mă fi văzut cu poliţaii.

— Vreo problemă cu identificarea?

— Nici una.

— Ai zis de cocoşel?

— A, sigur.

— Cu aluniţa şi tot tacâmul?

— Hai, zău, am repetat de o sută de ori.

— *Tu* ai repetat de o sută de ori.

— Şi a fost înfiorător.

— Cred.

— Tu ş*tii* asta, fir-ar a dracului.

— Sigur că da.

— Iar începi?

— Îmi pare rău.

— Ar fi şi cazul. Prin câte am trecut.

— Am zis că-mi pare rău.

— Bine.

Urmă o tăcere lungă pe fir.

— Ce faci până mâine la prânz?

— Ziceam să mă duc jos să beau ceva, pe urmă să vin înapoi şi să trag un pui de somn.
— Fii atent.
— Da, sigur.
— Ei ştiu cum arăţi.
— Nu-ţi face probleme Din nou tăcere.
— Poate mă sunt mai târziu, la noapte, bine?
— Sigur că da.
— Ai grijă, zise ea iar şi închise.

8

— Lui Torpedo n-o să-i placă chestia asta, spuse Larry.

— Te-a întrebat cineva? zise Eileen.

— Până acum n-ai făcut decât să stai degeaba şi să bei.

— Cred că n-am prea avut noroc în seara asta, zise Eileen.

— Ce spui? Te-am văzui cum trimiteai la plimbare o grămadă de tipi.

— Am şi eu preferinţele mele.

— Păi atunci n-ai ce căuta aici, spuse Larry. În zona Canalului nu merge cu preferinţele.

Eileen ştia că el nu făcea altceva decât să sublinieze ceea ce era evident: numele jocului era bani şi o curvă la un bar nu eră o codană la Balul de Primăvara. Nu-i spuneai unui eventual solicitant despre carnetul tău de bal că e complet, chiar dacă arăta ca Godzilla. Larry mirosise deja ceva şi asta nu era bine. Încă vreo câţiva gagii pe care să-i trimită la plimbare şi s-a dus dracului tot aranjamentul.

Sheryl şi bruneta cârlionţată erau încă cu marinarul cel blond, dar Eileen putea pune prinsoare că or să se apuce din nou de treabă chiar în clipa în care vor veni înapoi. O fată descurcăreaţă n-avea cum să nu facă bani aici. În bar era un du-te-vino continuu, un bordel cu licenţă pentru băutură şi cu clienţi mulţi. Orice bărbat care venea singur pleca maximum cinci minute mai târziu cu o puicuţă la braţ. După Shanahan, fetele – chiar unele care făceau trotuarul în zonă – foloseau hotelul din colţ sau una din cele cincizeci, şaizeci de camere de închiriat din împrejurimi. De obicei plăteau 5 dolari camera, mai căpătau şi ceva de la proprietar şi o parte din cei trei dolari pe care tipul îi dădea pentru săpun şi

prosoape. În felul ăsta, îi revenea fetei o treabă de douăzeci de dolari ca sumă netă până la urmă, când se încheiau socotelile. Plus bacşişul pe care un tip generos se putea hotărî să-l dea pentru performanţe deosebite.

Se uită, de-a lungul tejghelei barului, spre locul unde Annie stătea de vorbă paşnic cu un omuleţ de origine spaniolă, îmbrăcat în blugi, cizme şi o scurtă neagră de piele plină de ţinte metalice. Se pare că şi Annie are aceeaşi problemă. Singura diferenţă era că ea mai putea ieşi afară din când în când. Să creadă lumea că lucrează pe stradă. Eileen era lipită de bar. La bar îşi racolase ucigaşul cele trei victime. Încercă să prindă privirea lui Annie. Stabiliseră în prealabil că dacă aveau ceva de vorbit s-o facă în toaleta pentru femei, nu aici, în public. Eileen voia să facă ceva să-l potolească pe Larry.

— Torpedo te face arşice, spuse el.

— Faci un pariu cu mine? zise Eileen. Vrei să vezi cum plec acasă cu şase hârtii până mâine dimineaţă?

În sfârşit. Annie se uită spre ea.

Contact din ochi.

Aprobă rapid cu capul.

Eileen se dădu jos de pe scaun şi porni spre toaletă.

Sfrijitul de lângă Annie se ridică şi el de pe scaun, în acelaşi timp. Bun, îşi zise Eileen, l-a agăţat. Dar tipul veni drept spre ea. Încrucişându-se la mijlocul drumului.

— Ei, un' te duci, mămico? zise el. Voce puternică pentru un avorton. Accent spaniol să-l tai cu macheta. Ochişori căprui, mustaţă sub nas, arăta ca un metalist subnutrit în scurta lui de piele.

— Să-i fac o vizită bunicii, zise Eileen.

— Bunică-ta poa' să aştepte, spuse el.

În spatele lui, lângă bar. Annie îi urmărea. Altă clătinare rapidă din cap.

Am priceput, îşi spuse Eileen. Să mă scap de ăsta.

Dar el nu era deloc genul de care să scapi uşor. O înşfăcă pe Eileen de cot cu mâna dreaptă şi o pilotă spre scaunul pe care tocmai îl părăsise – „Hai Mămico, abiamos la noi treaba" – aceeaşi voce puternică de-l puteai auzi de pe celălalt mal al râului, degetele încleştate pe cotul ei o împingeau jos pe scaun. — „Numele de la mine e Arturo, mă uitam la tine, Mămico" – şi-i făcu semn lui Larry.

— Vrei să fac pe mine? întrebă Eileen.

— Cum să vrei, iartă-mă, nu… spuse el.

Larry se apropie.

— Ia vezi tu ce bea asta prieten al meu, zise Arturo.

Ea nu putea în acel moment să zică de toaletă, nu ca să audă Larry care deja credea că refuza tipii pe capete. Dac-o vede şi pe Annie atrăgându-mă acolo, ne-am aranjat amândouă.

— Larry ştie ce beau, spuse ea.

— Coca Cola cu rom pentru doamna, zise Larry. Şi tu, amigo?

— Scotch pe gheaţă, spuse Arturo. Şi lămâie.

Larry începu să toarne.

— Deci cât ceri tu la mine, Mămico? întrebă Arturo.

— Ce vrei?

— Asta mic şi dulce, spuse el şi-i puse arătătorul pe buze.

— Te costă douăzeci, spuse ea.

Un preţ pipărat, în caz că Larry trăgea cu urechea. Ceea ce şi făcea, bine-nţeles.

— Putem noi asta undeva; Mămico?

— Sunt camere câte vrei pe aici.

Până acum treaba mergea strună. Dar Larry tot acolo era.

— Câţi bani pentru aia cameră? întrebă Arturo.

— Cinci.

Larry ridică din sprâncene. Ştia că de obicei fetele plăteau ele camera, dar îşi închipuia că Linda îl duce de nas pe micuţul fraier. Poate chiar că o să plece cu şase foi în noaptea asta, dracu mai ştie!

— *Muy bien, muchacha,* zise Arturo.

— Coca cu rom, scotch cu gheaţă şi lămâie, spuse Larry împingând băuturile spre ei. Face şase dolari, o nimica toată.

Arturo puse pe tejghea o bancnotă de 10 dolari. Larry se îndreptă spre casă, la celălalt capăt al barului. Când nu-i mai putu auzi, Arturo şopti într-o engleză perfectă: „Sunt în misiune, dă-i înainte cu teatrul".

Eileen căscă ochii.

La celălalt capăt al harului, Annie făcu din nou un semn scurt aprobator. Larry deschise casa, puse bancnota de zece în sertar, luă patru bancnote. Închise trântind sertarul şi porni înapoi spre locul unde stăteau, sorbind din pahare. Arturo stătea cu mâna pe genunchiul lui Eileen şi se uita în decolteul bluzei ei. Ea spunea.

— Cum ştii. Artie. Eu trebuie să lucrez, aşa că aş vrea să începem, dacă eşti de acord.

— Nici una problema, Mămico. Putem să luăm băutura la noi.

— Nu în paharele mele bune, sări Larry începând să transfere băuturile în pahare de plastic.

Eileen se şi dăduse jos de pe scaun. Se întoarse spre Larry zicând: „Eşti mulţumit că n-am mai pus pariu?"

Larry dădu din umeri.

Îi urmări în timp ce-şi luau paharele de plastic şi ieşeau din bar. Se gândea că nu i-ar fi stricat nici lui o picătură. Când ieşeau pe uşă aproape că s-au ciocnit cu un bărbat care intra.

— Scuzaţi, spuse el şi se dădu la o parte ca să-i lase să iasă. Larry era sigur că-l mai văzuse pe individ. Avea cel puţin 1,85 m, umeri largi şi un piept lat, încheieturi groase, mâini mari. Era

îmbrăcat în blugi, pantofi de pânză, o şepcuţă pe vârful capului şi un pulover galben pe gât. Care se potrivea la culoare cu părul. Arăta ca un luptător de categorie grea.

— Sper că nu *pleci*, îi spuse lui Eileen.

Ea trecu pe lângă el, ignorându-l.

Dar inima îi bătea nebuneşte.

Annie stătea la bar cu fusta ei neagră strâmtă, o bluză roşu aprins mulată pe sânii rotunzi, pantofi negri de lac cu toc înalt, faţa fardată din gros, ruj de culoarea sângelui, ochii subliniaţi cu negru, pleoapele vopsite la culoarea bluzei şi semăna a paraşută mai mult decât cele adevărate din local.

Îşi zise: Grozav. Uite-l.

Tot ce ne trebuie e puţin noroc.

Eileen iese în timp ce el intră.

Eileen înarmată până-n dinţi, eu doar cu un 38 în geantă. Minunat.

Eileen momeala, eu ajutorul şi uite-l că intră.

Splendid.

Dacă e el.

Semăna al naibii cu blondul descris de Alvarez şi Shanahan. N-avea ochelari, dar aceeaşi înălţime şi greutate, aceeaşi alură.

Stătea sprijinit de uşă acum. Uitându-se prin bar, calm. Încrezător în forţa lui, gata să înşface orice tip de acolo, să măture podeaua cu el, gagiul n-avea treabă, nu, deloc, dat naibii de frumos şi atât de calm, scrutând încăperea, uitându-se la fete, apoi îndreptându-se spre bar şi trecând de casă, unde stătea ea.

— Bună, zise ea. Vii lângă mine?

— Sunt Danny Ortiz, spuse Arturo când ieşiră în stradă. Detectiv II la Narcotice. M-a sunat Lou…

Lou, îşi spuse Eileen. Nu Lou, albul prietenos care a momit-o pe Sheryl. Dacă ăsta era numele ei adevărat. În romane, personajele aveau nume diferite ca să-i poţi deosebi, în viaţă Lou putea fi şi

un proxenet şi un detectiv în acelaşi timp. Lou Alvarez de la Şapte-Doi.

— … mi-a zis să mă duc la Barul lui Larry că aveţi nevoie de ajutor. V-a descris, pe tine şi pe Rawles. Am stat puţin de vorbă cu ea şi mi-a spus că gagiii se-nghesuie pe tine ca lăcustele. Ţi-am stricat vreo şustă?

Lou Alvarez l-a sunat pe amicul Danny Ortiz de la Narcotice şi l-a rugat să dea o fugă până aici. Să se ia de momeală, s-o scoată în stradă ca să salveze aparenţele.

— Mi-ai salvat viaţa, spuse Eileen.

Exagera puţin, dar măcar salvase faţada.

— Vrei puţină pasiune, ca să mai treacă timpul? întrebă Ortiz.

— E cea mai bună ofertă din câte am avut noaptea asta, spuse ea. Dar tre' să mă duc înapoi.

Ortiz o privi.

— Omul nostru tocmai a intrat, spuse ea.

Statura lui intimida. El umplea scaunul, umplea barul, părea să umple întreaga încăpere. Stând lângă el. Lui Annie îi era frică. Dacă ăsta era tipul…

— Cum te cheamă, întrebă ea.

— Da' pe tine?

— Jenny, spuse ea.

— E, pe naiba!

O voce tunătoare rostogolindu-se ca un tunet din coşul pieptului.

— De fapt, spuse ea, numele meu adevărat e Antoinette Le Fevrier, da' nu-i nume potrivit pentru o fufă.

— Asta eşti tu? întrebă el.

O voce aproape albă. Atitudine plictisită. Privea în oglindă, la celelalte fete din local, chiar în timp ce vorbea cu ea.

— A, nu. Sunt chirurg neurolog renumit, zise Annie şi zâmbi.

El nu-i întoarse zâmbetul. Se întoarse s-o privească. Ochi de culoarea oţelului. Un fior rece i se prelinse pe spinare. Unde dracu era Shanahan?

— Tot nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Howie, zise el.

Părea destul de comun ca să fie adevărat.

— Howie şi mai cum?

— Howie e destul, spuse el şi-şi împreună mâinile pe masă. N-avea nici un tatuaj pe ele. Era el sau nu? Deci tu te ocupi cu amorul cu necunoscuţi, nu? Pentru bani.

Ea nu voia ca tipul s-o invite afară. Nu aşa, cu un singur ’38 în geantă şi cu Shanahan dispărut ca măgaru-n ceaţă.

— Asta mi-e meseria. Te interesează?

— Nu eşti genul meu, spuse el.

— Zău? Şi care e genul tău? întrebă ea. Ţine-l de vorbă. Ţine-l cald până se întoarce Eileen. Şi dacă Eilleen *nu se întoarce* repede, fă-l să te invite *pe tine* afară ca să-şi facă treaba. Dacă Shanahan era prin apropiere, le urmărea pe amândouă.

— Îmi plac gagicele mai tinere, spuse el. Mai proaspete.

— Păi nu capeţi decât ceea ce vezi, spuse ea.

— Tu pari cam coaptă.

— Îhî, zise ea, practic o băbătie. Una din victime avusese şaişpe ani. Celelalte în jur de douăzeci. Ţine-l aici, îşi zise. Nu-l lăsa să se dea la vreuna mai tinerică, rişti să plece împreună şi marchează încă un punct în noaptea asta.

— De fapt, ce să-ţi spun? zise ea. Nu mai sunt o puştoaică, dar sunt destul de bună la vârsta mea.

El se întoarse şi o mai privi o dată.

Nu zâmbea.

Doamne, te treceau fiorii.

— Zău? spuse el.

— Zău că da.

Privire provocatoare în ochii ei. Se linse pe buze. Dar avea doar un 38 în geantă. Nici o armă de rezervă. Şi Shanahan Dumnezeu ştie pe unde.

Ortiz se ducea înapoi cum termina treaba cu Eileen, tranc, bam, mersi madam, aşa trebuia să i se pară lui Larry.

— Zece treaba cu mâna, spuse ea, ce zici? Douăzeci în gură, treizeci dacă vrei grota cu comoara.

— Doamne, dar eşti o profesionistă înrăită, văd.

— Exact, spuse ea. Ei, ce zici?

— Nu, eşti prea coaptă.

Ochii în oglindă iar. Blondul care vorbea cu Eileen mai devreme se întorsese acum împreună cu ea şi prietena ei, bruneta cea creaţă. Amândouă tinere şi căutând iar de lucru. Ochii lui le măsurară. Rămâi cu mine, băiete, spuse ea în gând. Aici e treabă ca lumea.

— Eşti de la poliţie? o întrebă fără s-o privească măcar.

Îmi citeşte gândurile, îşi spuse ea.

— Normal, zise ea. Şi tu la fel.

— Am fost şi eu poliţist.

Împuţită treabă! îşi spuse ea. Un renegat. Sau un răzvrătit.

— Ştiu întotdeauna când e vorba de un poliţist, spuse el.

— Vrei să-mi vezi semnul? spuse ea.

Folosea special cuvântul acela. Un poliţist îl numea insignă.

— Eşti de la Moravuri? întrebă el.

— Sigur că *da,* zise ea, până în străfunduri.

— Eu acolo lucram, spuse el.

— Deci eu sunt aceea care am agăţat şi am prins un poliţist, nu? zise ea şi zâmbi. Păi, Flowie, mie nu-mi pasă de chestia asta, trecutu-i trecut, morţii cu morţii. Ce zici de o plimbare pe stradă, o să-ţi arăt ceva grozav…

— Cară-te, zise el.

— Hai să ne cărăm împreună, Howie, spuse ea şi-i puse mâna pe coapsă.

— Nu pricepi englezeşte? zise el.

— Ba da. Şi franţuzeşte, spuse ea. Hai, Howie, dă-mi o şansă…

— Am zis să te cari!

De data asta un ordin.

Ochii fulgerau mânioşi, mâinile lui uriaşe erau încleştate pe tejgheaua barului.

— Bine, spuse ea. Nu te enerva.

Ea se ridică de pe scaun.

— Fii calm. Da! spuse ea şi se duse în celălalt capăt al barului.

Inexplicabil, palmele îi erau umede.

Tipul de lângă el la bar îşi făcuse un cont la băutură, cu o bancnotă de douăzeci de dolari vârâtă sub bolul cu alune sărate. Un texan zdravăn şi solid arborând mândru un inel cu diamant, o cămaşă ţipătoare ca şi persoana lui şi o cravată neagră subţire prinsă cu o clamă din aceea indiană cu turcoaze montate în argint. Bea Martini şi vorbea despre fasolea soia. Zicea că fasolea soia este viitorul naţiunii. Nu conţinea deloc colesterol.

— Dumneata cu ce te ocupi?

— Mă ocup cu asigurările.

Ceea ce nu era departe de adevăr. Când Marie va face cererea la asigurări…

— Bani buni la asigurări, spuse texanul.

— E adevărat.

Cu despăgubire dublă, poliţa se ridica la două sute de mii. Mai mulţi bani decât ar câştiga el în opt ani.

— Apropo, pe mine mă cheamă Abner Phipps, spuse texanul şi-i întinse o mână cărnoasă.

O strânse.

— Theo Hardeen, zise.

— Încântat, Theo. Stai mult în oraş?

— Mâine plec.

— Eu sunt silit să rămân toată săptămâna, spuse Phipps.

Nu pot să sufăr oraşul ăsta. Pe cuvânt. Unii zic că-i interesam de vizitat, dar mie nu mi se pare.

Aici poţi s-o mierleşti şi dacă te plimbi pe stradă. Ai văzut chestia aia la televizor?

— Ce?

Barmanul negru asculta în tăcere, la vreo doi metri distanţă, ştergând pahare. Ceasul de pe perete arăta unsprezece fără zece. Spectacolul urma să înceapă curând, el voia să fie pregătit.

— Cineva a ciopârţit un cadavru şi a lăsat bucăţile răspândite prin oraş, zise Phipps şi clătină din cap Nu-i destul că *omori* pe unul. De ce mai trebuie să-l şi tai în bucăţi după aia? De ce crezi că a făcui asta, Theo?

— Păi, Abner dragă, lumea e plină de nebuni.

— Sunt două râuri în oraşul ăsta. Theo. De ce dracu' n-o fi zvârlit cadavrul întreg într-unul din ele?

Acolo e capul, îşi spuse el în gând. Şi mâinile.

— Deci, zise Phipps, dacă vrei să scapi de un cadavru, cred că-i mai uşor pe bucăţele. Adică, dacă te vede careva cărând un hoit, poa' să intre la bănuieli, chiar şi în oraşul *ăsta.* Un braţ, un cap, ceva, poţi să arunci pur şi simplu la gunoi sau la canal, nu observă nimeni, n-am dreptate, Theo?

— Poate că de asta a şi făcut-o.

— Cine ştie ce e în mintea lui de criminal? spuse Phipps.

— Eu chiar n-am idee. Am destulă bătaie de cap să fac asigurări.

— Sunt convins, zise Phipps. Şi ştii de ce? Nimănui nu-i place să se gândească la faptul că într-o zi o să crape. Tu începi să-i spui ce bine o s-o ducă nevastă-sa după ce moare dar el nu vrea să audă aşa ceva. Vrea să creadă că o să trăiască o veşnicie. *Oricât* de responsabil e omul. Tot nu-i face plăcere să vorbească de beneficiile de după moarte.

— Ai nimerit-o. Abner. Vorbesc de-mi înţepeneşte gura şi cea mai mare parte a timpului ei nici nu m-ascultă. Eu explic, tot explic şi iar explic, ei habar n-au.

— Lumea nu mai ascultă ce-i spui, zise Phipps.

— Sau nu ascultă cu destulă atenţie. Aud numai ce vor ei să audă.

— Asta aşa e, Theo.

— Să-ţi dau un exemplu, spuse el, apoi imediat îşi spuse. „E prea simplu cu ăsta!” Pe de altă parte, asta putea fi o lecţie bună. Să vorbeşti vrute şi nevrute cu un străin la bar. Fără să ai habar câţi aşa-zişi artişti umblă după pradă în oraşul ăsta. Să-l înveţe ceva care să-i folosească şi la el acasă, la Coada Vacii, în Texas.

Vârî mâna în buzunar, scoase o monedă de zece cenţi şi alta de cinci.

— Ce am aici? întrebă.

— Cinşpe cenţi, spuse Phipps.

— Bun, deschide palma.

Phipps se execută.

— Acum pun aceste monezi în palma dumitale.

— Îhî. Văd, Theo.

— Şi eu nu le mai ating, sunt în mâna ta, aşa-i?

— Chiar aici, în palma mea, Theo.

— Acum închide pumnul.

Phipps făcu ce i se cerea. Barmanul se uita şi el acum.

— Ai acum cei cincisprezece cenţi în pumn, aşa-i?

— Sunt tot aici.

— O monedă de zece cenţi şi una de cinci cenţi.

— Exact.

— Şi nu le-am atins de când ai închis pumnul, aşa e?

— Nu le-ai atins, aşa e.

— Bine, pun pariu cu tine că dacă deschizi pumnul, unul din bănuţi nu va fi o monedă de zece cenţi.

— Zău, Theo vrei să pierzi banii?

— Omu ăsta vrea să piardă banii, asta-i sigur, spuse barmanul.

— Pariez pe cei douăzeci de dolari de sub bolul cu alune, bine?

— Punem pariu, zise Phipps.

— Bine, deschide pumnul.

Phipps deschise pumnul. Cei cinsprezece cenţi – tot în palma lui. Aceleaşi două monezi. Barmanul clătină din cap.

— Ai pierdut, zise Phipps.

— Ba am câştigat. Exact cum am spus…

— Pariul era că una din monezi n-o să mai fie de zece cenţi.

— Nu, n-ai ascultat cu atenţie. Pariul era că una din ele n-o să fie o monedă de zece cenţi.

— Păi asta am spus…

Şi nici nu e. Una din ele e o monedă de cinci.

Trase bancnota de douăzeci de dolari de sub bolul de alune şi o vârî în buzunarul hainei. Poţi să păstrezi cei – cinsprezece cenţi, spuse el zâmbind şi ieşi din bar.

Barmanul zise:

— N-a fost rău deloc. E de ţinut minte.

Phipps rămăsese uitându-se la cei cincisprezece cenţi din palmă.

Genero era o celebritate.

Şi acum învăţa că o celebritate trebuie să răspundă la o groază de întrebări. Mai ales când trăsese în patru băieţandri. Acum erau două persoane care aşteptau să pună întrebări. Una era un reporter special de la Canal 6. Cealaltă un căpitan de serviciu pe nume Vince Annunziato, care venise ca reprezentat al căpitanului Frick de la Opt-Şapte. Reporterul era interesat numai de o poveste senzaţională. Annunziato era interesat numai în protejarea cu orice preţ a Departamentului. El aştepta tăcut şi grav în timp ce reporterul pregătea interviul; un mijloc sigur de a face publicul să-i înjure pe poliţişti era să te prefaci că ascunzi ceva.

— Aici Mick Stapleton, spuse reporterul, mă aflu la locul unde s-a tras, pe strada Unsprezece Nord. Aici la Isola. Vorbesc cu detectivul de gradul

III Richard Genero. Care acum mai puţin de trei sferturi de oră a tras în patru adolescenţi care au provocat deliberat un incendiu în blocul de locuinţe din spatele meu.

Annunziato reţinu cuvântul „deliberat” se păzea cât putea în caz că treaba ajungea la ceva asemănător cu afacerea Goetz de la New York. Un tip cu un aparat de filmat portativ îndreptat spre Stapleton, un altul punând la punct sonorizarea, al treilea manevrând luminile, de-ai fi crezut că fac un film de Spielberg, nu un reportaj de două minute pentru televiziune. O mulţime de gură-cască dincolo de barierele poliţiei. Ambulanţele veniseră şi-i luaseră pe cei patru adolescenţi. Annunziato se bucura că nu erau negri.

— Detectiv Genero, poţi să ne spui ce s-a întâmplat? întrebă Stapleton.

Genero clipi din cauza luminilor, se uită la becul roşu din faţa aparatului de filmat.

— Făceam un tur de rutină în sector, spuse el. E noaptea de Halloween şi locotenentul a adus oameni în plus ca să se ocupe de problemele care s-ar putea ivi în zona respectivă.

Până acum e perfect, gândi Annunziato. Grijă şi prevedere din partea ofiţerului comandant, grijă pentru cetăţeni.

— Deci treceai cu maşina pe lângă clădirea asta..

— Da şi i-am văzut pe făptaşi alergând cu nişte obiecte în mâini.

— Ce fel de obiecte? întrebă Stapleton.

Atenţie, îşi spuse Annunziato.

— S-au dovedit a fi bombe incendiare, spuse Genero.

— Dar dumneata nu ştiai asta atunci, nu-i aşa?

— Ştiam doar că o bandă de vagabonzi a intrat în fugă într-o clădire.

— Şi asta ţi s-a părut dubios?

— Da.

— Atât de dubios încât să scoţi arma şi..

— N-am scos pistolul din toc decât când a izbucnit focul.

Bun, îşi zise Annunziato. Încălcare evidentă a legii, motiv suficient să scoată arma.

— Dar când i-ai văzui prima dată pe puştani, nu ştiai că aveau bombe incendiare, nu?

— Am aflat-o când a izbucnit focul înăuntru şi ei au ieşit în fugă.

— Ce-ai făcut atunci?

— Am scos revolverul de serviciu. I-am anunţat că sunt de la poliţie şi i-am somat să se oprească.

— Şi s-au oprit?

— Nu. Domnule, au aruncat în mine cu una din bombe.

— Atunci ai tras în ei?

— Da, domnule. Când au ignorat avertismentele mele şi s-au repezit la mine.

Bun, îşi spuse Annunziato. Procedură corectă de la un cap la altul. Arma de foc folosită în apărare, nu ca mijloc de intimidare.

— Când ai văzut că vin spre dumneata…

— M-au atacat. M-au doborât şi m-au lovit.

— Erau înarmaţi?

Atenţie, îşi zise Annunziato.

— N-am văzut nici o armă în afară de bombele incendiare. Dar tocmai comiseseră o ilegalitate şi mă atacau.

— Deci ai tras în ei.

— Ca ultimă soluţie.

Perfect, îşi spuse Annunziato.

— Mulţumesc, detectiv Genero. Pentru Canalul 6 Ştiri, aici Mick Stapleton, pe strada Unsprezece.

Cu muchea palmei. Stapleton făcu spre operator un gest ca şi cum ar fi tăiat o beregată şi cu un scurt „mulţumesc, a fost grozav” spre Genero se îndreaptă cu paşi repezi spre caravana care-l aştepta la curbă.

Annunziato se apropie de Genero, care părea surprins că totul se terminase aşa repede.

— Căpitan Annunziato, spuse el. Eu sunt de serviciu.

— Da, domnule, zise Genero.

— Te-ai descurcat bine, spuse Annunziato.

— Mulţumesc, domnule.

— Te-ai descurcai bine şi cu ăia patru mucoşi.

— Mulţumesc, domnule.

— Ar fi bine să suni la secţie acum şi să le zici că te luăm de aici.

— De ce, domnule?

— Vrem să-ţi punem câteva întrebări la comandament. Să fim siguri că avem toate datele înainte ca sufletele caritabile să vină pe capul nostru.

— Da, domnule, spuse Genero.

Se gândea că blestematul de schimb se termină la douăsprezece fără un sfert, dar el o să fie la comandament la întrebări toată noaptea.

Trenul gonea în noapte. Lăsând în urmă fabricile şi uzinele de dincolo de râu, intrând pe o pajişte verde unde se puteau vedea luminile caselor clipind, parcă ar fi fost Crăciunul în loc de Halloween.

Pe la Crăciun vor fi instalaţi bine mersi undeva în India.

Un om putea să trăiască cu zece cenţi pe zi în India – ei, asta era cam exagerat. Dar puteai să închiriezi o vilă luxoasă, s-o umpli cu toţi servitorii de care aveai nevoie, să trăieşti regeşte numai din dobânda rezultată din cele două sute de mii. Nume noi, o viaţă nouă pentru amândoi. N-avea rost să încerci să trăieşti din suma ridicolă pe care Frank o câştiga anual.

Ea oftă din rărunchi.

Va trebui s-o sune pe mama lui cum ajungea acasă, apoi pe soră-sa, apoi, credea, pe câţiva prieteni de-ai lui din branşă. Trebuia să ia din nou legătura cu detectivul ăla, să afle când putea cere corpul, să facă aranjamente pentru înmormântare,

trebuia ca sicriul să rămână închis, desigur, se întreba cât de curând va fi asta. Azi era vineri, nu ştia dacă făceau autopsii în weekend, probabil că n-o să-i vină rândul decât luni dimineaţă. Poate că ar putea primi corpul pe marţi, dar ar fi mâi bine să sune la un antreprenor de pompe funebre mâine la prima oră. Să se asigure că ei se vor ocupa de asta îşi închipui o zi la casa funerară – sau poate chiar două – înmormântarea pe joi dimineaţă. Va trebui să găsească un cimitir cu parcele libere, sau cum naiba le zicea, poate ştia cioclul Trebuia să comande şi o piatră funerară. AICI ZACE FRANK SEBASTIANI, ODIHNEASCĂ-SE ÎN PACE – dar asta putea să mai aştepte, nu era nici o grabă.

O să sune societatea de asigurări vineri dimineaţă.

Să le spună că soţul ei fusese asasinat.

Să facă cererea.

Nu se aştepta la nici un fel de probleme. Un caz senzaţional ca ăsta? Deja la televiziune şi într-unul din ziarele de dimineaţă pe care-l cumpărase în staţia de autobuz. SCAMATOR ASASINAT, spunea titlul. Un titlu mai mare decât avusese vreodată în viaţă. A trebuit să fie omorât ca să-l obţină.

Două sute de mii de dolari, îşi zise ea.

Dacă îi învestesc cu zece la sută, aduc un venit de douăzeci de mii pe an, mai mult decât suficient ca s-o ducă precum un rege şi o regină. Mai curând un maharajah cu o maharani. Vor merge la plajă zilnic, vor avea pe cineva care să se ocupe de curăţenie şi de gătit, un om să spele maşina şi să facă cumpărăturile, o să-şi cumpere o duzină de sari-uri. O să-nveţe cum să le îmbrace, poate îşi ia un diamant micuţ pentru nas. Chiar la opt la sută, banii tot aduc un venit de şaisprezece mii pe an. Mai mult decât suficient.

Şi tot ce-au trebuit să facă pentru asta a fost să-l ucidă.

Trenul huruia în noapte, legănând-o a somn.

O abordă pe Eileen aproape în chiar clipa în care aceasta se aşeza la una dintre mese.

— Bună, zise el. Îţi aduci aminte de mine?

N-avea ochelari, nici tatuaj, în rest era leit omul lor. Ochelarii pe care-i purtase la ieşirile anterioare puteau să fi fost sticlă chioară. Jar tatuajul un abţibild. Inima îi bătea nebuneşte. Până în acel moment nu-şi dăduse seama cât era de speriată. Eşti *de la poliţie,* îşi spunea. *Dar oare sunt*? se întreba tot ea.

— Îmi pare rău, spuse ea, am făcut cunoştinţă?

— Pot să iau loc?

— Te rog.

Comportament tipic de pipiţă.

Încrucişă picioarele, pentru orice eventualitate, expunându-şi coapsele până sus.

— Eu sunt Linda, spuse ea. Vrei să te distrezi?

— Depinde, zise el.

— De ce anume?

— De ce consideri tu distracţie.

— Asta hotărăşti tu.

— Te-am remarcat când intram, spuse, ieşeai cu un portorican micuţ.

— Toate le observi.

— Eşti o femeie frumoasă, cum aş fi putut să te scap?

— Cum te cheamă?

— Howie.

— Howie şi mai cum?

— Howie o să le bage frica în oase.

Le agăţa cu bancuri. Vorbele lui Shanahan. Le spunea mereu glume. Un comic cu cuţitul în mânecă.

— Deci ce te interesează, Howie?

— Să stăm de vorbă, spuse el.

— Standul de dulciuri e deschis. Vrei să ştii cât costă bunătăţile?

— Nu chiar acum.

— Îmi spui tu când, Howie.

Îşi încrucişă mâinile pe masă. O privi în ochi.

— De când lucrezi în branşă, Linda?

— Azi e prima oară, spuse ea. De fapt sunt virgină.

Nici un zâmbet. Nici măcar *umbra* unui zâmbet. Halal comic! Stătea acolo privind-o în ochi, cu mâinile lui mari pe masă.

— Câţi ani ai?

— Să nu întrebi niciodată o femeie de vârstă, Howie.

— Vreo treizeci, nu?

— Cine ştie? spuse ea dând ochii peste cap.

— Care ţi-e numele adevărat?

— Dar al tău?

— Ţi-am spus, Howie.

— Dar nu mi-ai zis şi mai cum.

— Howie Cantrell, spuse el.

— Eileen Burke, zise ea.

Numele n-avea nici o importanţă. Dacă era vorba de omul lor va afla curând cine e Eileen Burke. Dacă umbla după futai, numele ei nu făcea nici cât o ceapă degerată în ochii lui.

— De ce foloseşti numele de Linda? întrebă el.

— Nu pot suferi numele Eileen, spuse ea. Nu era adevărat. Fusese dintotdeauna convinsă că Eileen e un nume perfect pentru ceea ce era ea. Linda sună mai pompos.

— Arăţi destul de pompos şi aşa, zise el, n-ai nevoie de un nume fals. Pot să-ţi spun Eileen?

— Poţi să-mi spui şi Lassie dacă vrei.

Nici acum n-a zâmbii. E total lipsit de simţul umorului. Unde era comedianul? Ochi reci. De culoarea oţelului, care nu reflectau nimic. Dar erau ei ochii unui triplu ucigaş?

— Deci de unde eşti, Howie?

— Eu pun întrebările, spuse el.

— Parcă ai fi poliţai.

— Chiar am fost.

Pe dracu, gândi ea.

— Da! zise ea. Unde?

— La Philadelphia, spuse el. O vezi pe fata aia care stă la bar?

— Care din ele? întrebă Eileen.

— Cu fustă neagră. Cu părul scurt, închis la culoare.

Arătă spre Annie.

— Ce-i cu ea?

— Cred că e de la poliţie, zise el.

Eileen izbucni în râs.

— Jenny? spuse ea. Cred că glumeşti.

— O cunoşti?

— Face trotuarul de la treişpe ani. Jenny, poliţai? Abia aştept să-i spun.

— I-am spus eu deja.

— Domnule, hai să-ţi spun *eu* ceva despre fufe şi poliţai, bine?

— Ştiu totul despre subiect.

— Ai dreptate; şi tu eşti poliţist.

— *Am fost,* zise el. Pot întotdeauna recunoaşte un poliţist.

— Cum vrei tu, zise ea. Jenny e poliţist, tu eşti poliţist, eu sunt poliţist, când iubeşti, toată lumea e formată din poliţişti.

— Nu mă crezi că am fost poliţist, nu?

— Howie, cred orice-mi spui. Dacă-mi zici că ai fost preot prezbiterian te cred. Sau astronaut sau spion sau…

— Lucram la Moravuri la Philadelphia.

— Şi ce s-a întâmplat? Nu-ţi plăcea munca?

— Era treabă interesantă.

— Şi atunci cum de n-o mai faci?

— M-au dat afară.

— De ce?

— Cine ştie, zise el şi dădu din umeri.

— Şi totuşi, nu poţi să te ţii deoparte, nu?

— Adică?

— Păi eşti aici, Howie.

— Ziceam să trec şi eu…

— Ai mai fost pe-aici?

Prima întrebare importantă pe care i-o punea.

— De câteva ori.

— Văd că-ţi place, nu?

— Merge.

— Hai, Howie, spune drept. Acum îl întărâta. Da fetele aici cum ţi se par?

— Acceptabile. Unele din ele.

— Care?

— Unele. Multe din fetele astea, ştii, sunt băgate în treaba asta împotriva voinţei lor.

— A, sigur că da.

— Vreau să spun că sunt obligate s-o facă.

— Sigur ai fost poliţist la Moravuri, Howie?

— Da.

— Adică, vreau să spun că vorbeşti aproape *cu omenie.*

— Păi e adevărat. Multe din fetele astea s-ar lăsa de treabă dacă ar şti cum s-o facă.

— Spune-mi secretul. Eu cum pot să mă las, Howie?

— Există mai multe mijloace.

Un tip solid, vânjos, cu părul cărunt, veni dinspre bar. Avea vreo cincizeci de ani, era sur. Avea un mers de marinar. Purta blugi şi pantofi albi de pânză, un tricou albastru, o cruciuliţă de aur atârnată de un lanţ pe deasupra cămăşii, o scurtă de pânză cu nasturi metalici descheiată la piept. Braţul drept în ghips prins cu un bandaj. Sprâncene sârmoase cărunte, o cicatrice de tăietură de cuţit traversându-i sprânceana dreaptă şi închizându-i parţial ochiul drept. Ochi căprui. Nas gros rupt în mai multe locuri. O şapcă albastră de paznic pusă într-o parte. O claie de păr cărunt atârnându-i pe frunte. Îşi trase un scaun, se aşeză şi zise „întinde-o, predicatorule”.

Howie se uită la el.

— Întinde-o, vreau să vorbesc cu doamna.

— Ei, domnu’, zise Eileen, noi tocmai…

— N-auzi, Predicatorule? Mişcă!

Howie îşi trase scaunul înapoi. Îl privi furios pe tipul cu mâna ruptă, apoi traversă barul şi plecă.

Annie era deja în picioare luându-se după el.

— Mulţumesc mult, spuse Eileen. Asta mă costă…

— Shanahan, zise el.

Ea îl privi.

— Pune-mi mâna pe genunchi, vorbeşte frumos.

Piticii intrară cu un minut înainte de unsprezece.

Zuckerman cel mortal se pregătea să închidă.

Intrară răcnind „Am venit să vă păcălim şi bunătăţi dorim!”

Alice deschise focul pe loc.

(„Ne asumam toate riscurile”, spunea ea mai târziu la anchetă. „Neţinând seama de ce ne spusese Quentin. Dacă cineva se prindea că suntem de fapt adulţi mici de statură eram terminaţi. Era mai bine să-i omorâm. Şi mai uşor”).

Zuckerman n-a apucat nici măcar să ajungă la armă. S-a prăbuşit mort de la prima rafală.

Meyer şi Carella se năpustiseră din camera din spate în clipa în care auziseră clopoţelul de la uşa de intrare. În timp ce ei ieşeau de după perdeaua care despărţea partea din faţă a magazinului de cea din spate, Zuckerman era deja mort.

În dubiţa de afară, blonda începu să claxoneze.

— Poliţia! strigă Meyer. Iar Alice trânti o a doua rafală.

Nu era un film cu hoţi şi vardişti, ci realitate.

Nici unul din detectivi n-a ajuns să tragă.

Meyer s-a prăbuşit cu un glonte în braţ şi altul în umăr.

Carella a fost lovit de un glonte în piept.

Nu era păcăleală. Sânge adevărat. Durere adevărată.

Trei dintre pitici ieşiră în fugă din magazin fără a arunca măcar o privire spre casa de bani. Singurul motiv pentru care Alice alergă după ei. Fără a-i omorî mai întâi pe cei doi poliţai ce

zăceau pe podea, era gândul că s-ar putea să fie mai mulţi poliţişti în magazin.

Toate acestea au ieşit la iveală la anchetă, la două şi zece, în dimineaţa Zilei Tuturor Sfinţilor.

9

Cu cât Parker făcea pe *falsul* poliţist, cu atât se simţea mai poliţist *adevărat.* Toată lumea de la petrecere îi spunea mereu că putea trece drept detectiv oriunde în oraş. Toţi îi spuneau că insigna împreună cu arma lui de calibrul 38 şi un revolver Smith & Wesson Special arătau foarte autentic. Una din femei – o brunetă atrăgătoare îmbrăcată ca o vânzătoare de ţigări în localurile din Las Vegas. Cu o fustă neagră largă şi o bluză subţire, pantofi negri cu toc şi ciorapi negri cu dungă – a vrut să ţină şi ea pistolul, dar i-a spus că poliţiştii nu-i lăsau pe „cinstiţi" să mânuiască arme periculoase. El folosise special jargonul poliţienesc pentru „cetăţeni onorabili" În oraşul ăsta un „cinstit" era orice om transformat în victimă de un hoţ. În unele oraşe, victimele erau numite „civili" în oricare oraş. Un hoţ era orice persoană care nu era poliţist, „cinstit" sau „civil". Pentru poliţiştii din acest oraş majoritatea hoţilor erau hoţi „de doi bani".

Un homosexual cu o perucă blondă, o rochie lungă roşie şi cercei de ametist asortaţi, a obiectat la folosirea cuvântului „cinstit" pentru un cetăţean onorabil. Homosexualul, care zicea că e îmbrăcat în Marylin Monroe, i-a spus lui Parker că toţi *poponarii* pe care îi cunoştea erau şi ei cetăţeni onorabili. Parker se scuză pentru a fi folosit terminologia poliţiştilor. „Dar, ştii", spuse el, „eu nu sunt poliţist *adevărat".* Şi totuşi aşa se simţea. Pentru prima dată. Din câte îşi aducea aminte, se simţea ca un detectiv de bună credinţă lucrând pentru cea mai bună poliţie din lume.

Era ciudat.

Şi mai ciudat era faptul că se simţea atât de bine.

Peaches Muldoon era în mare măsură cauza.

Ea era sufletul petrecerii şi exuberanţa şi veselia ei îl puneau în umbră pe Parker. Povestea tuturor despre cum era să creşti ca victimă într-o fermă din Tennessee. Le spunea că incestul era un mod de viaţă la fermă. Că prima ei experienţă sexuală fusese cu tatăl. Că prima experienţă sexuală a *fratelui ei* – în afară de cea cu oaia, care era gagica lui obişnuită – o făcuse cu sora lui, Peaches Muldoon. Într-o după-amiază ploioasă, când erau numai ei doi în casă. A spus tuturor că i-a plăcut mai mult cu frate-său decât cu taică-său. Toţi au râs. Toţi credeau că inventează poveşti de victimă. Doar Parker ştia că poveştile erau adevărate; îi spusese acum zece ani că fiul ei ucigaş de preoţi era bastardul rezultai din relaţia cu fratele ei.

Poveştile lui Peaches l-au încurajat pe Parker să spună şi el câteva. Toţi credeau că le inventează, ca şi Peaches când povestea despre ferma cu porcării de pe *Drumul tutunului.* El le povesti despre femeia care a tăiat penisul bărbatului ei cu un brici. El a spus, „Am înlocuit sula cu cuvântul penis fiindcă n-am vrut să ofensez vreo persoană prea pudică din adunare”. Toţi au râs de întâmplare şi de comentariu. Cineva se întrebă cu voce tare dacă Procurorul General considera pornografie faptul că vânzarea neautorizată de arme Iranului producea fonduri neautorizate pentru rebelii din Nicaragua.

Asta însemna o deviere pe teritoriul intelectual, dincolo de aria de acţiune a lui Parker.

Râse, oricum.

Pornografia era ceva cu care se ocupa în mod curent şi credea că „cinstiţii” nu trebuiau să-şi bage nasul, punct. Vânzările complicate şi ilegale de arme erau altceva şi pe el nu-l preocupau deloc, decât în măsura în care i-ar fi putut afecta munca. Când aveai de-a face cu hoţi de categorie uşoară zi şi noapte, ştiai deja că ei nu erau numai pe stradă, ci şi în funcţiile cele mai înalte din guvern. N-a spus asta nimănui aici la petrecere fiindcă se distra mult prea bine şi nu voia să vorbească prea în

serios despre cauze şi efecte. Nici măcar nu se gândea la asta în mod conştient în chip de cauză şi efect. Dar ştia, de exemplu, că atunci când un atlet renumit se dovedea cocainoman. Puştii care băteau mingea în curtea şcolii se gândeau: „Ai fi cazul să încerc şi eu mizeria aia." Mai ştia şi că atunci când o persoană cu funcţie înaltă în guvern încălca legea. Pungaşii şi manglitorii de pe stradă odată prinşi cu mâţa în sac se justificau spunând. „Nu vedeţi? Toată lumea încalcă legea!" Cauză şi efect. Asta nu făcea decât să îngreuneze treaba lui Parker. Poate de aia nici nu se mai omora cu munca acum. Deşi în seara asta. *Mimând* munca, i se părea că a muncii mai mult decât de obicei.

Era într-adevăr foarte ciudat.

Spusese tuturor că într-o zi avea de gând să scrie o carte despre cazurile astea.

— Aha! spuse cineva. Eşti *scriitor?*

— Nu. Sunt poliţai, protestă el.

— Atunci cum de vrei să fii scriitor? întrebă altcineva.

— Fiindcă n-am destul tupeu să fiu hoţ, spuse Parker şi lumea râse din nou.

Niciodată nu-şi dăduse seama că-i aşa spiritual.

Puţin după unsprezece, Peaches sugeră să se mute la altă petrecere.

Şi aşa ajunse Parker să facă cunoştinţă cu omul de la volan şi unul dintre piticii care luaseră parte la spargerile de la magazinele de băuturi.

Erau o mulţime de lucruri care îl deranjau pe Brown în cazul Sebastiani.

Cele trei mai importante erau capul şi mâinile se tot mira că încă nu apăruseră. Se tot întreba unde le aruncase Jimmy Brayne.

Se mai întreba şi unde era Brayne acum.

Cei din Poliţia rutieră de la Doi-Trei, înarmaţi cu un AM care fusese difuzat în întreg oraşul, găsiseră maşina albastră Citation într-o parcare, nu departe de râul Dix. Tehnicienii se buluciseră pe ea

ca un roi de furnici, prelevând amprente latente, adunând mostre de pete. Aspirând maşina în căutare de fire de păr şi fibră. Tot ce strânseseră fusese deja pus în punguţe şi trimis la laborator pentru comparare cu ceea ce se prelevase de la camioneta Econoline. Brown nu-şi făcea iluzii că laboratorul o să-i cheme mai devreme de luni. Între timp, ambele maşini fuseseră abandonate – adică Brayne nu mai avea roţi. Ultima lui localizare fusese în secţia 23, unde lăsase maşina mică, în partea sudică a oraşului. Era el acum prin acea zonă, sau luase un taxi spre est, vest sau nord şi stătea la vreun hotel în altă parte? Sau era deja într-un avion, autobuz sau tren, îndreptându-se spre necunoscut.

Toate acestea îl frământau pe Brown.

Se mai întreba şi de ce Brayne îşi omorâse mentorul şi patronul.

— Crezi că sunt încurcaţi? îl întrebă pe Hawes.

— Cine?

— Brayne şi femeia.

— Marie?

Această posibilitate nu-i trecuse prin minte lui Hawes. Ea părea atât de sincer mâhnită de dispariţia şi moartea soţului. Dar acum, că Brown o spusese…

— Adică, ceea ce caut eu e un motiv în toate astea, zise Brown.

— Poate că tipul s-a ţicnit pur şi simplu, mă-nţelegi? A aruncat toate lucrurile pe drum şi a fugit cu maşina…

— Păi da şi eu sunt curios, spuse Brown. Hai să încercăm să facem o schemă, da? Vin în oraş împreună, Brayne în camionetă, Marie şi soţul în Citation…

— Ajung la şcoală pe la trei şi un sfert.

— Descarcă maşina şi camioneta.

— Exact.

— Apoi Brayne pleacă, Dumnezeu ştie unde, spunând că se întoarce la cinci, cinci-treizeci să ia

lucrurile mari.

— Îhî.

— Bun, termină spectacolul pe la cinci şi un sfert. Sebastiani se schimbă în hainele de stradă, iese să încarce maşina în timp ce Marie îşi scoate costumul. Ea iese mai târziu, găseşte toate lucrurile împrăştiate pe drum şi maşina dispărută.

— Exact.

— Deci trebuie să ne închipuim că Brayne a părăsit camioneta pe strada Rachel între trei-treizeci şi cinci şi un sfert, a luat un taxi înapoi spre şcoală şi l-a aranjat pe Sebastiani în timp ce acesta încărca maşina.

— Aşa se pare, spuse Hawes.

— Apoi ciopârţeşte cadavrul – de ce-o fi făcut-o, Cotton? Pete de sânge în portbagajul maşinii, dar nicăieri altundeva în maşină.

— Putea s-o fi făcut oriunde în oraş. A găsit o stradă pustie, o clădire părăsită…

— Păi da, poţi face aşa ceva în oraşul ăsta. Deci ciopârţeşte cadavrul, încarcă bucăţile în portbagaj şi începe să le semene prin tot oraşul. Când scapă şi de ultima, lasă maşina în parcajul acela şi o întinde.

— Da.

— Deci unde e motivul?

— Nu ştiu.

— E o femeie atrăgătoare, spuse Brown.

Hawes observase asta.

— Dacă se juca de-a soţul şi soţia cu Brayne în apartamentul de deasupra garajului…

— N-ai nici un motiv să crezi asta, Artie.

— Exagerez, Cotton. Să zicem că era ceva între Brayne şi femeie.

— Bine.

— Să zicem că bărbăţelul a mirosit treaba.

— Te gândeşti la filme sau televizor.

— Şi la viaţa reală. Bărbăţelul îi spune lui Brayne să se potolească, dar Brayne tot o doreşte.

Îl ciopârţeşte pe bărbăţel şi el cu femeia pleacă spre alte zări.

— Numai că în cazul nostru Brayne e singurul care a plecat, zise Hawes. Femeia e…

— Crezi că a ajuns acasă? întrebă Brown şi se uită la ceas.

Unsprezece şi zece.

— Se face cam jumătate de oră pân' la Collinsworth, zise Hawes. Voia să ia trenul de zece patruzeci şi cinci.

— Ce-ar fi să trecem pe acolo? spuse Brown.

— De ce?

— Să ne uităm puţin prin apartamentul de deasupra garajului, poate găsim ceva.

— Cam ce?

— Poate, direcţia în care se îndreaptă Brayne. Sau şi mai bine, ceva care îl leagă de femeie.

— Ne trebuie mandat ca să percheziţionăm garajul.

— N-avem nici jurisdicţie dincolo de râu, zise Brown. Hai să cântăm după ureche, ce zici? Dacă cucoana e nevinovată, n-o să ne ceară mandat.

— Vrei s-o suni mai întâi?

— Pentru ce? spuse Brown. Ador surprizele.

Kling le făcu cu mâna până ce ieşiră din încăpere. Se uită la ceas. Schimbul de cimitir trebuia să vină cam într-o jumătate de oră – O'Brien, Delgado, Fujiwara şi Willis. Îi pune la curent cu ce s-a întâmplat în schimbul de la patru la douăsprezece, ia unul din sedanuri şi se îndreaptă spre Calm Point. Se va face invizibil în zonă, un tip oarecare căutând o distracţie pentru vineri seara. Dar va fi tot timpul pe fază, pentru Eileen.

Credea că ea s-a înşelat amarnic în privinţa asta.

Prezenţa lui în zonă o putea doar ajuta într-o situaţie trucată, care fusese plănuită în grabă şi dusă la îndeplinire în mod nesăbuit.

De data asta *el* era cel care se înşela amarnic.

Stăteau la masă vorbind în şoaptă, o fufă cu clientul potenţial. Negociau afacerea, îşi închipuia Larry. Nu-l mai văzuse niciodată pe tipul cu mâna ruptă, se întreba cine va fi deasupra, ar putea să aibă mici probleme cu mâna aia în eşarfă. Se gândea la asta şi nimic altceva. Localul era încă plin, mai era pileală de turnat.

— Howie Cantrell e numele lui adevărat, şopti Shanahan. Lucra la Moravuri la Philadelphia, asta-i sigur Acum şase ani a luat-o razna. Întâi a început să le bată pe boarfe pe stradă, apoi să le predice despre mântuire. Departamentul de poliţie de la Philadelphia nu s-a sinchisit prea mult de bătăi. Se întâmplă la Moravuri şi lucruri mai grave. Dar nu le plăcea ideea de preot în civil angajat în serviciul lor. L-au trimis la psihiatrie şi medicii au decis că era supus unui stress prea mare. Ca rezultat al apropierii de doamnele nopţii. L-au scos la pensie definitiv, s-a mutat la Boston mai întâi, apoi aici şi-a luat sarcina de misionar de la capăt, aici în zonă. Toţi îi zic „Predicatorul”. Le caută pe cele tinere, le propovăduieşte despre Iisus. Încearcă să le convingă să se lase de meserie. Se culcă cu câte una din când în când. Mai mult în amintirea trecutului. Dar e inofensiv N-a ridicat mâna la nimeni de când a fost eliberat din poliţie.

— Credeam că e omul nostru, spuse Eileen.

— Şi noi. La început. L-am înşfăcat după prima crimă, l-am interogat pe toate părţile dar era curat. Am vorbit cu el şi după a doua şi după a treia iar. Alibiuri lungi cât o zi de post. Trebuia să-ţi fi spus de el. Nu-i mare lucru să faci greşeala pe care ai făcut-o. Altfel, cum merge?

— Era să-mi pierd virginitatea, dar m-a salvat Alvarez.

— Pe cine a trimis?

— Unul Ortiz. De la Narcotice.

— Bun băiat. Arată de optişpe ani, nu? Are aproape treizeci.

— Puteai să-mi spui că o să am ajutoare.

— Suntem plini de surprize, spuse Shanahan şi zâmbi.

— Rămâi aici înăuntru? întrebă Eileen.

— Ţţţ… Sunt afară. La pândă, aştept.

— Cine ţi-a încărunţit părul? întrebă ea.

— Cameleonul, spuse el şi rânji.

— Sper că *vezi* cu ochiul ăla.

— Văd perfect, nici o grijă.

— Şi sper că omul nostru, nu vrea o luptă cu braţele, zise ea aruncând o privire spre ghips.

Din colţul opus. Annie se întorcea în bar. Se îndreptă spre Larry. Puse patru dolari pe tejghea şi spuse: „Partea ta, amice”.

— Mulţam, drăguţo, foarte mulţumesc şi băgă bancnotele în buzunarul cămăşii. Închipuindu-şi că cei patru dolari reprezentau douăzeci la sută din ce luase ea pentru ultima ciocăneală. *Îmi place* o boarfă cinstită. Îşi zise el şi imediat se întrebă dacă nu cumva îl fentase.

Annie se îndreptă spre locul, unde stătea Eileen şi Shanahan.

— Prietenul tău, blondul s-a dus acasă, zise ea. A luat autobuzul din colţ.

— Asta-i bine, spuse Eileen. Eu sunt tot în aşteptarea Domnului cu Pricina.

Annie dădu din cap, apoi se duse spre o masă din cealaltă parte a încăperii. N-a stat singură nici un minut, că un individ solid şi negru s-a şi aşezai lângă ea.

— Are nevoie de ajutor, şopti Eileen.

— Ad-o afară, spuse Shanahan, apoi se ridică imediat şi spuse tare. Ca să-l audă toată lumea din bar – „Ne vedem afară, după colţ, păpuşo.”

Eileen se duse la Annie şi negru.

— Am un bandit cu o singură mână care aşteaptă în maşină după colţ, spuse ea. Vrea un concert la trei mâini, eu la volan, el la mijloc şi amândouă i-o frecăm în ritm de dans făcând ture în

jurul blocului. Te interesează nişte mărunţiş pentru o treabă de zece minute?

— Mărunţişul se adună, spuse Annie şi se sculă îndată.

— Să vii repede, auzi? spuse negrul.

Nu mi-au plăcut împuşcăturile alea, zise Quentin Forbes încruntat. Mai avea încă pe el rochia, ciorapii şi pantofii cu toc jos pe care-i purtase în timp ce conducea dubiţa, dar peruca blondă stătea agăţată pe braţul unui scaun cu spătar de lemn.

— Nu era nevoie de atâta violenţă, Alice. Ţi-am spus de atâtea ori…

— N-am făcut decât să mă asigur, spuse ea şi dădu din umeri.

— Costumele erau toată asigurarea care…

— Costumele erau un rahat, spuse Alice.

Era o blondă mică şi foarte frumoasă, trecută bine de treizeci de ani, cu ochi albaştri şi o guriţă ca arcul lui Cupidon, picioare şi sâni perfecţi, înaltă de 1,20 m şi cântărind 35 de kilograme plini de rotunjimi apetisante. La circ era cunoscută ca Micuţa Alice. Asta avea mare căutare la homosexuali. Se schimbase de costumul de clovn pe care-l purtase la ultimele două lovituri şi pusese o rochie verde închis şi pantofi cu toc înalt. Lui Forbes îi apărea deosebit de excitantă.

— Voiai ca poliţiştii să creadă că trei bande *separate* de copii dădeau spargerile? întrebă ea.

— Nu voiam decât să le dau un pic de furcă poliţailor spuse Forbes. Dacă vrei să ştii, Alice, *eu* cred că rafalele tale de împuşcături i-au întărâtat şi mai tare. Eu aşa zic.

— Trebuia să-i dăm gata, spuse ea. Dacă nu începeai să claxonezi…

— Am claxonat ca să vă previn. Când i-am văzut ieşind din camera din spate…

— Trebuia să-i dăm gata, repetă ea şi luă un tub de ruj din geantă îndreptându-se spre oglinda din

perete.

— Rolul costumelor, insistă Forbes, era să…

— Rolul era că tu voiai să te îmbraci în rochie, spuse Alice. Cred că-ţi place grozav să te costumezi.

— Aşa e, zise Forbes. N-am mai fost femeie de mai bine de o lună.

— Măscăriciule, zise Corky.

Era puţin mai înaltă decât Alice, un defect major pentru un pitic, dar era mai drăguţă, în maniera delicată, cu osatură fină, aproape orientală. Şi ea se schimbase în haine de stradă, fustă neagră şi bluză albă de mătase, o jachetă roz, pantofi de lac cu toc. Parcă era o micuţă Debbie Reynolds tânără.

Cei doi bărbaţi care luaseră parte la jafuri stăteau la masă, cu costumele de clovn încă pe ei, numărând banii.

— Aici sunt cinci mii, spuse unul dintre ei.

Voce piţigăiată de pitic, ochelari, ochi căprui, cu o privire intensă. Numele lui era Willie. La circ era cunoscut ca Willie Winkie. Luna viitoare va fi la Veneţia, Florida, unde vor face repetiţii. În seara asta îi ajuta pe ceilalţi să aranjeze şi să numere banii rezultaţi din patru spargeri – de fapt *trei*, fiindcă la ultima nu s-au ales decât cu poliţişti. Jafurile fuseseră ideea lui Forbes, dar Corky fusese aceea care-l convinsese pe Willie să se bage. Zicea că ar fi o modalitate să ia ceva mărunţiş fără probleme, în sezon mort. Corky era soţia lui, iar Alice era prietena ei cea mai bună. Asta îl făcea pe Willie nervos. Alice a fost singura care a împuşcat oameni în seara asta. Ceilalţi au tras cu pistoalele mult deasupra capetelor, aşa cum le spusese Forbes.

— Ce ar trebui să facem, spuse Willie celuilalt bărbat de la masă, este să numărăm amândoi fiecare grămadă.

Mâinile îi transpirau. Era încă foarte nervos când se gândea la toată tărăşenia. Era sigur că poliţia o să năvălească aici cât de curând. Toate din

cauza lui Alice. N-a mai auzit de un pitic la închisoare. Sau pe scaunul electric. Nu voia să fie primul în istorie.

— Pot să am încredere în voi, pungaşi mici, că o să socotiţi corect? întrebă Forbes.

— Poţi să ne ajuţi la numărat, dacă vrei, spuse celălalt bărbat de la masă.

Era mai în vârstă decât ceilalţi pitici, mai mic şi mai delicat chiar decât femeile. Îl chema Oliver. La circ, i se spunea Oliver Twist. Niciodată n-a înţeles de ce. Avea păr roşcat şi ochi albaştri şi era neînsurat, exact cum îşi dorea el. Oliver era marele favorit al doamnelor. Femeilor de dimensiuni normale le plăcea grozav să-l ridice şi să-l ducă în pat. Femeile de mărime normală îl considerau prea drăgălaş pentru cuvinte şi nu erau niciodată ameninţate de micuţul lui mădular în erecţie. Femeile de mărime normală se minunau întotdeauna că îl puteau lua tot în gură fără să se înece. Uneori să fii pitic prezintă avantaje.

— Încă cinci aici, spuse Willie şi împinse grămada spre Oliver, care începu să amestece bancnotele precum cărţile la cazinou.

— Eu zic că în mare avem cam patruzeci de mii, zise Forbes.

— Cred că e mai puţin, spuse Alice.

Era la oglindă şi se ruja. Cu buzele ţuguiate pentru a primi roşul aprins, era frumoasă ca o păpuşică. Forbes încercase să se dea la ea anul trecut când jucau la New York. L-a refuzat rece, spunându-i că ar rupe-o în două, deşi el ştia că se culcase cu jumătate din Olandezii Zburători. Corky o urmărea atent, ca şi cum ar fi vrut să fure vreun secret de machiaj.

— Douăsprezece, treisprezece mii fiecare magazin, spuse Forbes, cam aşa. Treizeci şi cinci, patruzeci de mii de dolari.

— Nu erau deloc treisprezece în magazinul cucoanei ăleia, zise Oliver.

El era cel care golise casa de bani după ce Alice o împuşcase pe femeie în cel de al treilea magazin. Ei nu trebuiau să vorbească în magazine, dar el urlase: „Ţine-o *deschisă.* Alice!” fiindcă mâinile lui Alice tremurau şi sacoşa se scutura parcă avea înăuntru un şarpe care voia să iasă afară.

— Ţineţi minte ce vă spun., patruzeci, zise Forbes.

— Uite încă cinci, spuse Willie.

— Deja cincisprezece, spuse Forbes. Ţineţi minte ce vă spun!

La sfârşit, când totul a fost socotit, au ieşit numai treizeci şi două de mii.

— Ce vă spuneam eu? zise Alice.

— Cineva trişează, zise Forbes şi-i făcu cu ochiul.

— Cât înseamnă asta? întrebă Corky. Cinci în treizeci şi doi?

— Cam şaizeci de mii de fiecare, spuse.

— *Ai vrea* tu, spuse Alice.

— Adică şase.

Willie făcea deja împărţirea pe o bucată de hârtie.

— Şase virgulă patru, spuse el.

— Nu-i rău pentru o singură noapte, spuse Forbes.

— Ar fi trebuit să-i dăm gata pe poliţaii ăia, zise Alice alene, tamponându-şi rujul de pe buze cu o bucăţică de şerveţel. Willie se înfioră. Se uită la nevastă-sa. Corky se uita fix la gura lui Alice, cu o expresie de adoraţie idolatrizantă pe faţă. Willie se înfioră din nou.

— Ce voi face eu chiar acum, spuse Forbes, este să ies din rochia asta. Să-mi pun hainele mele şi să mă duc la o petrecere. Alice, vrei să vii şi tu?

Îl privi din cap până în picioare ca şi cum i-ai fi văzut prima oară.

Apoi ridică din umeri şi spuse. „Sigur. De ce nu?”.

O sună pe soacră-sa îndată ce ajunse acasă.

Locul părea pustiu fără el.

— Mamă, zise ea, aici Marie.

Trosnete pe firul cu Atlanta.

— Draga mea, zise soacră-sa. E o legătură î*ngrozitoare.* Nu poţi s-o rogi pe centralistă să mai sune o dată?

Splendid, îşi spuse, o sun să-i spun că Frank a murit şi ea nu mă aude.

— Mai încerc odată, spuse ea şi închise, apoi chemă centralista şi o rugă să facă legătura. Soacră-sa răspunse după a doua sonerie a telefonului.

— Acum cum e? o întrebă Marie.

— Mult mai bine. Tocmai voiam să *vă* sun şi eu, cred că e telepatie. Susan Sebastiani credea în fenomene parapsihologice. De câte ori avea câte o şedinţă de spiritism la ea acasă, pretindea că a conversat ca tatăl lui Frank, mort de douăzeci de ani. Tatăl lui Frank fusese scamator, ca şi fiul său. S-a întâmplat că, spuse ea. Am avut o premoniţie teribilă că ceva nu e în regulă. Mi-am spus; „Susan, ar trebui să suni la copii.” Sunteţi bine? Totul e în ordine?

— Păi… nu, spuse Marie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Susan.

— Mamă…

Cum să-i spună?

— Mamă… am veşti foarte proaste.

— Ce s-a întâmplat?

— Mamă… Frank…

— Doamne, a păţit ceva, spuse Susan îndată. Am ştiut eu.

Tăcere pe fir.

— Marie.

— Da, mamă.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi?

— Mamă… e… Mamă. E mort.

— Cum? Doamne. Dumnezeule, Doamne şi începu să plângă.

Marie aşteptă.

— Mamă?

— Da, sunt aici.

— Îmi pare rău, mamă. Tocmai eu să fiu aceea care să-ţi spun…

— Unde eşti?

— Acasă.

— Vin la tine cât pot de repede. Sun la agenţie, să aflu când e avion… ce s-a întâmplat? Un accident de maşină?

— Nu, mamă. A fost omorât.

— Cum?

— Cineva…

— Cum? *Cine*? Ce tot spui? Omorât?

— Nu ştim încă, mamă. Cineva…

Nu reuşea să-i spună mamei lui că cineva îi ciopârţise corpul. Asta putea să mai aştepte.

— Cineva l-a omorât, spuse ea. După spectacolul din după-amiaza asta. La un liceu de aici.

— Cine?

— Încă nu ştim. Poliţia crede că ar putea fi Jimmy.

— Jimmy? Jimmy Brayne? Ajutorul lui Frank?

— Da, mamă.

— Nu pot să cred, Jimmy?

— Aşa cred ei.

— Şi el unde e? L-au interogat?

— Îl caută încă, mamă.

— Doamne, dar e îngrozitor, spuse Susan şi începu iar să plângă. De ce ar fi făcut el una ca asta? Frank îl trata ca pe un frate.

— Aşa era pentru amândoi, spuse Marie.

— Ai sunat-o pe Dolores?

— Nu, tu eşti prima.

— O să aibă un atac de cord, spuse Susan. Mai bine lasă-mă să-i spun eu.

— Nu pot să-ţi cer aşa ceva, mamă.

— E fata mea, eu o s-o fac, spuse Susan, încă mai plângea.

— Îi spun să vină la tine imediat, o să ai nevoie de ajutor.

— Mulţumesc, mamă.

— Cât se face de la ea la tine? O oră?

— Maximum.

— O să-i spun să plece imediat. Tu te simţi bine?

— Nu, mamă, spuse şi vocea i se frânse. Mă simt groaznic.

— Ştiu, draga mea, ştiu, dar fii tare. Vin şi eu cât de repede pot. Între timp Dolores va fi acolo. Oh, Doamne, trebuie să sun atâta lume, rude, prieteni… Când o să fie înmormântarea? Vor dori să ştie.

— Păi… întâi fac autopsia.

— Cum adică? Să-l ciopârţească?

Linişte pe fir.

— Nu le-ai dat voie, nu-i aşa?

Iată ocazia să-i spună că el era *deja* ciopârţit. Lăsă ocazia să-i scape.

— Trebuie autopsie în cazuri de crimă, spuse ea.

— De ce?

— Nu ştiu, aşa e legea.

— Halal lege, zise Susan.

Amândouă rămaseră tăcute.

Susan ofta din greu.

— Bine, spuse ea. S-o sun pe Dolores, să mă pun pe treabă. Va fi acolo curând, te descurci până atunci?

— Da, nici o problemă.

Altă tăcere.

— Ştiu cât l-ai iubit, zise Susan.

— Aşa e, mamă.

— Ştiu, ştiu.

Alt oftat.

— Bine draga mea. Vorbim mai târziu. Încerc să prind un avion diseară dacă pot. Nu eşti singură, Marie. Dolores vine imediat, iar eu cât pot de repede.

— Mulţumesc, mamă.

— Bine, zise Susan, acum trebuie să plec. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

— Da, mamă.

— Noapte bună, acum, draga mea.

— Noapte bună, mamă.

Un declic uşor pe fir. Marie puse receptorul înapoi în furcă. Se uită la ceasul de pe peretele bucătăriei. Mai erau doar patruzeci de minute din ceea ce fusese cea mai lungă zi din viaţa ei.

Ceasul de pe peretele spitalului arăta unsprezece şi douăzeci şi cinci.

Locotenentul Peter Brynes încă nu anunţase soţiile. Ar fi trebuit s-o facă. Să vorbească cu Teddy şi Sarah, să le spună ce s-a întâmplat. Stătea pe culoar, cu comisarul de poliţie adjunct Brill, care venise îndată ce auzise că doi detectivi fuseseră împuşcaţi în timpul unei spargeri la un magazin de băuturi. Brill era un negru de vreo cincizeci de ani. Brynes îl cunoştea de când patrulau amândoi în Riverhead. Cam cu aceeaşi alură ca şi Brynes. Aceeaşi formă de cap şi ochi inteligenţi, cei doi puteau să fi provenit din aceeaşi matriţă de glonte, doar că unul era negru şi celălalt alb. Brill era necăjii. Bryne înţelegea de ce.

— Publicul o să aibă de ce să se ia, spuse Brill. Ai văzut asta?

Îi arătă lui Brynes prima pagină a unui ziar de dimineaţă. Titlul arăta ca şi cum ar fi fost scris pentru o fiţuică de scandal care se vindea la magazinul universal local. Dar în loc de MARŢIAN FECUNDEAZĂ O CĂMILĂ sau HITLER REÎNCARNAT ÎN CĂSNICA DIN IOWA, acesta era:

PITICII 2 – POLITIA 0
POLIŢIA PE PICIOR GREŞIT.

— Foarte nostim, ce să spun, zise Brynes. Am un poliţist la reanimare şi altul la chirurgie şi ei se

ţin de bancuri.

— Cum se simt? întrebă Brill.

— Meyer e bine, Carella… scutură din cap. Glonţul mai e încă în el. Acum încearcă să-l scoală.

— Ce calibru?

— Douăş'doi. După cartuşele pe care le-am recuperat în magazin. Meyer a încasat două împuşcături dar gloanţele au trecut prin el şi au ieşit.

— A avut noroc, spuse Brill. Armele astea de calibru mic sunt mai rău decât un nenorocit de patruş'cinci Lovesc omul în părţile cărnoase şi glonţul n-are destulă forţă să iasă. Face ricoşeuri acolo în interior ca şi cum ar sări de la o mobilă la alta..

— Îhî, spuse Brynes şi dădu din cap mohorât.

— Cam multe împuşcături în noaptea asta, zise Brill. Parcă ar fi Patru Iulie[7], nu Halloween. Omul tău a scăpat din chestia ailaltă?

— Sper, zise Brynes.

— Patru adolescenţi. Pete, lumea *adoră* să audă de puşti în care s-a tras. Care e starea lor?

— Încă nu m-am interesat. Am alergat aici cum am..

— Bine, înţeleg.

Brayne se gândi că ar fi trebuit să se intereseze de puşti înainte de a veni – nu că i-ar fi păsat *într-adevăr* e fac. Dar starea lor se reflecta asupra grupei conduse de el. În sectorul lui, dacă voiai să ai probleme cu un poliţist aveai noroc dacă găseai de ce să te iei. Dar dacă Genero ar fi tras fără prudenţă exagerată şi fără un motiv evident şi dacă unul din prăpădiţii ăia murea sau, mai rău, rămânea într-o stare vegetativă..

— Cât de deştept e? întreba Brill.

— Nu foarte.

— Ştii că or să se repeadă în el, nu?

— Îmi închipui.

— Unde e acum?

— La secţie încă, aşa cred. De fapt nu ştiu, Howie. Îmi pare rău, dar când am auzit de Meyer şi Carella…

— Bine, înţeleg, spuse Brill din nou.

Se întreba care din incidente ar provoca Departamentului cea mai mare bătaie de cap. Un poliţai tălâmb trăgând în patru băieţandri sau doi poliţai tălâmbi împuşcaţi de nişte pitici.

— Pitici, spuse el cu voce tare.

— Îhî, spuse Bryne.

— O chestie cu schepsis, se gândi el.

Ştiu!

Să vii la acelaşi bar a patra oară.

Dai făcea parte din distracţie.

Să arăţi la fel. Să te porţi la fel, aşa e mai palpitant. Caută un tip solid şi blond, deci sunt aici, oameni buni! N-a apărut încă nici o descriere în ziare, dar şi poliţaii sunt şmecheri.

Numai şmecheri peste tot, îşi zise.

Asta îmi convine grozav.

Deja cred că e vorba de un sonat.

Unul care a avut o dată o experienţă traumatizantă cu o curvă. Le urăşte pe toate şi le elimină sistematic. Ar trebui să bage computerul să verifice la Kansas City. Acolo au fost numai două. Aşa e începutul, mai modest, nu? La Chicago au fost trei. Noapte bună. Oameni buni! Mi-am făcut numărul cu un cântecel şi un dans în fiecare oraş, am adunat aplauzele din ziare şi de la televizor, mi-am făcut reverenţa şi am întins-o la Buffalo. Le-am tăiat beregata, le-am ciopârţit pe dinăuntru, poliţiştii *trebuie* să mă creadă sonat. Aici o să aranjez patru şi pe urmă mă car. Două, trei, patru, o progresie frumoasă.

Lasă poliţaii să mă creadă sonat.

Unul ca ăsta acţionează la comandă, aude voci. Crede că cineva îi comandă ceea ce face. Eu nu aud niciodată voci decât atunci când ascult bancuri

la casetofonul portativ: Woody Allen, Bob Newhart, Bill Cosby, Henny Youngman.

Uite, de exemplu nevastă-mea.

De ziua căsătoriei i-a spus că vrea să se ducă într-un loc unde n-a mai fost niciodată. Eu i-am spus – ce zici de bucătărie?

Nevastă-mea voia o haină de nurcă, iar eu o maşină nouă. Am făcut un compromis, l-am luat o haină de nurcă şi o ţineam în garaj.

Merg pe stradă, îi ascult pe comici, râd în gura mare, lumea mă crede probabil nebun. Şi ce dacă? Nu există nimeni care mi-a *ordonat* să ucid fetele alea.

Vai, scuză-mă, de o mie de ori parmezan. Nu mă pun rău cu feministele, astea sunt mai rele decât poliţaii. În oraşul următor poate fac cinci. Aranjează cinci gagici şi ia-o din loc.

Două, trei, patru, cinci, o frumoasă progresie aritmetică. Nu te opri din drum. Distrează-te mereu, exact cum voia mama. Ce sens mai are viaţa dacă nu te distrezi? Trăieşte un pic, râzi un pic, asta e. Femeile astea – de data asta am nimerit-o, maestre Steinem – sunt o plăcere să le aranjezi.

Încercaţi să înghiţiţi găluşca asta, domnilor poliţişti.

Căutaţi un sonat, daţi-i înainte.

De fapt aveţi de-a face cu cineva cât se poate de întreg la minte.

Barul lui Larry.

Bun venit acasă, îşi spuse şi deschise uşa.

— Ce să fie? îl întrebă Larry.

— Tipul intră într-un bar cu o maimuţă pe umăr.

— Ce? spuse Larry.

— Un banc, spuse el. Barmanul îl întreabă „Ce să fie?”. Tipul zice „Scotch cu gheaţă”, iar maimuţa: „Şi eu la fel”. Barmanul se uită la amândoi şi zice „Eşti ventriloc?” Iar maimuţa răspunde. „Am mişcat eu buzele?”

— Asta era un banc? spuse Larry.

— Gin şi tonic, zise el şi dădu din umeri.

— Şi maimuţa?

— Maimuţa e la volan, spuse el.

Larry clipi.

— Alt banc.

— A, zise Larry şi-l privi. Ai mai fost pe aici?

— Nu, e prima dată.

— Parcă te cunosc.

— Lumea îmi spune că semăn cu Robert Redford.

— Asta *chiar* că e un banc, spuse Larry şi-i puse băutura în faţă. Gin şi tonic, trei dolari, un chilipir.

El plăti băutura. Începu să soarbă din ea, cu ochii în oglindă.

— Frumoasă recoltă în seara asta, nu? spuse Larry.

— Poate.

— Ce cauţi? Acum zece minute am avut o chinezoaică. Umbli după orientale?

— Samuraiul vine acasă din război, spuse el.

— Alt banc?

— Servitorul îl întâmpină la intrare şi-i spune că nevastă-sa se culcă cu un negru. Samuraiul se repede pe scări, sparge uşa dormitorului, trage sabia şi răcneşte „Ce mi-au auzit urechile, tu te fuţi cu un cioroi?" Iar nevastă-sa „De unde ai învăţat jargonul ăsta murdar?"

— Nu pricep, zise Larry.

— Cred că trebuia să fii acolo.

— Unde?

— Las-o baltă.

— Avem nişte negrese drăguţe astă-seară, dacă asta cauţi. Larry se gândea la comisionul lui de douăzeci la sută. Să facă şi el o afacere, acolo.

— Moşul intră într-un bordel…

— Aici nu e bordel, se apără Larry.

— E alt banc. Un moş de nouăzeci şi cinci de ani. Îi spune madamei că vrea pe cineva să i-o sugă. Tipul e aşa prăpădit că abia se mai ţine pe

picioare. Madama zice „Hai domnule, ţi-ajunge” El zice atunci „Da? Cât am de plată?”

— Ăsta *e* nostim, spuse Larry.

— Ştiu o grămadă de bancuri despre bătrâni.

— Ei, nu că a fost *chiar aşa* nostim.

— Un moş stă pe o bancă în parc şi plânge de-i sare cămaşa. Un tip care stă lângă el întreabă…

— Bună.

Se întoarse.

O blondă arătoasă stătea pe scaunul de lângă el.

— Mă cheamă Sheryl, spuse ea. Vrei să te distrezi?

10

Din clipa în care a văzut-o. A ştiut că ea va avea mai mult haz decât oricare alta. Ceva în ochii ei, ceva în zâmbetul ei. Ceva în felul în care îşi trântea drăguţul funduleţ pe scaunul de la bar, îşi încrucişa picioarele, proptea un cot pe tejgheaua barului şi bărbia în palmă, privindu-l maliţios în ochi – o fată hazoasă şi-a dat seama imediat.

— Hei, hei, hei, salut, Sheryl, spuse el.

— Hei, hei, hei, salut! spuse ea.

— Barmant, zise el. Vezi ce doreşte doamna.

— Barmant. Îmi place grozav, spuse Sheryl.

O fată cu haz. Ştia el.

— Deci. Ce bei? o întrebă.

— *Tu* ce bei?

— Gin cu tonic.

— Şi eu la fel, spuse ea.

— Un gin cu tonic pentru doamna, îi spuse el lui Larry, apoi continuă. Tipul intră în bar…

— Ai mai spus-o, zise Larry.

— Asta-i alta. Tipul intră în bar şi zice „Vedeţi pisica aia?" Toţi se uită la pisică. Un cotoi gras cu o coadă enormă. Tipul zice: „Pun pariu că penisul meu e mai lung decât coada pisicii." Toată lumea vrea să parieze. Hârtii de câte o sută ies la iveală de peste tot. Tipul îi spune barmanului..

— Gin cu tonic, zise Larry, trei dolari, un chilipir.

— Ar trebui să înveţi să nu întrerupi o poveste, spuse el.

— Spune-i-o lui, zise Sheryl.

— Tipul îi spune barmanului: „Bine. Măsoară-ne!" Deci barmanul ia un centimetru, se duce la mâţă, îi măsoară coada şi spune: „Treizeci şi cinci de centimetri". Tipul aprobă şi zice: „Acu' măsoară-mi penisul". Barmanul măsoară penisul „Douăzeci de centimetri, zice, ai pierdut". Tipul se

uită la el. „Scuză-mă, zice, dar cum ai măsurat coada pisicii?” Barmanul zice „Am pus un capăt al centimetrului la gaura curului şi celălalt capăt…” atunci tipul zice „Eşti drăguţ să-mi arăţi şi mie aceeaşi consideraţie?”.

Sheryl izbucneşte în râs.

Larry zise:

— N-am priceput. Îmi datorezi trei dolari.

El plăti băutura. Sheryl încă mai râdea.

O fată plină de haz.

— Cum te cheamă? întrebă ea.

— Robert Redford, spuse el şi nici nu era prea departe de realitate fiindcă îl chema chiar Robert.

— Te cred, zise ea şi-i făcu cu ochiul lui Larry. Cum ţi se spune? Rob? Bob? Bobby?

— Bobby, răspunse el, ceea ce era adevărul curat.

— Şi cât măsoară coada *ta* pe lângă cea a pisicii. Bobby?

— Vrei să afli?

— Ooo, da, zise Sheryl şi rostogoli ochii.

— Crezi că o să ne distrăm?

— O să ne distrăm *îngrozitor,* spuse ea. Să-ţi spun cât costă Bobby. Cu mâna e…

— Nu încă, spuse el.

— Păi ştii. Bobby, asta mi-e meseria. Te cred că mi-ar plăcea grozav să stau aici cu tine toată noaptea, dar…

El puse pe tejgheaua barului o hârtie de douăzeci.

— Hai să zicem că deschidem un cont.

— Tu şi cu mine, sau tu cu Larry?

— Tu şi cu mine. Hârtia de douăzeci e a ta. Pentru douăzeci de minute, un dolar minutul. Mai discutăm dacă reînnoim sau nu opţiunea după. Ce zici, Sheryl?

— E-n regulă, spuse ea şi luă hârtia.

— Patru dolari sunt ai mei, zise Larry şi întinse mâna.

Sheryl se strâmbă, dai îi dădu banii şi îl urmări cum se duce la casă şi scoate restul.

— De unde eşti. Bobby? întrebă ea.

— Ultima oară? De la Chicago. Înainte de asta, Kansas City.

Juca nesăbuit. Erau exact cele două oraşe. Dar asta făcea treaba aşa palpitantă. Să joci jocul cu orice risc.

Larry se întoarse cu restul.

— Poftim cei şaişpe dolari ai tăi, spuse el întinzându-i 3 hârtii de cinci şi una de un dolar.

— Dacă scoţi aici o daravelă de 35 de cm, spuse ea, Larry o să vrea douăzeci la sută.

— N-am mai văzut încă una de 35, zise Larry.

— Ai căutat? întrebă ea şi-i făcu cu ochiul lui Bobby punând banii în geantă. Ştii că Larry inspectează closetele în căutarea uneia de 35 de cm?

— Soldatul făcea duş, zise Bobby. Ceilalţi colegi din companie…

— Alt banc? întrebă Larry.

— Ţi-am mai spus parcă să nu mă mai întrerupi când spun o poveste, zise Bobby.

— Poveşti de-ale tale…

— Gura, spuse el.

Rosti aceasta foarte încet.

Larry îl privi.

— Ai înţeles? Când povestesc ceva, tu să taci.

Larry îl privi în ochi.

Apoi dădu din umeri şi se duse în celălalt capăt al barului.

— Aşa-i trebuie, spuse Sheryl. Spune, Bobby.

— Soldatul face duş. Ceilalţi colegi din companie stau grămadă în faţa boxei, cu gura căscată, întinzând gâturile ca să-l vadă. Asta pentru că tipul are un penis de numai 2,5 cm lungime. Până la urmă tipul nu mai suportă. Se întoarce la ei şi urlă „Ce-i cu voi. N-aţi mai văzut o sulă sculată pân-acum?”

Sheryl izbucni în râs.

De la celălalt capăt al barului, Larry făcu o strâmbătură acră şi zise „Foarte nostim, ce să spun…”

— Deci tu de care eşti, Bobby? întrebă Sheryl. De 35 sau de 2,5?

— Eu ziceam să nu ne grăbim, spuse el.

— Sunt banii tăi, spuse Sheryl. Îţi împărţi timpul cum vrei.

— Eu credeam că ne distrăm aici, spuse el.

— Păi chiar ne distrăm, spuse ea.

— Nu-i nostim?

— Îmi plac grozav poveştile tale, Bobby, spuse ea.

— Eşti o fată plină de haz, spuse el. Mi-am dat seama.

— Aşa mi s-a spus, Bobby.

— Adică, precis că-ţi place să faci lucruri noi şi excitante, nu?

— Desigur, zise ea. Am făcut-o o dată chiar şi cu un câine poliţist.

— Nu la asta mă referem, ci la lucrurile *noi.* Lucruri excitante.

— Păi, pentru mine asta era ceva nou. Şase tipi care se uitau când eu o făceam cu câinele poliţist, asta era ceva nou.

— Poate că era nou. Dar precis nu prea excitant, zise Bobby.

— Trebuie să recunosc că a fost destul de interesant când câinele s-a suit pe mine. Avea limba aia aspră ca un glaspapir. Cred că se poate spune că a fost destul de excitant. Dacă nu te gândeşti că e vorba de un *câine,* ceea ce desigur e dezgustător.

— Sheryl, spuse el. Cred că eşti nemaipomenită, zău că da. O să ne distrăm grozav amândoi, ai să vezi.

— A, sunt convinsă..

— O să facem nişte chestii noi şi foarte interesante.

— De-abia aştept, spuse ea.

— O să râdem mult, spuse el.

— Eu te găsesc de pe acum foarte nostim, zise ea.

— Piticul se duce la toaletă, zise el. Acolo stătea un tip lângă unul din..

Cea de-a doua petrecere era chiar mai reuşită decât prima. Parker se distra de minune.

La prima petrecere a băut suficient de mult ca să creadă că era chiar scriitor care se dădea drept poliţist dornic să fie scriitor. La această petrecere n-a spus nimănui că e poliţist fiindcă aici nimeni nu era costumat, nu era genul acela de petrecere. Dai chiar şi fără mascaradă se distra grozav. Poate fiindcă aici erau tot soiul de oameni interesanţi. Majoritatea femei. Sau poate fiindcă femeile astea interesante îl găseau toate interesant *pe el.*

Asta era ceva inedit pentru el.

Se gândea că nu era decât persoana de rahat de totdeauna.

Se dovedi că femeia în al cărei apartament se găseau îşi sărbătorea cea de-a şaizeci şi treia aniversare, de aceea se organizase petrecerea în primul rând, fără nici o legătură cu Halloween. O chema Sandra şi telefonul ei îl aşteptase Peaches mai devreme, de aceea mai răspunsese după ce terminase cu nenorocitul care gâfâia în receptor. Sandra era prietena ei bună; cea mai bună era femeia care dăduse petrecerea costumată. Totuşi Peaches o plăcea mult pe Sandra, mai ales fiindcă nu aştepta nici o dată un cadou de ziua ei. A fost puţin surprinsă, deci şi un pic agasată, când Parker şi-a exprimat direct şi fără delicateţe părerea că nimănui peste vârsta de şaizeci de ani n-ar trebui să i se ceară să stingă toate lumânările de pe tort dintr-o singură răsuflare.

Şi a fost şi mai surprinsă când Sandra a izbucnit în râs spunând. „Câtă dreptate ai! Cui naiba îi trebuie un test atât de stresant şi umilitor?”

Toţi râseră. Chiar şi Peaches.

Apoi Sandra stinse toate lumânările dintr-o singură răsuflare, îl pişcă pe Parker de dos şi-l întrebă dacă lui i-ar plăcea să-i sufle în lumânările de pe tortul *lui.* „Ca lumea”, adăugă ea.

Toţi râseră. În afară de Peaches.

Puţin mai târziu, încurajat de atenţia pe care mare parte din aceste femei interesante o acordau ideilor pe care nici nu-şi dăduse seama până atunci că le are, Parker se aventură puţin mai aproape de domeniul bine cunoscut şi sugeră unei judecătoare că *oricine* comitea o crimă avea cel puţin un dram de scrânteală şi deci apărarea pe motiv de „iresponsabilitate” n-avea nici un sens. Judecătoarea spuse: „E foarte interesant. Andy. Săptămâna trecută am avut un caz în care…”

Era uimitor.

Parker spuse unei femei cu ochelari cu ramă de baga şi fără sutien că el considera filmele pornografice mai cinstite decât oricare dintre melodramele siropoase din programul de noapte de la televizor şi femeia se dovedi a fi critic de film încurajându-l să dezvolte ideea.

Parker spuse unei scriitoare – *una adevărată* – că el nu citea mai mult de cinci pagini dintr-o carte dacă nu-l prindea până atunci, iar femeia explică importanţa paragrafelor de la începutul şi sfârşitul unei cărţi la care Parker spuse: „Păi sigur, e ca preludiul şi ceea ce urmează după”, iar scriitoarea îi puse mâna pe braţ şi râse cu poftă, ceea ce Peaches nu găsi deloc amuzant.

Peaches, de fapt, era din ce în ce mai iritată că Sandra o invitase la o petrecere unde numărul femeilor depăşea cu mult pe cel al bărbaţilor, proporţia fiind de aproximativ două la unul şi unde Parker devenise dintr-o dată centrul atenţiei feminine. Îi plăcuse mai mult când erau cuplu, pretinzând că erau poliţistul şi victima. Atunci *aveau ceva în comun.* Acum Parker se pare că se lansase pe cont propriu, precum măruntul dansator de flamenco căruia i se oferise un contract pentru

un film cu condiţia să-şi reguleze partenera cea grasă. Asta o sâcâia pe Peaches, fiindcă, ce dracu, ea fusese cea care-l scosese în lume!

Când femeia-pitic îşi făcu apariţia la douăsprezece fără douăzeci şi cinci, Peaches îl inspectă imediat pe bărbatul cu care venise. Voinic, cu un început de chelie, dar cu un chip plăcut, cu trăsături colţuroase şi un fel de-a fi aparent blând. Cam 1,75-1,78 m, ochi veseli albaştri, o voce plăcută pe care o auzise când îi ura Sandrei „La mulţi ani!”

Sandra le luă mantourile şi dispăru, mormăind ceva de încurcături. Peaches se mişcă repede înainte ca ceilalţi rechini să miroasă prada. Se prezentă bărbatului şi piticei.

— Bună, eu sunt Peaches Muldoon.

— Quentin Forbes, Alice…

Şi-l luă pe bărbat de braţ înainte ca el să termine de rostit numele piticei, spunându-i: „Hai să-ţi fac rost de ceva de băut” şi-l acapară lăsând-o pe pitică lângă uşă, privind părăsită şi timidă spre cameră.

Parker nu mai văzuse pe femeie aşa frumoasă în viaţa lui. Se duse la ea imediat.

— Ce mică e lumea, zise el.

Şi spre marea lui surprindere – noaptea era plină de surprize – ea izbucni în râs şi spuse:

— Mă simt ca un hidrant în aşteptarea unei companii de pompieri. Unde e barul?

Hall Willis intră în secţia de poliţie la douăsprezece fără douăzeci. Schimbul se termina de obicei la fără un sfert, deci venise mai devreme – ceea ce era o surpriză. În acea perioadă, de când umbla cu Marylin Hollis, întârzia întotdeauna şi părea smotocit. Şi în acea noapte arăta la fel, dând impresia unuia care a sărit din pat direct în pantaloni cu mai puţin de cinci minute în urmă.

— Am ajuns cam în fugă, spuse el.

Avea o scurtă peste pantaloni, o cămaşă sport, fără cravată, nasturele de sus al cămăşii descheiat. La cei 1,70 m ai lui, era cel mai scund din brigadă – chiar mai scund decât Fujiwara, de origine japoneză – dar Willis ştia judo şi karate şi putea să păcălească mulţi hoţi care-l credeau o pradă uşoară, îşi scoase haina şi o atârnă în cuier, aruncă o privire la panoul de afişaj, apoi la programarea de serviciu ca să vadă cu cine urma să fie în schimbul respectiv. Se mişca precum un om sub apă. Kling atribuia eterna lui oboseală lui Marylin Hollis. Eileen spusese că Marylin Hollis era ca otravă. Poate că avea dreptate. Kling se uită la ceasul din perete.

— Hai să-ţi raportez, zise el.

Îi spuse lui Willis de cei patru adolescenţi în care trăsese Genero.

— Genero? făcu Willis uluit.

Îi spuse lui Willis despre cei patru pitici care dăduseră spargeri la mai multe magazine de băuturi.

— Pitici? spuse Willis uluit.

Îi spuse lui Willis cum Carella şi Meyer încasaseră trei gloanţe amândoi şi erau acum la spitalul Buenavista.

— Te duci acolo? întrebă Willis.

— Poate mai târziu. Trebuie să mă reped până la Calm’s Point.

Se uită din nou la ceas.

— Brown şi Hawes au pus mâna pe o crimă, spuse el, toate hârtiile sunt pe biroul lui Brown. E şi o poză a victimei, un scamator. L-au găsit sub formă de patru bucăţi separate.

— Patru bucăţi? spuse Willis mirat.

— Au lăsat un număr unde pot fi găsiţi la Collinsworth, în caz de ceva. Au lansat o descriere amănunţită a unuia Jimmy Brayne.

— Bună seara, domnilor, spuse O’Brien din uşă, apoi intră în cameră. Iarna e pe drum. Era într-adevăr îmbrăcat de iarnă, cu un palton gros şi cu

un fular, pe care le scoase şi le duse la cuier. Willis nu era deloc încântat să fie partener cu O'Brien. Ăsta era un poliţai ghinionist. Dacă plecai în misiune cu el, precis era cineva împuşcat. Nu era vina lui O'Brien. Unii poliţai pur şi simplu îi atrăgeau pe nebunii înarmaţi. De Crăciun, nu prea demult – mă rog. Nu prea demult după considerentele de timp din *secţia de poliţie,* unde uneori o oră părea o eternitate – O'Brien şi Meyer se opriseră să verifice un bărbat care schimba un cauciuc la o camionetă. O camionetă? Lucrând în ziua de Crăciun? S-a dovedit că omul era un spărgător pe nume Michael Addison, care tocmai golise vreo juma' de duzină de case în Smoke Rise. Addison trăsese de două ori şi îl împuşcase pe Meyer în picior. Mai târziu. Brown îl botezase pe hoţ Addison şi Steal. Asta era destul de nostim, dar gloanţele din piciorul lui Meyer – nu Willis – ca toţi ceilalţi din brigadă – era convins că Meyer fusese împuşcat numai din cauză că-l avusese partener pe O'Brien şi totuşi, fusese împuşcat şi în seara asta, nu? Şi lucrase cu Carella. Poate că în domeniul ăsta erau gloanţe care aşteptau cu numele tău scris pe ele. În orice caz. Willis l-ar fi preferat pe O'Brien acasă în pat şi nu aici, făcând echipă cu el.

— Steve şi Meyer au încasat câteva, ai auzit? zise el.

— Ce spui?

— Nişte pitici au tras în ei, spuse Kling.

— Ei, asta-i. Pitici, zise O'Brien.

Killing se uită iar la ceas.

— O să chem o maşină, spuse el fără să se adreseze cuiva anume.

— Vrei o cafea? îl întrebă O'Brien pe Willis.

Mai erau doar cincisprezece minute până la începutul Zilei Tuturor Sfinţilor.

În bisericile Romano-Catolică şi Anglicană, prima zi de noiembrie este sărbătoarea în care

Dumnezeu este glorificat pentru toţi sfinţii lui. Cunoscuţi sau necunoscuţi. Cuvântul „Hallow” derivă de la cuvântul *haloven* în engleza medie, deviat şi el din *halgian* în engleza veche şi însemna a face sau a scoate în evidenţă ca sfânt, a sanctifica, a consacra.

All Hailows’Day şi Hallowtnass sunt acum nume arhaice pentru această sărbătoare, astăzi – exceptând romanele – este numită Ziua Tuturor Sfinţilor. Dar a fost întotdeauna sărbătorită în prima zi a lunii noiembrie, care, pe vremea Celţilor, coincidea cu prima zi de iarnă, timpul vrăjitoarelor păgâne şi al strigoilor, al carnavalurilor şi mascaradelor.

Totuşi, veghea şi postul care au tot în ajun sunt exclusiv de origine creştină.

În ajunul Zilei Tuturor Sfinţilor. O creştină şi o evreică vegheau pe un culoar al Pavilionului Ernest Atlas la etajul patru al spitalului Buenavista.

Creştina era Teddy Carella.

Evreica era Sarah Meyer.

Ceasul de pe culoar arăta ora 23,47.

Sarah Meyer avea părul şaten, ochii albaştri şi buze pe care soţul ei le-a considerat întotdeauna senzuale.

Teddy Carella avea părul negru, ochii căprui şi buze care nu puteau vorbi, fiindcă se născuse surdo-mută.

Sarah nu mai văzuse pe dinăuntru o sinagogă de atâţia ani că nici nu-i mai socotea.

Teddy nu prea ştia unde se află biserica cea mai apropiată de locuinţa ei.

Dar amândouă se rugau în tăcere şi amândouă se rugau pentru acelaşi bărbat.

Sarah ştia că bărbatul ei e în afară de orice pericol.

Steve Carella era cel care se mai afla încă la chirurgie.

Sub imboldul momentului, apucă mâna lui Teddy şi o strânse.

Nici una din femei nu spuse nimic celeilalte.

Nici una dintre femei nu spuse nimic celeilalte.

L-au reperat de cum s-au întors în bar. Annie ştia că el era omul lor şi Eileen la fel. Se îndreptară imediat spre toaletă.

O boarfă negresă cu o perucă blondă stătea în faţa chiuvetei, privindu-se în oglinda de deasupra, rujându-se. Era o femeie de vreo patruzeci de ani. După părerea lui Eileen, îmbrăcată cu o rochie neagră şi o haină scurtă de blană artificială, având mijlocul şi gleznele cam groase. Eileen era sigură că abia venise de afară, unde muncea făcând trotuarul.

— S-a făcut cam răcoare afară, nu? spuse femeia.

— Îhî, răspunse Annie.

— Aş parca niţeluş acilea înăuntru, da' Larry ia douăş la sută.

— Ştiu.

— Al meu face urât dacă dau douăş' la sută din biştari.

Pe şaua nasului avea o cicatrice de cuţit.

Cred că n-arăta rău pe vremuri, îşi spuse Eileen.

— Un ultim pipi, spuse ea şi intră într-una din cabine.

Annie aprinse o ţigară. Pălăvrăgeau cu nepăsare despre frigul de afară. Negresa se băgă şi ea în vorbă din spatele uşii închise a cabinei, povestind ce friguri erau la Buffalo, New York, unde lucrase cu ani în urmă. O aşteptară să tragă apa. O aşteptară până ce-şi spălă mâinile la chiuvetă.

— Distracţie plăcută, spuse ea şi plecă.

— E omul nostru, nu? spuse Eileen îndată.

— Aşa se pare.

— A dat peste altă gagică.

— Ar fi cazul să te bagi şi tu.

— Lui Sheryl n-o să-i placă.

— O lespede pe mormânt o să-i placă şi mai puţin.

— Shanahan o să ştie că el e aici? întrebă Eileen.

— O să ştie, nici o grijă.

Eileen dădu din cap.

— Eşti pregătită? întrebă Annie.

— Da.

— Sigur?

— Sigur.

Annie îi privi cu atenţie chipul.

— Fiindcă dacă nu…

— Sunt gata, spuse Eileen.

Annie continua s-o privească. Apoi spuse „Atunci, hai" şi aruncă ţigara într-unul din vasele de closet.

Ţigara muri cu un şuierat scurt şi obosit.

Spunea alt banc atunci când Eileen se aşeză pe scaunul din dreapta lui.

Blond. Înalt de 1,85-1,87 m. Cel puţin 105 kg. Ochelari. Un tatuaj lângă degetul cel mare de la mâna dreaptă, o inimă albastră conturată cu roşu. Fără nimic înăuntru.

— … deci îi spune moşului „Ce e? De ce plângi?" Bătrânul stătea acolo, pe o bancă în parc şi plângea de mama focului Până la urmă zise „Acum un an m-am însurat cu o fată splendidă de douăzeci şi şase de ani. N-am fost mai fericit în viaţa mea. Înainte de micul dejun, în fiecare dimineaţă, mă trezeşte şi mi-o suge, după aia îmi aduce costiţă cu ouă şi chifle calde englezeşti şi cafea fierbinte, mă culc iar şi mă odihnesc până la prânz. Atunci ea mi-o suge iar, îmi serveşte apoi un prânz fierbinte delicios şi iar mă odihnesc în pat până la cină. Ea mi-o suge iar înainte de masa de seară şi-mi serveşte apoi o cină nemaipomenită, după care dorm până dimineaţă când ea mă trezeşte şi mi-o suge. E cea mai grozavă femeie pe care am întâlnit-o vreodată" Tipul se uită la el. „Atunci de ce plângi?" întrebă el. Şi moşul zice: „Am uitat unde *locuiesc*!"

Sheryl izbucneşte în râs.

Eileen se gândea la curvele moarte pe care le agăţa cu poante.

— Tipul ăsta e teribil, spuse Sheryl, râzând încă, aplecându-se să vorbească peste capul lui. Linda, salută-l pe Bobby, e nemaipomenit.

— Bună, Bobby, spuse Eileen.

Un nume grozav pentru un ucigaş, îşi spuse ea.

— Hei, hei, hei, bună Linda, spuse întorcându-se spre ea.

— Eu şi Bobby am deschis un cont, spuse Sheryl. Apropo, timpul e pe sfârşite.

— Zău? spuse Eileen.

— Ne distrăm şi noi puţin aici, zise Bobby.

— Distracţia adevărată urmează mai târziu, puişor, spuse Sheryl. Asta e doar încălzirea.

— Am auzit că roşcatele sunt nemaipomenit de hazoase, spuse Bobby. E adevărat?

— N-am avut nici o reclamaţie, spuse Eileen. Se tot întreba cum să scape de Sheryl. Dacă deschiseseră un cont la bar..

— Dar se ard la soare, zise Bobby.

— De; trebuie să fiu atentă.

— Nu mai ieşi afară decât noaptea şi s-a rezolvat, spuse Sheryl. Ascultă, Bobby, nu-mi place să fiu pisăloagă. Dar timpul tău s-a terminat. Ai spus 20 de dolari pentru 20 de minute, nu?

— Da.

— Păi uită-le la ceas. Ne distrăm bine aici. Nu?

— Grozav de bine.

— Ce zici de încă douăzeci, să ajungem până sâmbătă?

— Cred că i o idee bună, spuse el. Dar nu făcu nici o mişcare spre portofel. Sheryl şi-a închipuit că îl pierde.

— Păi de ce n-o pui şi pe Linda în cont?

— Nu. Mulţumesc. Am băut prea mult în seara asta, spuse Eileen.

— Nu-i un cont la pileală, zise Sheryl. Aici e de luat bani. Ce zici Bobby? Pune două hârtii de

douăzeci acolo pe bar şi ne cumperi pe amândouă până la şi un sfert. Plăcere dublă, haz dublu. Şi mai târziu, dacă te mai interesează, facem o triadă.

— Ce-i aia? întrebă el.

— Am citit într-o carte. Doi la unu. O triadă.

— Nu suni sigur că pot cu amândouă, spuse el.

Dar Eileen văzu o licărire bruscă de ambiţie în ochii lui. Albaştri ca şi albastrul inimii tatuate de lângă degetul mare. Acum se gândea că ar fi o posibilitate. Să le ducă afară pe *amândouă,* să le facă de petrecanie, poate să mai caute o a treia mai târziu, să dea lovitura în seara asta.

Ea nu voia ca un civil să-i stea în drum.

Trebuia să se descotorosească de Sheryl.

— Nu lucrez în tandem, spuse ea.

Risca.

— De ce? întrebă Bobby.

— De ce să împart asta? spuse ea şi puse mâna stângă pe coapsa lui. El crezu că îl pipăie. Ea căuta cuţitul. Îl şi găsi. După conturul din buzunarul drept, părea că are cel puţin 15 cm. Poate chiar 17.

Un fior o trecu pe şira spinării.

Sheryl devenea nervoasă. Ochii îi fugiră iar spre ceas. Cele douăzeci de minute trecuseră şi nu văzuse altă hârtie de douăzeci să-i iasă din portofel. Se temea că l-a şi pierdut. De aceea încercă iar, făcând apel acum nu la el, ci la fâţa roşcată care stătea în dreapta lui, colegă în tagmă, cum s-ar zice. Una care ştia cât era de greu să câştigi un ban într-o lume plină de mâncătorie.

— Răzgândeşte-te, Linda, spuse ea.

Vocea ei era aproape plângăreaţă.

— Hai şi tu, o să ne distrăm.

— Eu cred că Linda e mai nostimă singură, spuse Bobby.

Mâna lui Eileen era încă pe coapsa lui. Departe de cuţit, acum, ca şi cum găsirea lui ar fi fost o întâmplare. Degetele răsfirate spre locul de unde se bifurcau picioarele.

Sheryl privi din nou ceasul.

— Auzi, îţi las următoarele douăzeci de minute cu numai zece dolari, vrei? Stăm aici, îmi mai spui câteva bancuri, o să ne distrăm bine, ce zici?

O ultimă încercare disperată.

— Zic că depinde de Linda. Ce spui, Linda?

— Ţi-am spus. Nu lucrez în tandem.

Clar şi răspicat. Scapă de ea.

— Ai auzit-o, zise el.

— Ia ascultă, ce fel de..

— Adio, Sheryl, spuse el:

Ea se ridică de pe scaun imediat.

— Eşti o împuţită ordinară, ştii? îi spuse ea lui Eileen şi se îndreptă furioasă spre o masă unde trei bărbaţi beau bere. „Cine mă vrea?" aruncă plină de năduf, îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Nu-mi place când se termină hazul, spuse Bobby.

— O să facem haz cât cuprinde, nu-ţi fie frică, şopti Eileen şi îşi întări strânsoarea pe coapsa lui. Vrei să ieşim acum? Iau 10 dolari pentru o treabă cu mâna…

— Nu, hai să stăm puţin la taclale, vrei? Îşi scoase portofelul din buzunarul drept. Ucigaşu' lui peşte. Îşi zise ea, ţine portofelul în buzunarul fraierului. Facem acelaşi târg ca şi cu Sheryl, bine? Un dolar pe minut, uite 20 – trase din portofel o bancnotă, se uită la ceas – să vedem cum merge, da?

— Ce-i asta? întrebă Eileen. O probă?

— Păi aş vrea să te cunosc un pic înainte de…

Se opri brusc.

— Înainte de ce? întrebă ea.

— Ştii tu, zise el şi zâmbi, coborând vocea. Înainte să-ţi fac treaba aia.

— Ce ţi-ar plăcea să-mi faci, Bobby?

— Lucruri noi şi excitante, spuse el.

Ba îl privi în ochi.

Un alt fior o străbătu.

— Ţi-e frig? întrebă el.

— Un pic Vremea s-a schimbat pe neaşteptate.

— Uite, zise el. Ia haina mea.

Ieşi din haină. Tweed. Avea o cămaşă de flanel albastră pe dedesubt, deschisă la gât. Albastrul se armoniza cu ochii şi cu inima tatuată de lângă degetul mare. Îi puse haina pe umeri. Pe haină mirosul morţii era la tel de palpabil ca şi mirosul *fumului* din aer. Ea se înfiora iar.

— Ei, ce spui? o întrebă el. Un dolar pe minut e bine?

— Sigur, zise ea.

— Atunci e-n ordine, spuse el înmânându-i hârtia de douăzeci de dolari.

— Mulţumesc, spuse ea şi se uită la ceas. Ai plătit până la şi douăzeci, zise ea şi îndesă bancnota în sutien. Nu voia să deschidă geanta. Nu voia să rişte ca el să zărească pistolul în geanta ei, sub baticul de mătase. Cu arma asta avea de gând să-i zboare creierii.

— Nimic pentru prietenul nostru barmantul?

— Cum?

— Am crezul că ia douăzeci la sută.

— A, nu, avem noi un aranjament.

— Bine, atunci. N-aş vrea să-l tragi în piept. Tu nu trişezi lumea, nu Linda?

— Mă străduiesc să le dau marfă bună, spuse ea.

— Bine. Fiindcă mi-ai promis o distracţie nebună, nu?

— O să te fac să te simţi foarte bine, spuse ea şi dădu din cap.

În cealaltă parte a încăperii, Annie făcea conversaţie cu bruneta creaţă care fusese mai devreme partenera lui Sheryl. Lumea începuse să se mai rărească puţin în local. Curând urma să vină schimbul doi. Se gândea Eileen, păsările de noapte, obişnuiţii localului de la orele mai puţin aglomerate. El plătise pentru douăzeci de minute din timpul ei, dar o lăsase baltă pe Sheryl fără să privească înapoi, iar ea nu putea risca să-l piardă în avantajul vreunuia din fetele de pe aici. Douăzeci de minute dacă nu ieşea cu altă bancnotă.

Douăzeci de minute ca să-l scoată în stradă, unde acţionase asupra celorlalte trei. O să-i arate ea o distracţie neaşteptată. O să-l pedepsească pentru ce-a făcut. Să-l facă să plătească pentru cele trei femei ucise. Să-l facă să plătească şi pentru ceea ce un bărbat numit Arthur Haines i-a făcut pe faţă… şi în trup… şi în suflet.

— Deci unde sunt bancurile? întrebă ea.

— Bancuri?

— Sheryl spunea că ştii o grămadă.

— Nu, Sheryl n-a spus asta.

— Eu aşa am crezut…

— Sunt sigur că nu.

O greşeală? Nu. Oricum, bate puţin în retragere.

— A zis că ar sta aici cu tine şi pentru zece dolari, să-i mai spui nişte bancuri.

— A. Da.

— Să te aud.

— Prefer să vorbim despre tine acum.

— Bine, zise Eileen.

— Ştii, asta îmi place. Să aflu despre alţii tot felul de lucruri interesante.

— Parcă ai fi psihiatru, spuse ea.

— Păi tata e psihiatru.

— Zău?

— Da. Practică la Los Angeles. Are o groază de clienţi acolo. Ştii ce înseamnă L.A.[8]?

— Ce?

— Azilul de Nebuni (Lunatic Asvlum).

— N-am fost niciodată acolo, deci nu ştiu..

— Poţi să mă crezi pe cuvânt. Toate categoriile de ţicniţi din… – o ştii pe aia cu tipul care intră într-un magazin să cumpere nuci?

— Nu.

— Se bâlbâie rău şi-i spune vânzătorului: „V-v-ă rog, o-l-li-vră[9] de n-n-nuci”. Vânzătorul îi spune „Da, domnule, avem nuci foarte bune din Brazilia cu 3 dolari livra”. Tipul zice „N-n-nu. E un p-p-preţ prea ri-ri-ridicat”. Atunci vânzătorul spune „Mai am şi nişte migdale, cu 2 dolari livra”. Tipul

zice „N-n-nu şi-şi asta e-e p-p-rea mult”. Atunci vânzătorul spune „Am nişte alune cu un dolar livra” şi tipul zice „P-p-perfect”. Vânzătorul cântăreşte alunele, le pune într-o pungă şi tipul le plăteşte. Zice „M-mu-mulţumesc şi-ţi m-mai m-multumesc şi că n-n-ai spus ni-nimic de d-de-defectul meu”. Vânzătorul zice „Cu plăcere, domnule şi eu vă mulţumesc că n-aţi spus nimic de diformitatea mea” Tipul zice „C-ce di-diformitate?” Vânzătorul zice „Păi am nasul foarte mare” Tipul zice „A, ăla era n-n-nasul? P- preţul n-nucilor la dumneata e a-a-aşa ridicat î-încât am cre-crezut că aia e s-s-sula”

Eileen izbucneşte în râs.

Râsul era de-adevăratelea.

Pentru o clipă uită că stătea la bar cu un om care. era aproape sigură, omorâse trei femei şi va face tot posibilul s-o omoare şi pe ea dacă i-ar da o ocazie cât de mică.

Râsul o surprinse.

Nu mai râsese cu atâta poftă de multă vreme. Nu mai răsese din noaptea în care Arthur Hailey îi căsăpise obrazul şi o violase.

Nu se putea opri din râs.

Se întrebă deodată dacă râsul nu era cumva doar o descărcare nervoasă.

Dar continuă să râdă.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

Căută în geantă un şerveţel, pipăi sub baticul de mătase, atinse patul revolverului şi brusc râsul conteni.

Tamponându-şi ochii, spuse:

— A fost grozav de haios.

— O să te distrezi cu mine, spuse el zâmbind, privind-o în ochi. O să fii mortală.

11

Alice îi spunea că o mulţime de bărbaţi erau excitaţi de pitice şi-a dat seama de asta?

Parker îşi dăduse seama. Era o păpuşică perfectă, blondă cu ochii albaştri, sâni cu o formă splendidă şi picioare frumoase. Purta o rochie verde, care-i scotea în evidenţă curbele feminine ale trupului şi picioarele îi erau încrucişate, unul din ele legănându-se în aer încălţat într-un pantof verde cu toc.

El spuse:

— Ştii, am citit o grămadă de reviste din alea pentru bărbaţi…

— Aha, spuse ea clătinând din cap încurajator. Paharul cu băutură în mâna dreaptă, ţigara în stânga.

— Şi acolo sunt tot felul de scrisori de la bărbaţi care se excită la diverse femei.

— Îhî.

— De exemplu, mulţi bărbaţi sunt atraşi sexual de femei cu probleme de spinare!

— Cu probleme de spinare?

— Da. Femei care poartă corsete.

— Înţeleg, zise ea.

— Şi mai sunt bărbaţi cărora le plac femeile cu un singur braţ.

— Îhî..

— Sau chiar fără amândouă.

— Îhî…

— Sau femei care nu disting culorile.

— Da, care nu disting culorile.

— Dar niciodată n-am văzut scrisori de la bărbaţi atraşi sexual de pitice. Mă întreb de ce. Adică eu te găsesc foarte excitantă *pe tine*, Alice.

— Mulţumesc, spuse ea. Asta spuneam şi eu. *Mulţi* bărbaţi se excită la pitice.

— Nu pot să înţeleg.

— E Sindromul Albă-ca-Zăpada.

— Aşa se cheamă?

— Da, fiindcă ea locuia cu cei şapte pitici, nu ştii?

— Aşa e, nu m-am gândit niciodată la asta, adică, dacă o priveşti în felul acesta, ar putea fi o poveste porcoasă, nu?

— Bineînţeles. Nu că ăia ar fi ca piticii.

— Nu, nu. Şi nu sunt?

— Nu. Piticii sunt oameni în miniatură bine proporţionaţi.

— Tu eşti în mod sigur bine proporţionată, Alice.

— Mulţumesc. Dar vreau să spun că având în vedere numărul mare al bărbaţilor atraşi de femei pitice…

— Îhî…

— Ai crede că ei apar în reclame şi chestii de-asta.

— Niciodată nu m-am gândit la asta.

— Vreau să spun. Nu ţi-ar plăcea să mă vezi ca model pentru lenjerie, de exemplu?

— O, ba da.

— Dar în loc de asta, dacă eşti pitic trebuie să te duci la un circ.

— Niciodată nu m-am gândit la asta, spuse el iar.

— Ai văzut vreodată un pitic vânzător la magazin?

— Niciodată, spuse el.

— Şi ştii de ce?

— Fiindcă nu poate vedea peste tejghea?

— Da, ăsta e unul din motive, sigur. Dar motivul principal este prejudecata împământenită la oamenii mărunţi de stat.

— Cred că ai dreptate.

— Să fii scund a devenii o ocară, spuse Alice. Ai văzul vreodată o vedetă de cinema scundă?

— Păi, Al Pacino.

— În comparaţie cu mine. Al Pacino e un *gigant*, spuse ea şi chicoti.

Lui Parker îi plăcea grozav felul în care o făcea.

— Ai văzut vreun film cu pitici care fac dragoste? întrebă ea.

— Niciodată.

— Să ştii că noi *facem* dragoste.

— Sunt convins.

— Ai văzut vreodată un pitic pompier? Sau un pitic poliţist?

El încă nu-i spusese că e poliţist. Se întreba dacă ar trebui să i-o spună sau nu.

— Ştii că au mai schimbat cerinţele obligatorii, spuse el.

— Ce cerinţe?

— De înălţime. Era 1,70 m.

— Şi acum cât e?

— Poţi să ai orice înălţime. Cunosc poliţişti pe care poţi să-i bagi în buzunarul de la haină.

— Vrei să spui că un pitic se poate face poliţist?

— Păi, despre *pitici* nu ştiu. Dar cred…

— Fiindcă eu pot trage la fel de bine ca oricare, să ştii. La circ făceam un număr de tras cu pistolul. Îmi spuneau Mica Annie Oakley. Asta înainte să devin Micuţa Alice.

— Chiar *eşti* micuţă, spuse el. Ăsta-i unul din lucrurile care te fac atrăgătoare din punct de vedere sexual, zic eu.

— Mulţumesc. Dar te întreb, dacă fac o cerere la poliţie… să mă fac poliţist, ştii… m-ar primi? Sau s-ar gândi la înălţime? Înţelegi ce vreau să spun?

— Eu nu te consider *scundă,* spuse Parker.

— Dar chiar sunt scundă.

— Eu te consider delicată.

— Mulţumesc. E un tip Hans, unul din Olandezii Zburători, un număr aerian, ştii?

— Îhî.

— Mi-a scris o scrisoare de dragoste foarte îndrăzneaţă, am ţinut-o minte. M-am gândit la ea

fiindcă ai folosii cuvântul „delicat”.

— Chiar eşti delicată.

— Mulţumesc. Vrei să auzi scrisoarea?

— Păi, sigur că da, spuse Parker şi aruncă o privire peste umăr s-o localizeze pe Peaches. Nu se vedea nicăieri. Dă-i drumul, zise.

— Spunea că vrea să-mi scoată veşmintele.

— Adică să te dezbrace.

— Da. Spunea că vrea să înlăture graţioasele mele desuuri delicate… asta mi-a adus aminte, delicat…

— Da, înţeleg.

— Şi să-mi mângâie protuberanţele pubisului… astea sunt cuvintele din scrisoare?

— Da.

— Şi să-mi cerceteze păsărică minusculă şi să-mi atingă miniaturalele mons veneris şi labiile liliputane…

— Îhî..

— Şi să-mi mângâie clitorisul compact şi micuţul peticel creţ al pubisului. Asta era scrisoarea lui.

— De la unul din Olandezii Zburători?

— Da.

— Vorbeşte o engleză foarte corectă.

— O, da.

— Nu-i tipul cu care eşti în seara asta, nu? Tipul cu care ai venit?

— Nu. El e Quentin.

— Nu-i unul din Olandezii Zburători, nu?

— Nu, el e clovn.

— A!

— E foarte bun, să ştii.

— De când eşti în oraş? Nici nu ştiam că circul e aici. Ca să-ţi spun drept.

— Păi nu suntem aici. Venim abia pe la primăvară.

Plecăm în Florida luna viitoare să începem repetiţiile pentru noua stagiune.

— Deci eşti numai în vizită, aşa-i?

— Da, să zicem.

— Eşti măritată sau ai vreo legătură?

— Nu, nu. Nu, nu. nu, nu, nu.

Scutura capul ca o păpuşă micuţă.

— Cât stai în oraş?

— Păi nu ştiu. De ce?

— Mă gândeam să ne vedem, zise Parker ridicând din umeri.

— Da' toşcaia aia solidă cu care erai?

— Peaches? E doar o prietenă.

— Îhî…

— Zău… De-abia o cunosc. Alice, trebuie să-ţi spun. N-am mai întâlnit niciodată o femeie atât de delicată şi atât de atrăgătoare ca tine, serios. Mi-ai face mare plăcere să ne vedem.

— Păi de ce nu-mi dai un telefon?

— Mi-ar plăcea, spuse el şi scoase carnetul din buzunar.

— Mamă, ce carnet, zise ea. E mai mare ca mine.

— Ştii, zise el întrebându-se iar dacă să-i spună că e poliţist. Multe femei, dacă le spuneai asta, băteau în retragere. Ele îşi închipuiau că toţi poliţiştii sunt nişte apucători, nişte pungaşi. Asta numai pentru că uneori primeai câte o mică atenţie de la cineva. Deci unde te pot găsi? întrebă el.

— Stăm la Quentin acasă. Toţi patru.

— Cine sunt cei patru? Sper că nu Olandezii Zburători.

— Nu. Ei s-au dus înapoi în Germania, vin după noi în Florida.

— Atunci cine sunt cei patru?

— Willie şi Corky… ei sunt căsătoriţi… şi Oliver şi cu mine. Şi bine-nţeles Quentin, care e proprietarul apartamentului. Quemin Forbes…

— Care e adresa? întrebă Parker.

— Strada Thompson. 403.

— Lângă Cartierul General, în centru, spuse el. Secţia Doisprezece.

— Cum?

Se întreba dacă e cazul să-i explice că în oraşul ăsta secţia Doisprezece de poliţie nu se numea „Unu-Doi”. Toate secţiile, de la prima la a douăsprezecea, se denumeau cu numele întreg. După asta. Sunt numite Doi-Unu. Trei-Patru, Opt-Şapte şi aşa mai departe. Dar asta ar fi însemnat să-i spună că era poliţist şi nu voia să rişte s-o piardă.

— Ce telefon aveţi acolo? întrebă el.

— Trei-patru-opt…

— Scuzaţi…

O voce rece ca o zi geroasă de iarnă, mâinile în şold, ochii verzi aruncând fulgere.

— Aş vrea să mă duc acasă, spuse Peaches. Ai în plan să mă însoţeşti sau rămâi aici toată noaptea?

— Păi, nici o problemă, zise Parker şi se ridică în picioare. Mi-a făcut plăcere, îi spuse el lui Alice.

— E în cartea de telefon, spuse Alice şi zâmbi dulce spre Peaches.

Peaches încercă să se gândească la o remarcă usturătoare despre pitici, dar nu-i veni nimic în minte.

Se întoarse şi porni spre uşă.

— O să te sun, şopti Parker şi alergă după ea.

Casa era albă, de lemn, înconjurată de un gard alb. Un garaj alb din acelaşi material se afla nu departe de clădirea principală. Ambele dădeau pe o stradă cu numai trei alte case, nu departe de marginea oraşului. Era trecut de miezul nopţii cu două minute când ajunseră în faţa casei. Prima zi de noiembrie. Începutul iernii celtice. Ca şi cum ar fi ştiut, vremea devenise foarte rece. Când opriră maşina. Brown constată că zăpada era tot ce le-ar mai fi lipsit ca să se simtă ca-n Siberia.

Nu ardea nici o lumină la parterul casei. Se zăreau două ferestre luminate la etajul secund. Bărbaţii erau îmbrăcaţi neadecvat pentru frigul brusc ce se lăsase. În timp ce se îndreptau spre uşa

din faţă. Răsuflarea le ieşea din gură sub formă de aburi. Hawes sună.

— Probabil că se pregăteşte să se bage în pat, spuse el.

— Ai vrea tu, zise Brown.

Aşteptară.

— Mai încearcă o dată, spus Brown.

Hawes apăsă butonul soneriei din nou.

Lumini se aprinseră deodată la parter.

— Cine e?

Vocea lui Marie dincolo de uşă. Puţin alarmată. Desigur, era deja miezul nopţii.

— Detectiv Hawes, spuse el.

— Ah!

— Mă scuzi că te deranjez la ora asta.

— Nu, nu face nimic… O clipă, te rog.

Bâjbâi un timp până descuie uşa. Chiar *se pregătea* să se culce. Purta un halal lung albastru. Gulerul de dantelă al unei cămăşi de noapte se vedea din decolteul în formă de V. N-avea papuci.

— L-aţi găsit? întrebă ea imediat.

Referindu-se la Jimmy Brayne, desigur.

— Nu, doamnă, nu încă, spuse Brown. Putem să intrăm?

— Vă rog, spuse ea, scuzaţi-mă şi se dădu la o parte ca să-i lase să intre.

Un vestibul mic, cu un iz aproape sărăcăcios. Covoare uzate, o mobilă şubredă şi plină de zgârieturi sub *o* oglindă scorojită.

— Am crezut… Când aţi spus cine sunteţi… am crezul că l-aţi găsit pe Jimmy, spuse ea.

— Încă nu, doamnă Sebastiani, spuse Hawes. De fapt, noi am venit pentru că…

— Intraţi, zise ea. Să nu stăm aici în uşă.

Se dădu înapoi câţiva paşi, pipăi pe după canatul uşii după întrerupător. O lampă de podea se aprinse în sufragerie. Perdele ponosite, un preş decolorai, o canapea de ocazie şi două fotolii tapisate, o pianină veche lângă peretele cel mai

îndepărtat. Aceiaşi sentiment de trai mai mult decât modest.

— Vreţi o cafea, ceva? întrebă ea.

— N-ar strica o ceaşcă, spuse Brown.

— Să pun la încălzit, zise ea şi traversă holul intrând în bucătărie.

Detectivii se uitară prin camera de zi.

Fotografii înrămate pe pian, Sebastian cel Mare făcându-şi numărul în diverse atitudini. Huse murdare pe mobilele tapisate. Brown îşi trecu degetul pe suprafaţa unei măsuţe. Praf. Hawes vârî arătătorul în pământul dintr-un ghiveci. Uscat. Un sentiment pregnant de delăsare, o casă prea dărăpănată ca să mai merite atenţie – sau o casă neglijată fiindcă urmează să fie curând părăsită.

Ea se întoarse.

— Mai durează câteva minute până fierbe, spuse ea.

— Cine cântă la pian? întrebă Hawes.

— Frank cânta. Puţin.

Ea se obişnuise deja cu timpul trecui.

— Doamnă Sebastiani, spuse Brown, ne întrebam dacă am putea arunca o privire în camera lui Brayne.

— Camera lui Jimmy? spuse ea. Părea puţin tulburată de prezenţa lor. Dar asta putea fi ceva normal, doi poliţai care apar la uşa ei la miezul nopţii.

— Să ne uităm pe acolo, poate găsim vreun indiciu, spuse Brown, privind-o cu atenţie.

— Trebuie să caut o cheie de rezervă pe undeva, spuse ea. Jimmy avea cheia lui, venea şi pleca când avea chef.

Stătea nemişcată la intrarea în sufragerie, cu o expresie gânditoare. Hawes se întreba la ce se gândea, cu faţa schimonosită în halul ăla. Se întreba dacă era bine să le arate camera aceea? Sau încerca pur şi simplu să-şi amintească unde era cheia?

— Încerc să-mi închipui unde ai fi putut s-o pună Frank, spuse ea. Un orologiu bătrânesc în colţul îndepărtat al camerei începu să bată ora, cu 8 minute mai târziu.

Unu… doi…

Ei ascultaseră bătăile profunde ale ceasului.

Nouă… zece… unsprezece… doisprezece…

— E deja miezul nopţii, spuse ea şi oftă.

— Ceasul dumneavoastră e în urmă, spuse Brown.

— Să caut în sertarul din bucătărie, spuse ea. Frank punea o grămadă de prostii acolo.

Iar vorbea la trecut.

O urmară în bucătărie. Vase murdare, cratiţe şi tigăi îngrămădite în chiuvetă. Uşa frigiderului mânjită cu amprente. Telefonul pe perete lângă el. O măsuţă cu tăblia emailată, două scaune. Un linoleum uzat. O pată mare pe unica fereastră de deasupra chiuvetei. Pe aragaz, ceainicul începu să fluiere.

— Serviţi-vă, spuse ea. Sunt acolo ceşti şi un borcan cu nes.

Se îndreptă spre un sertar, îl deschise. Hawes puse nes cu linguriţa în ambele ceşti, turnă apă fierbinte deasupra. Ea era ocupată acum. Scotocind în sertar după cheia de rezervă.

— Trebuie să fie nişte lapte în frigider, spuse ea. Şi acolo, pe dulap, e şi nişte zahăr.

Hawes deschise frigiderul. Nu era mare lucru înăuntru. O cutie de carton cu lapte degresat, o bucăţică de margarină sau unt. Câteva borcane de iaurt. Închise uşa.

— Vrei din ăsta? îl întrebă pe Brown, întinzându-i cutia.

Brown făcu semn că nu. O urmărea pe Marie care scotocea prin sertarul plin cu vechituri.

— Zahăr? întrebă Hawes. Turnându-şi lapte în ceaşcă.

Brown refuză din nou.

— Ar putea să fie asta. Chiar că nu ştiu, spuse Marie.

Se întoarse de la sertar şi-i întinse lui Brown o cheie de alamă care arăta a cheie de locuinţă.

Telefonul sună.

Ea fu vizibil surprinsă de sunetul lui.

Brown îşi luă ceaşca de cafea, începu să soarbă din ea.

Telefonul continua să sune.

Se duse spre peretele de lângă frigider, ridică receptorul din furcă.

— Alo? spuse.

Cei doi detectivi o priveau cu atenţie.

— A, bună Dolores, spuse ea imediat. Nu. Nu încă. Sunt jos în bucătărie, spuse, după care ascultă. Sunt doi detectivi cu mine, spuse ea. Nu. Dolores, lasă. Ascultă din nou. Vor să arunce o privire în camera de deasupra garajului. Ascultă iar. Încă nu ştiu, spuse. Păi… trebuie să facă mai întâi o autopsie. Mai ascultă. Da, o să te anunţ. Mulţumesc pentru telefon, Dolores.

Puse receptorul înapoi în furcă.

— Cumnata mea, spuse ea.

— Cred că-i vine foarte greu, spuse Hawes.

— Erau foarte apropiaţi.

— Hai să ne uităm în camera aia, îi spuse Brown lui Hawes.

— Vin cu voi, zise Marie.

— Nu-i nevoie, spuse Brown, afară s-a făcut frig.

Ea îl privi. Părea că ar mai vrea să spună ceva. Dar se mulţumi să aprobe.

— Ar fi bine să iei ceva de luminat din maşină, spuse Hawes.

Marie îi urmări cum ies pe uşă şi îşi fac drum prin întuneric spre locul unde parcaseră maşina. Uşa maşinii se deschise, lumina interioară se aprinse imediat. Uşa se închise din nou. O clipă mai târziu, o lanternă licări. Îi urmări cum înaintează spre garaj, precedaţi de un fascicol de

lumină, începură să urce scările laterale ale clădirii. Raza lanternei era acum pe uşă. Descuiară uşa. Oare trebuia să le fi dat cheia sau nu? Deschiseră uşa. Poliţistul negru intră primul. A bâjbâit o clipă căutând întrerupătorul pe perete, apoi lumina s-a aprins şi au intrai amândoi închizând uşa după ei.

Glonţul intrase în pieptul lui Carella prin partea dreaptă a trupului, străbătând muşchiul pectoral, fiind deviat din coşul pieptului şi ocolind plămânul, trecuse prin ţesutul moale din dosul pieptului şi se răsucise iar pentru a se stabili într-unul din oasele articulate din coloana vertebrală.

Radiografia arăta glontele periculos de aproape de chiar măduva spinării.

De fapt, dacă se implanta cu încă un micrometru mai la stânga, ar fi traumatizat măduva spinării determinând paralizia.

Intervenţia chirurgicală era deosebit de delicată, având în vedere pericolul necrozei măduvei spinării, datorită unei traume mecanice sau compromiterii cantităţii de sânge arterial în măduva spinării. Carella sângerase din belşug şi mai exista pericolul ca eventual să se producă o criză de inimă sau un şoc.

Echipa de chirurgi, adică un chirurg toracic, un neurochirurg, asistentul lui şi doi interni hotărâseră o abordare posteo-laterală, trecând prin spate mai curând decât să intre în cavitatea toracică, unde era o şansă mai mare de infecţie şi posibilitatea rănirii unuia din plămâni.

Neurochirurgul fu acela care făcu inciziile. Chirurgul toracic aştepta, în cazul în care trebuiau totuşi să umble la piept. În încăpere se mai aflau, două infirmiere, o soră medicală şi un anestezist. Cu excepţia surorii şi a anestezistului, toată lumea purta halate şi mănuşi. Lângă masa de operaţie, o mulţime de aparate măsurau pulsul şi tensiunea lui Carella. Un cateter Swan-Ganz era în funcţiune,

afişând tensiunea din artera pulmonară. Luminiţele verzi ale osciloscoapelor licăreau. Semnale sonore punctau liniştea sterilă a camerei.

Glonţul era aşezat temeinic în coloana vertebrală.

Foarte aproape de măduva spinării şi de arterele radiculare.

Era ca şi cum ai opera într-o cutie de chibrituri.

Râul Dix începuse să se reverse în timpul ploilor abundente din septembrie şi primăria oraşului acordase controlul de dragare unei societăţi particulare care începuse munca pe cincisprezece octombrie. Fiindcă ziua, pe lumină, circulaţia pe râu era foarte intensă, oamenii care lucrau pe barjele de dragaj începeau lucrul de cum se întuneca şi continuau până înainte de ivirea zorilor. Reflectoare alimentate de generatoare montate pe barje luminau conţinutul găleţilor pline cu mâl adunat de pe fundul râului. Până astă seară, muncitorii care dragau râul fuseseră recunoscători pentru vremea neobişnuit de blândă. În noaptea asta însă nu era plăcut să stai afară în frig, urmărind căldarea cum se cufunda în apele negre şi apoi revenea iar sus, şiroind, plină cu tot soiul de mizerii.

Lumea arunca de toate în râul ăsta.

Tot e bine că Billy Joe McAllister nu locuia în acest oraş, ar fi putut arunca un copil mort în râu.

Căldarea se ridică din nou.

Barney Hanks o urmări cum se leagănă deasupra apei şi făcu semn cu mâna direcţionând-o spre centrul barjei colectoare. Pete Masters, din cabina unui dispozitiv de dragare cu motor diesel de pe cealaltă barjă acţionă cârligele şi levierele, răsturnând căldarea care vărsă încă o grămadă de gunoaie. Hanks ridică degetul gros. Semnalându-i lui Masters că găleata era goală şi putea s-o cufunde iar în râu. În cabină, Masters trase mai

multe manete şi căldarea porni din nou legănându-se dincolo de marginea barjei.

Ceva metalic scânteia deasupra gunoaielor îngrămădite pe barja colectoare.

Hanks îi făcu semn lui Masters să oprească motorul.

— Ce e? strigă Masters.

— Am găsit un cufăr cu comori, ţipă Hanks.

Masters opri motorul, se dădu jos din cabină şi merse pe punte spre cealaltă barjă.

— Oricum era timpul de o pauză de cafea, spuse el. Cum adică un cufăr cu comori?

— Ia dă-mi cârligul ăla, zise Hanks.

Masters i-l aruncă.

Hanks aruncă cârligul spre ceea ce părea să fie o casetă de aluminiu în care se puneau patinele cu rotile, doar că era mai mare. Caseta era pe jumătate îngropată în noroi şi i-au trebuit lui Hanks cinci încercări pentru a apuca mânerul. Trase înapoi parâma, eliberă cârligul şi dădu drumul casetei pe punte.

— Masters îl urmărea de pe cealaltă barjă.

Hanks încercă încuietoarele casetei.

— N-are nici un lacăt, spuse el şi deschise capacul.

Avea în faţă un cap şi o pereche de mâini.

Kling sosi în Zona canalului la aproape treisprezece minute după miezul nopţii.

Parcă maşina pe Canalside, colţ cu Solomon, o încuie şi o luă pe jos spre Fairview. Eileen îi spusese că o vor planta într-o bombă numită Barul lui Larry, pe Fairview colţ cu strada Patru est. Pe malul ăsta al râului lutul era invers. Ceea ce ar fi trebuit să fie nord acasă, aici era est, ca să vezi. Parcă erau două ţări diferite, pe cele două maluri ale râului.. Aici şi limba suna caraghios.

Barul lui Larry.

Locul unde ucigaşul racolase cele trei victime precedente.

Kling plănuise să pândească de afară, să se asigure că ea mai era acolo. Apoi urma să dispară, să observe locul dintr-un punct strategic de pe stradă. Nu voia ca Eileen să ştie că era acolo. Prima reacţie ar fi violentă, apoi se poate speria şi ar putea strica totul. Tot ce voia el era să fie în preajmă în cazul în care ea ar avea nevoie de el. Se îmbrăcase cu o haină groasă pe care o ţinea în dulap la serviciu pentru schimbări neaşteptate de vreme ca cea din noaptea asta. N-avea pălărie şi nici mănuşi. Dacă trebuia să scoată jucăria, nu voia să se încurce în mănuşi. Haină groasă bleumarin, blugi – cam subţiri pentru frigul care se lăsase brusc – ciorapi albaştri şi pantofi negri. Şi un toc de revolver de calibrul 38 Detectiv Special prins pe piept. Pe partea stângă. Doi nasturi de la mijloc la haină erau descheiaţi pentru a-i permite accesul rapid şi nestingherit la tocul pistolului.

Merse înainte pe strada Canalside.

Bordelul ambulant era în floare, în ciuda frigului. Fetele se îngrămădeau sub stâlpii cu felinare de pe stradă ca şi cum luminile ar fi radiat puţină căldură. Cele mai multe aveau doar fuste scurte şi pulovere sau bluze, slabă protecţie împotriva frigului, Câteva fericite aveau paltoane furnizate de proxeneţi mobili, atenţi la schimbările de vreme.

— Ei, marinarule. Cauţi distracţie?

O negresă s-a desprins din grămada formată în jurul felinarului din colţ şi venea legănând din şolduri spre el. N-avea mai mult de optişpe sau nouăşpe ani. Ţinea mâinile în buzunarele unei scurte, pantofi cu toc cu baretă pe gleznă, fustă scurtă care flutura la rafalele vântului rece dinspre canal.

— E aproape gratis, aşa eşti de frumuşel, spuse ea zâmbind cu gura până la urechi.. I-o glumă, puişor, da’ preţu’ e bun, crede-mă.

— Nu acum, spuse Kling.

— Atunci *când,* puiule? Dacă mai stau mult acilea îmi îngheaţă toate alea. E nasol pentru amândoi.

— Poate mai târziu, spuse Kling.

— Pe cuvânt? La bagă mâna icişa, să vezi ce bună e.

— Acum sunt ocupat, zise Kling.

— Prea ocupat pentru *asta*! spuse ea şi-i luă mâna punând-o pe coapsa ei. Mmmm-mmmm, spuse ea, o păsărică dulce de ciocolată, numa' s-o iei tu.

— Mai târziu, spuse el; îşi eliberă mâna şi plecă.

— Să vii înapoi, auzi? strigă după el. Întreabă de Crystal.

El înaintă în întuneric. Pe chei, auzea şobolanii foşcăind de-a lungul pilonilor. Alt felinar, alt grup de pipiţe.

— Alo, Blondu'. Vrei să te distrezi?

O albă de vreo douăzeci de ani. Purta o haină lungă kaki şi pantofi cu toc. Când trecu pe lângă ea – desfăcu haina.

— Te interesează? spuse.

Nimic sub haină, doar un portjartier şi ciorapi lungi, negri. O privire rapidă asupra pântecului rotunjit şi sânilor cu vârfuri roz.

— Poponarule! îi strigă şi îşi strânse pulpanele hainei graţios ca o dansatoare. Fetele de lângă ea râseră. Distracţie pe chei.

Făcu la dreapta pe Fairview, se îndreptă spre strada Patru. Lumini multe pe trotuar drept înainte. Barul lui Larry. Două vitrine cu sticle de bere expuse şi uşa de intrare între ele se apropie de una din ele, îşi făcu mâinile căuş în. Dreptul ochilor, aruncă o privire prin geam. Nu era prea multă aglomeraţie. Annie, stătea la o masă cu un negru şi o brunetă creaţă. Bun, cel puţin un ajutor era în apropiere. Acolo la bar, Eileen. Cu un blond voinic cu ochelari.

Perfect, îşi zise Kling.

Sunt aici.

N-ai nici o grijă.

De unde stătea Shanahan, ghemuit în spatele volanului Chevroletului cu două uşi parcat peste drum. Văzu doar un blond zdravăn care se uita prin geamul vitrinei barului. Cam 1,80 în înălţime, aprecia el cu aproximaţie, lat în umeri, cu talie îngustă. Îmbrăcat într-o scurtă groasă de marinar şi blugi.

Shanahan intră deodată în alertă.

Tipul se tot uita pe geam. Cu mâinele făcute căuş. Nemişcat cu excepţia şuviţelor de păr blond care fluturau în vânt.

Shanahan continuă să-l urmărească.

Tipul se întoarse de la vitrină.

N-avea ochelari.

S-ar putea să nu fie el.

Pe de altă parte…

Shanahan se dădu jos din maşină. Se mişca stângaci cu braţul drept în ghips, dai mai bine să fie luat drept infirm decât poliţist Tipul se plimba pe stradă acum. Cum de nu intra în bar? Îşi schimbase planul? Shanahan îşi făcu de lucru cu încuietoarea de la uşa maşinii, urmărindu-l în acelaşi timp.

În momentul în care tipul se îndepărtase cu patru lungimi de maşină. Shanahan se luă după el.

La bar o puseseră momeală pe Eileen, dar aici pe stradă erau o groază de fete. Şi dacă tipul îşi schimbase brusc obiceiurile. Shanahan nu voia ca *vreuna* să moară.

Lui Eileen nu-i plăceau festele pe care mintea începea să le joace.

Începuse să-l simpatizeze.

Începuse să creadă că el nu putea fi în nici un ca ucigaş.

Era ca poveştile pe care le citeai în ziar despre copilul din vecini care-şi împuşcase mortal mama, tata şi cele două surori. Un copil aşa drăguţ?

spuneau toţi vecinii. Nu le venea să creadă. Întotdeauna avea un cuvânt bun pentru fiecare. Îl văzuseră tunzând gazonul şi ajutând bătrâne să traverseze. Copilul ăsta ucigaş? Imposibil.

Sau poate că *nu voia* ca el să fie ucigaş fiindcă asta ar însemna în final o confruntare. Ştia că dacă el era tipul, va sfârşi faţă în faţă cu el afară pe stradă. Şi cuţitul va ieşi la iveală din buzunarul lui. Şi…

Era mai simplu să-ţi închipui că el nu putea cu nici un chip să fie ucigaş.

Te prosteşti singură, îşi spuse.

Şi totuşi…

Avea o mulţime de calităţi care-l făceau plăcut.

Nu numai simţul umorului. Unele din bancurile lui erau nemaipomenite. Le spunea aproape automat, de câte ori ceva în conversaţie atingea un contact cu ceea ce s-a dovedit a fi o uriaşă bancă de memorie plină cu bancuri, ca un computer. Dacă vorbeai de tatuajul lui de lângă degetul mare. De exemplu – ucigaşul avea un tatuaj lângă degetul mare. Şi Eileen îşi aminti sieşi – el spunea imediat povestea cu cele două fete care vorbeau despre tipul cu penisul tatuat, una insista că avea tatuat cuvântul Adam. În timp ce cealaltă susţinea că de fapt e vorba de Amsterdam. A reieşit că amândouă aveau dreptate, ceea ce i-a luat lui Eileen o vreme ca să priceapă. Dacă vorbeai de schimbarea bruscă de vreme el imediat venea cu vestitul buletin meteorologic al lui Henry Morgan „Azi timp ceţos mâine greţos.” Şi apoi intra imediat în povestea cu cerşetorul care tremura afară în frig şi alt cerşetor vine şi-i zice „Poţi să-mi împrumuţi 10 cenţi pentru o cafea?” iar primul zice „Glumeşti? Stau aici despuiat, tremur de frig şi mor de foame, *mie* te-ai găsit să-mi ceri?” şi cel de al doilea zice „Bine, atunci 5 cenţi”. Ceea ce nu era deosebit de nostim, dar o spunea cu atâta talent dramatic încât Eileen îi şi vedea pe cei doi cerşetori dârdâind la un colţ de stradă.

Afară, oraşul îi făcea semn.

Noaptea îi făcea semn.

Cuţitul îi făcea semn.

Dar înăuntru, stând la bar, cu televizorul deschis şi zgomot de voci împrejur, lumea părea un loc sigur, plăcui şi cald şi se surprinse ascultând cu atenţie tot ce spunea el. Nu numai glumele. Ele constituiau datele personajului. Dacă voiai să afli ceva despre el, n-aveai decât să-i asculţi bancurile. Ele erau un fel de sistem de apărare, realiza ea, modul lui de a păstra distanţa faţă de ceilalţi. Dar amestecate printre necontenitele glume, erau străfulgerări ale unei fiinţe timide şi oarecum vulnerabile dornică de contact – până la apariţia următorului banc.

Îşi terminase primii douăzeci de dolari acum cinci minute şi lucra acum la a doua tranşă, care, zicea el, urma să-i ţină până la douăsprezece patruzeci.

— După asta mai vedem noi, zise el. Poate mai stăm de vorbă sau poate ieşim, depinde de cum ne simţim, de acord? Cântăm după ureche, Linda. Mie chiar îmi place chestia asta, ţie nu?

— Ba da, spuse şi simţi că o şi crede.

Dar el e asasinul – îşi aminti iar sieşi.

Sau poate că nu.

Ea spera că nu.

— Dacă adaugi şi ăştia douăzeci, spuse el. Un dolar minutul, iei o treime din cât ia taică-meu la Los Angeles, el ia o sută cincizeci de dolari pentru o şedinţă de cincizeci de minute, ceea ce nu-i rău, nu? Ca să asculţi oamenii spunându-ţi că au în pat ploşniţe care se suie pe ei? Auzi, nu le da pe mine! Cred că pe asta o ştiai, ţi-am mai spus-o.

N-o mai spusese. Dar deodată, în timp ce el se scuza pentru o aşa-zisă repetare, ea se simţi în mod ciudat apropiată de el. Ca o femeie măritată, ascultând aceleaşi bancuri pe care soţul le-a mai spus de nenumărate ori şi totuşi distrându-se la auzul lor ca şi cum le asculta prima oară. Ea ştia

bancul cu „Nu-le-da-pe-mine.” Şi totuşi i-ar fi plăcui ca el să-l mai spună o dată.

Se întrebă pe ea însăşi dacă trăgea de timp.

Se întreba dacă nu cumva amâna momentul în care cuţitul urma să iasă din buzunar.

— Tata era foarte sever, spuse el. Dacă poţi să scapi, nu te încurca cu un psihiatru, cum e taică-tău? E rău cu tine?

— Nu l-am prea cunoscut, spuse ea.

Tatăl ei. Un poliţist. Colegii îi spuneau Papa Burke. Împuşcat mortal când ea era încă mică.

În clipa următoare aproape că îi spusese că unchiul ei şi nu tatăl a fost cel care a influenţat-o cel mai mult în viaţă. Unchiul Matt – tot un poliţist. Al cărui toast favorit era „Pentru zilele de aur şi nopţile de purpură” O expresie pe care el o tot auzise la radio, Recent. Eileen o auzise pe noua prietenă a lui Hal Willis folosind aceeaşi expresie. Lumea e mică. E chiar şi mai mică atunci când unchiul tău favorit stă. Nefiind de serviciu, în barul lui favorit, rostind toastul lui favorit şi un tip intră cu un pistol. Unchiul Matt a scos pistolul de serviciu şi lipul l-a împuşcat mortal. Cât pe aci să-i spună lui Bobby că intrase în poliţie din cauza unchiului Matt. În acel moment aproape că uitase că ea însăşi era poliţist în misiune şi urmărea să prindă un asasin. Expresia „a prinde în capcană” îi fulgeră prin minte. Şi dacă nu-i el ucigaşul? Se întrebă. Dacă îl dobor şi pe urmă reiese că…

Şi realiză din nou că mintea ei o luase razna.

— Am crescut într-o lume de „nu fă asta, nu fă ailaltă”, spuse Bobby. S-ar crede că un psihiatru ar fi mai priceput, ei bine, cred că era precum cu copiii cizmarului. Ca să nu mai vorbim de reprimare. Mama a fost cea care m-a ajutat până la urmă să ies la lumină. Sună parcă aş fi fost în închisoare, nu? Păi aşa şi era. O ştii pe aia cu tipa caje se plimba pe plajă la Miami?

Făcu semn că nu.

Îşi dădu seama că începuse deja să zâmbească.

— Păi îl vede pe tip stând întins pe nisip, se duce la el şi-i spune: „Scuzaţi, n-aş vrea să deranjez, dar sunteţi foarte alb.”. Tipul se uită la ea şi spuse „Şi ce dacă?” Doamna spune: „Adică, cei mai mulţi care vin la Miami fac plajă şi se bronzează. Dar dumneavoastră sunteţi foarte alb”. Tipul zice: „Şi?” Doamna zice: „Cum de sunteţi aşa alb?” Tipul zice: „E paloarea din închisoare, am ieşit abia ieri.” Doamna clatină din cap şi întreabă: „Cât aţi stat la închisoare?” Tipul zice: „Treizeci de ani.” Doamna; „Doamne, dar ce aţi făcut de v-au dat treizeci de ani?” Tipul zice: „Mi-am omorât nevasta cu satârul şi am tăiat-o în bucăţele.” Femeia se uită la el şi zice. „Mmânm. Deci sunteţi singur?”

Eileen izbucni în râs.

Apoi îşi dădu seama că bancul era despre crimă.

Apoi se întrebă dacă un asasin ar spune un banc despre crimă.

— Oricum, mama a fost cea care m-a scos din închisoare, spuse Bobby şi a trebuit să moară pentru asta.

— Cum adică?

— Mi-a lăsat o mulţime de bani. Ştii ce-a scris în testament? „Pentru ca Robert să aibă libertatea. De a risca să se bucure de viaţă”. Sunt cuvintele ei. Ea mi-a spus întotdeauna Robert. „Robert să aibă libertatea de a risca să se bucure de viaţă.” Exact ce am făcut eu în ultimul an. L-am băgat în moaşă-sa pe tata, i-am zis să se ducă dracului şi că m-aş bucura să nu-l mai văd niciodată, pe urmă am plecat din Los Angeles definitiv.

Ea se întrebă dacă la Los Angeles exista vreun mandat de arestare pe numele lui.

Dar de ce să existe?

— M-am dus la Kansas City, m-am distrat acolo… mi-am lacul tatuajul, de fapt ce dracu întotdeauna mi-am dorit un tatuaj. Pe urmă la Chicago, mi-am făcut de cap şi acolo, aveam bani

destui ca să-mi permit să risc, Linda. Asta i-o datorez mamei.

Clătină din cap gânditor şi adăugă:

— Ştii, el e cel care a omorât-o.

Se uită la el.

— A, nu literal. Adică n-a băgat cuţitul în ea. Sau ceva de felul ăsta. Dar avea o legătură cu menajera şi ea a aflai şi a suferit enorm, nu şi-a mai revenit niciodată. Au spus că e cancer, dar şi stresul poate provoca o boală gravă şi eu suni convins că asta a provocat-o. Aventura lui cu Elga. Banii pe care mi i-a lăsat mama erau cei pe care îi obţinuse prin divorţ, ceea ce eu cred că e justiţie poetică, tu nu? Adică mă ţinea pe mine din scurt – în timp ce el se dădea în stambă cu târla aia nazistă, bagă de seamă – iar mama să-mi dea mie banii *lui* pentru ca eu să pol duce o viaţă îmbelşugată, să pot risca să mă bucur de viaţă. Cred că ăsta e cuvântul cheie, nu? În testament. Risc. Cred că ea voia ca eu să risc cu acei bani. Exact ce am şi făcut.

— Cum? întrebă Eileen.

— A, nu investind în cai verzi pe pereţi, zise el şi zâmbi. Pur şi simplu trăind bine. Să trăieşti bine e cea mai bună răzbunare, nu? Cine a spus asta? Ştiu că a spus-o *cineva.*

— Nu eu! spuse Eileen şi se dădu înapoi protestând în glumă.

— Auzi, nu le da pe mine! spuse el şi râseră amândoi.

Ea se uită la ceas.

— Au mai rămas cinci minute, spuse el. Poate ieşim atunci. Ai vrea să ieşim atunci? După ce trec cele cinci minute?

— Cum vrei tu, spuse ea.

— Poate că asta o să şi facem, spuse el. Ne distrăm puţin. Facem o chestie nouă şi interesantă? Riscuri, zise el şi zâmbi iar.

Avea un zâmbet toarte plăcut îi transforma întreaga faţă. Îl făcea să pară un băieţaş timid.

Ochi albaştri blânzi, aproape înceţoşaţi în spatele ochelarilor. Un copilaş timid aşezat în ultima bancă, temându-se să ridice mâna şi să pună întrebări.

— Ştii, într-un fel, spuse el, *a fost* un fel de răzbunare. Ce-am făcut eu cu banii. Am călătorit, m-am distrat, am riscat. Şi mi-am plătit poliţele într-un fel, pentru Elga. Menajera noastră, ştii? Femeia cu care a înşelat-o pe maică-mea toţi anii ăştia. Un psihiatru, îţi dai seama? Sfântul sfinţilor preacurveşte cu blestemata de menajeră. Adică, mama a fost cea care l-a ţinut în facultate. Ea era profesoară, a muncit pe brânci toţi anii ăia. Ştii câţi ani trebuie să urmeze cursurile un psihiatru? E foarte greu de crezut că femeile pot fi aşa crude unele cu altele. Mie mi se pare foarte greu de crezut, Linda. Adică Elga s-a purtat ca o târfă ordinară… scuză-mă. Nu vreau să te jignesc. Zău, scuză-mă, spuse el şi o mângâie pe mână. Dar ştii, auzi vorbindu-se atâta de loialitate între femei încât ai crede că ar fi putut şi ea să se gândească puţin la situaţia maică-mi, era măritată cu el de patruzeci *de ani*! Zâmbi deodată. O ştii pe aia cu tipul care vine la nevastă-sa, fiind căsătoriţi de patruzeci de ani şi-i spune: „Ida, vreau s-o facem precum câinii.” Ea zice: „Sam, e dezgustător s-o facem ca şi câinii.” Ei zice: „Ida, dacă nu vrei. Divorţăm.” Ea zice: „Bine, Sam, cum vrei tu. Dar nu pe casa noastră”.

Eileen dădu din cap.

— Nu prea ţi-a plăcut, aşa-i?

— Aşa şi aşa, spuse ea, legănând mâna în sus şi în jos prin aer…

— Îţi promit că n-o s-o facem precum câinii, bine? spuse el zâmbind. Cum vrei s-o facem, Linda?

— Tu eşti stăpânul, spuse ea.

— Ai văzut vreodată un film de groază? întrebă el.

— Niciodată, spuse ea.

Acum începe, îşi zise ea.

— Te-ai speriat? Fiindcă te-am întrebai de filme de groază?

— Da, răspunse ea.

— Şi eu, spuse el şi zâmbi. Nici eu n-am văzut nici unul.

Intră în amănunte, îşi zise ea.

Dar se temea.

— Crezi că ţi-ar plăcea? întrebă ea.

Inima îi bătu deodată cu putere.

— Să omori o femeie în timp ce te culci cu ea?

El o privi adânc în ochi ca şi cum ar fi căutat ceva acolo.

— Nu, dacă ea ar şti ce urmează, spuse el.

Şi deodată ea ştiu sigur că acela era omul lor şi ceea ce urma să se întâmple în acea noapte nu suferea amânare.

El se uită la ceas.

— Timpul meu s-a terminat, spuse. Hai să ieşim!

12

Telefonul de la secţia de politie sună la unu fără douăzeci. Era Monoghan. Dintr-o cabină pe malul râului Dix. Ceru să vorbească cu Brown sau Genero. Willis îi spuse că Brown şi Genero era amândoi plecaţi.

— Cine e acolo? întrebă Monoghan.

— Willis.

— Am aici, spuse Monoghan, un cap şi două mâini. Ăştia care draghează râul au găsit cutia de aluminiu, suficient de mare ca să încapă în ea capul unui om. Şi mâinile. Deci asta e ce am aici. Un cap tăiat de la gât şi o pereche de mâini retezate de la încheietură.

— Îhî, spuse Willis.

— Azi noapte mai devreme eram cu Brown şi Genero afară, în spatele restaurantului Burgundia şi am găsit partea de sus a unui tors într-o lada de gunoi, asta am găsit. Şi acum am un cap şi o pereche de mâini şi mi-a trecut prin cap că poate capul şi mâinile astea sunt de la acelaşi cadavru.

— Îhî, spuse Willis.

— Vreau să ştiu dacă Brown sau Genero au vreo identificare a cadavrului. Că altfel n-avem decât un cap să ne uităm la el şi nişte mâini ca să le luăm amprentele.

— Să mă uit pe biroul lui Brown, zise Willis. Cred că a lăsat ceva aici.

— Da, ia du-te şi vezi, spuse Monoghan.

— Nu închide, zise Willis.

— Da.

— Nu închide, le trec pe aşteptare.

— Bun, aştept, spuse Monoghan.

Willis apăsă bulonul de aşteptare şi se duse la biroul lui Brown. Răscoli prin hârtii şi apoi apăsă pe butonul aprins, ridicând receptorul.

— Monoghan?

— Da.

— Din câte înţeleg, cadavrul a fost identificat cu numele Frank Sebastiani, alb, 34 de ani.

— Asta am şi eu, un bărbat alb cam de vârsta asta.

— Am aici şi o poză, spuse Willis.

— De ce nu tragi o fugă până aici cu ea? zise Monoghan.

Aşa o să vedem dacă e acelaşi cadavru sau nu.

— Unde eşti?

— Îngheţ de frig, aici pe şosea, lângă râu.

— Care râu?

— Dix.

— Şi unde?

— La Hampton.

— Dă-mi zece minute, spuse Willis.

— Nu uita poza, spuse Monoghan.

Apartamentul de deasupra garajului avea cam trei metri şi jumătate lăţime şi şase metri lungime. În cameră era un pat dublu strâns cu îngrijire, o toaletă cu o oglindă deasupra şi un scaun tapisat cu un lampadar în spate.

Peretele împrejurul oglinzii era plin cu fotografii de femei goale tăiate din revistele pentru bărbaţi. Toate erau blonde. Ca Marie Sebastiani. În sertarul de jos al toaletei, sub un morman de cămăşi ale lui Brayne: detectivii găsiră o pereche de chiloţi negri cu partea de jos liberă. Chiloţii erau măsura cinci.

— Crezi că sunt ai lui Brayne? întrebă Hawes sec.

— Ce măsură crezi că poartă cucoana? întrebă Brown.

— Ar putea fi cinci, spuse Hawes dând din umeri.

— Credeam că eşti expert!

— Sunt, dar la *sutiene.*

Ciorapi bărbăteşti, chiloţi, pulovere, batiste în celelalte sertare ale toaletei. Două haine sport, mai multe perechi de pantaloni, un costum, un balon şi

trei perechi de pantofi în dulapul mic din perete. Nimic înăuntru. Nici un indiciu prin casă că Brown şi-a făcui bagajul şi a plecai în grabă. Chiar briciul şi pasta de ras mai erau pe chiuvetă în micuţa cameră de baie.

Un ruj era în baie, deasupra chiuvetei.

Brown îi scoase capacul.

— E nuanţa folosită de doamna, nu? îl întrebă el pe Hawes. Cam neglijentă, dacă e vorba de ea, să-şi lase cfc-ul în toaletă şi…

— Ce să-şi lase?

— Chiloţii fără clin.

— Ah!

— Crezi că a fost atât de proastă s-o facă cu el chiar aici, în camera asta?

— Să vedem ce mai găsim, spuse Hawes.

Ce-au mai găsit a fost un morman de scrisori strânse la un loc cu un elastic. Au găsit scrisorile într-o cutie de carton pentru pantofi pe raftul cel mai de sus al dulapului. Scrisorile erau în plicuri de culoare crem, dar nici unul n-avea timbru sau ştampilă. Numele „Jimmy” era mâzgălit pe fiecare plic.

— Dat în mână, spuse Hawes.

— Mmm, făcu Brown şi începu să citească scrisorile.

Erau scrise cu cerneală purpurie.

Prima scrisoare suna aşa:

Jimmy,
Spune-mi când.
Marie.

Era datată 18 iulie.

— Când a început el să lucreze pentru ei? întrebă Brown.

— Pe patru iulie.

— Lucrează repede cucoana asta, zise Brown.

A doua scrisoare era datată 21 iulie. Aceasta descria în detalii debordând de pasiune tot ceea ce

Marie şi Jimmy făcuseră împreună în ziua precedentă.

— E scabros, spuse Brown privindu-l.

— Da, răspunse Hawes. Citea şi el peste umărul lui Brown.

În total erau douăzeci şi şapte de scrisori. Ele făceau cronica unei vieţi sexuale destul de active între doamnă şi ucenicul scamator. Marie părând să noteze cu grijă absolut tot ce-i făcuse Jimmy în trecutul apropiat şi apoi să sublinieze tot ce nu-i făcuse încă dar urma să-i facă într-un viitor lesne de prevăzut, ceea ce – dacă acea cronologie era respectată – reuşise într-adevăr să-i facă.

I-a făcut o mulţime de lucruri.

Ultima scrisoare era datată 27 octombrie, cu patru zile înainte de crimă şi ciopârţirea cadavrului soţului doamnei. În această scrisoare sugera că unul dintre lucrurile pe care voia să i le facă lui Jimmy în noaptea de Halloween era să-l lege de pat îmbrăcat cu chiloţi negri de mătase şi să se culce peste el purtând chiloţii negri fără partea de jos şi apoi…

— Vezi vreo pereche de chiloţi de mătase bărbăteşti în toaletă? întrebă Brown.

— Nu, spuse Hawes, citesc.

— Vreo sărbătorire, crezi? întrebă Brown. Tot ce plănuise ea să-i facă de Halloween?

— Poate.

— Îl aranjează pe ’mnealui. Îl ciopârţesc în bucăţele şi vin aici să facă un sabat de vrăjitoare.

— Unde spune aşa?

— Cum?

— Sabat de vrăjitoare.

— *Eu* îi spun aşa, zise Brown. Chiloţi negri de mătase, chiloţi de damă fără clin…

— Deci unde e Brayne? întrebă Hawes. Dacă plănuiau o sărbătorire…

— Sub pat te-ai uitat? Întreabă Brown şi se întoarse brusc spre fereastră.

Hawes se întoarse exact în acelaşi moment.

Un automobil tocmai se oprise în faţa intrării.

La unu fără zece – zece minute după ce Bobby sugerase să iasă afară – Eileen se scuză şi se duse la toaletă. Annie, la masă cu un marinar italian care avea dificultăţi pentru a-şi face înţelese necesităţile, o urmări cu privirea pe când traversa barul cotind la stânga spre cabinele telefonice.

— Scuză-mă, zise Annie.

Când ajunse la toaleta pentru femei. Eileen era deja într-una din cabine. Annie făcu o verificare rapidă dar nu mai văzu alte picioare. Celelalte cabine erau goale.

— Da sau nu? întrebă ea.

— Da, zise Eileen.

Vocea ei, de dincolo de uşa închisă, suna ciudat.

— Eşti sigură?

— Cred că da.

— Te simţi bine?

— Perfect. Îmi controlez armele.

Uşa se deschise. Eileen era palidă. Se duse la chiuvetă, luă rujul, se fardă din nou.

— Ieşiţi acum? întrebă Annie.

— Da.

Aceeaşi voce ciudată.

— Dă-mi trei minute ca să ajung în stradă, spuse Annie.

— Bine.

Annie se îndreptă spre uşă.

— Voi fi acolo, spuse ea.

— Bine, zise Eileen.

Annie îi aruncă o ultimă privire, apoi ieşi.

— Eu vorbesc de onoare şi decenţă, spuse Peaches.

Era foarte frig şi mergeau cu paşi repezi pe stradă.

— Vorbesc despre responsabilitatea unei persoane faţă de alta spuse Peaches, lipindu-se de braţul lui Parker pentru căldură şi nimic altceva.

Parker începea să se simtă însurat.

— Ai mers la petrecere cu *mine,* zise Peaches şi nu cu Micuţa Doamnă Degeţica.

— Dacă cineva nu are voie să facă pur şi simplu conversaţie cu altcineva…

— Asta nu era conversaţie, spuse Peaches, ci o persoană şi jumătate schimbând suspine adânci şi ocheade cu înţeles.

— Nu-i frumos să faci glume despre pitici, spuse Parker.

— A, era pitică? Am crezut că a intrat la spălat.

— La asta mă referem, spuse Parker.

— Eu credeam că e ET deghizat.

— Îmi pare rău dacă eşti supărată, spuse el.

— Sunt supărată.

— Iar mie îmi pare rău.

Chiar *îi părea rău.* Se gândea că vine o noapte foarte rece după ziua splendidă la tropice şi i-ai fi plăcut mult mai mult să petreacă iarna în patul probabil cald şi generos al lui Peaches aici în oraş decât în patul lui îngust şi meschin din micul apartament soios, la dracu-n praznic, tocmai în Majesta. Se mai gândea şi că mâine era timp destul să-i dea un telefon lui Alice.

— Ce nu înţeleg e că eu credeam că ne simţim bine împreună, spuse Peaches.

— Păi aşa şi este. Şi ne simţim bine şi acum. Noaptea de abia a început, spuse el.

— Mi s-a părut că mă placi puţin.

— Chiar te plac foarte mult.

— Şi eu te plac, spuse Peaches.

— Atunci care e problema? Nu-i nici o problemă. Eu nu văd nici o problemă. Ce-o să facem acum, zise Parker, este să ne întoarcem la tine, să bem ceva şi poate să ne uităm la televizor…

— Îmi place, zise ea şi-l strânse de braţ.

— Nu-i aşa? spuse el. Şi mie îmi place.

— Şi nu ne mai gândim la Madam Bau-Bau.

— Cine? întrebă Parker.

— Prietena aia a ta pitică, spuse Peaches.

— Am şi uitat de ea, zise Parker.

Tocmai treceau pe lângă un chioşc de ziare situat la un colţ. Vânzătorul orb stătea aplecat peste un teanc de ziare pe caldarâm şi tăia sfoara cu care erau legate. Parker se apropie de el. Orbul ştia că e acolo, dar nu se grăbea deloc să taie sfoara. Parker aşteptă: se mândrea că nu bruscase în viaţa lui un orb. Orbul ridică în sfârşit teancul de ziare pe tejghea, apoi intră prin uşiţa de pe o latură a chioşcului şi apăru în spatele tejghelei.

— Ce doriţi? întrebă el.

Parker se uita la titlu.

— Vreţi un ziar? întrebă orbul.

Titlul era:

POLIŢAI ÎMPUŞCAŢI
4 PITICI CĂUTAŢI.

Maşina parcată în faţa casei Sebastiani era un Cadillac Seville 1979. Cu aripile argintii şi acoperişul negru, care părea încă într-o stare excelentă. Femeia care coborî din el era şi ea în stare excelentă, înaltă, cu picioare lungi, îmbrăcată într-un palton negru de stofă de aceeaşi culoare cu părul. Hawes şi Brown o urmăreau de la fereastra de sus a garajului cum se îndrepta direct spre uşa din faţă a casei şi suna.

Hawes se uită la ceas.

Unu fără câteva minute.

— Cine dracu mai e şi asta? spuse el.

Ieşiră din barul lui Larry exact la ora unu noaptea, la douăzeci de minute după ce Bobby sugerase prima dată să plece. Un vânt puternic sufla dinspre canal. El insistase ca ea să păstreze haina lui şi ea o mai avea încă aruncată pe umeri. Ea spera să n-o încurce când va scoate arma. Mâna ei rămăsese pe capacul deschis al poşetei, aparent

aproape de mâner. Dar aproape şi de patul pistolului.

Bobby ţinea mâna dreaptă în buzunarul pantalonilor.

Pe cuţit, îşi zicea ea.

Îşi măcelărise prima victimă în cadrul unei uşi, la două blocuri distanţă de bar.

Pe a doua – pe o străduţă din strada Nouă.

Pe a treia – chiar pe Malul Canalului, cu o circulaţie asiduă de curve.

— Cam frig aici, zise el. Nu prea e ce-mi închipuiam eu.

Annie a fost prima dintre cei trei detectivi care i-a văzut ieşind din bar.

A ajuns în stradă imediat după ce-a lăsat-o pe Eileen în toaletă şi s-a instalat la panda în cadrul uşii întunecate a unei fabrici chinezeşti de tăiţei. Acum închise. Era foarte frig aici pe stradă şi nu era îmbrăcată pentru aşa ceva. Fusta mult prea scurtă, bluza prea subţire. Eileen ieşi din bar ca o flacără, cu părul ei roşu fluturând în vânt, cu haina tipului aruncată pe umeri. Coti imediat la stânga. Mergând pe partea dreaptă a tipului, cu mâna dreaptă spre partea carosabilă sprijinită pe poşetă. Mâna dreaptă a tipului era în buzunarul pantalonilor.

Două din lămpile felinarelor de pe Fairview fuseseră furate, de aceea erau porţiuni late întunecate între becul din colţ şi ai treilea. În depărtare, la colţ, un semafor se făcu roşu la fel de strălucitor ca părul lui Eileen. Părul roşu era un avantaj. Era uşor de urmărit. Annie le dădu un avans de douăzeci de metri, apoi începu să meargă în spatele lot, ţinându-se aproape de clădirile din stânga, partea în care tipul nu putea vedea, fiindcă mergea întors spre dreapta şi vorbea. Blestemă tocurile de profesionistă pe care le purta fiindcă făceau atâta zgomot, dar tipul părea să n-o fi observat în spate şi continua să pălăvrăgească cu

Eileen în timp ce dispăreau în zona întunecată dintre stâlpii felinarelor luminate.

Părul roşu al lui Eileen era semnalul de avertisment.

Kling, ţinând sub observaţie strada din ascunzătoarea lui situată diagonal faţă de bar, a fost al doilea detectiv care i-a observat.

Strada era întunecată în locul unde stătea el, în umbra unui atelier părăsit, cu becul lămpii de stradă distrus, dar femeia era negreşit Eileen. Chiar şi fără claia ei de păr roşu ar fi recunoscut-o. Chiar şi cu o perucă blondă. Cunoştea fiecare nuanţă a mersului ei, paşii mari, legănarea umerilor, a şoldurilor. Tocmai se pregătea s-o pornească, să traverseze şi să se ia după ei, când o zări pe Annie.

Bun, îşi zise el, e la post.

Rămase pe cealaltă parte a străzii, la 10 metri în spatele lui Annie care se străduia să-i urmărească fără să se dea de gol. Eileen şi tipul mergeau foarte repede, spre semaforul din colţ, care acum îşi schimbă culoarea, aruncând pe drum o lumină verde.

Formaţia putea fi triunghiul clasic: poliţai în spatele vânatului, un altul în faţă pe aceeaşi parte a străzii, un al treilea pe partea cealaltă – numai că lipsea cel de al treilea.

Aşa credea Kling.

Shanahan era cel de al treilea poliţai.

Îl urmărea pe Kling din clipa în care îl văzuse uitându-se prin geamul vitrinei de la bar. Păşea nerăbdător pe stradă, făcea mereu ocoluri întorcându-se la bar, ţinea sub observaţie uşa de la intrare de pe cealaltă parte a străzii, apoi iar pleca şi iar apărea, comportându-se exact ca cineva care aşteaptă pe altcineva să iasă de acolo. Când Eileen a ieşit în sfârşit din bar cu un *al doilea* blond, blondul lui Shanahan s-a luat după ei. Annie era în faţă, cu Eileen şi blondul ei în câmpul vizual. Dar

acest blond era încă mult prea interesat. Shanahan îl lăsă înainte şi se luă după el din nou în faţă. Eileen şi blondul ei cotiră la stânga la semafor şi dispărură după colţ.

Blondul lui Shanahan ezită doar o clipă.

Părea nehotărât dacă să acţioneze sau nu.

Apoi scoase un pistol şi porni să traverseze.

Annie îl recunoscu imediat pe Kling.

El avea un pistol în mână.

Nu ştia dacă era mai surprinsă de apariţia lui sau de pistolul pe care-l avea în mână. Prea multe gânduri îi trecură prin cap în următoarele trei secunde. Îşi spuse „O să strice tot. Tipul încă n-a făcut nimic". Îşi spuse „Oare Eileen, ştie că EL E AICI?"

Dar Eileen şi omul ei erau deja după colţ şi nu se mai vedeau.

— Bert! strigă ea.

Şi în aceeaşi clipă Shanahan se năpusti ca turbat, strigând: „Stai! Poliţia!"

Kling se întoarse şi văzu un bărbat cu braţul în ghips îndreptat spre el.

Se întoarse în partea cealaltă şi o văzu pe Annie traversând în fugă.

— Mike! strigă Annie.

Shanahan se opri brusc. Annie flutura braţele spre el ca un agent de circulaţie.

— E de-al nostru! strigă ea.

Shanahan îi spusese mai devreme lui Eileen că el şi Lou Alvarez erau plini de surprize. Totuşi, el nu-şi dăduse seama că Alvarez trimisese încă un om în zonă fără să-i spună. Nu şi-a închipuit că Alvarez putea fi chiar atât de şmecher. Mica şmecherie a lui Shanahan era un pistol 32 în mâna dreaptă, cu degetul pe trăgaci, arma şi mâna încastrate în ghips. Se simţea ca un nătâng, cu ghipsul încă îndreptat spre tipul pe care Annie îl recunoscuse ca fiind poliţist.

Gândul le-a venit la toţi trei în aceeaşi clipă. Stopul de la colţ s-a făcut roşu din nou ca şi cum ar fi semnalat brusca înţelegere a situaţiei.

Fără o vorbă se uitară pe stradă.

Era pustie.

Eileen şi omul ei dispăruseră.

Acum un minut, aveau trei poliţişti pe urmele ei.

Acum nu mai avea nici unul.

Dolores Eisenberg era sora mai mare a lui Frank Sebastiani.

Înaltă de 1,75, păr negru şi ochi albaştri, treizeci şi opt-treizeci şi nouă de ani. O îmbrăţişa pe Mărie când Brown şi Hawes veniră din direcţia garajului. Lacrimi în ochii ambelor femei.

Marie o prezentă poliţiştilor.

Dolores păru surprinsă să-i vadă.

— Îmi pare bine, spuse ea şi se uită la Marie.

— Suntem mâhniţi de durerea dumneavoastră, spuse Brown.

O expresie veche irlandeză. Hawes se întreba de unde o scosese.

Dolores răspunsese „Mulţumesc” şi se întoarse din nou spre Marie.

— Îmi pare rău că a durat aşa mult până am ajuns, spuse ea. Max e la Cincinalii şi a trebuit să găsesc pe cineva să stea cu copilul. Doamne, când o să audă! Îl iubea grozav pe Frank.

— Ştiu, zise Marie.

— Trebuie să-l sun din nou, spuse Dolores. Când mi-a spus mama ce s-a întâmplat am încercat să dau de el la hotel, dar nu era acolo. Cât era ceasul când ai sunat la mama?

— Cred că vreo unşpe jumate, spuse Marie.

— Da, m-a sunat imediat. Parcă dăduse o locomotivă peste mine. Am încercat să dau de Max. Am lăsat vorbă să mă sune, dar am plecat de acasă pe la miezul nopţii, cum a ajuns femeia. Trebuie să-l mai sun.

Încă mai avea paltonul pe ea. L-a scos, dând la iveală o fustă neagră cochetă şi o bluză albă subţire. Şi l-a dus la cuier. Mai stăteau încă în vestibul. Casa părea deosebit de tăcută la această oră din noapte.

Aragazul îi surprinse cu un sâsâit brusc.

— Vrea cineva cafea? întrebă Dolores.

O cucoană foarte grijulie, î

şi zise Hawes. Tragedie în familie şi uite-o la ora unu noaptea gata să facă cafea.

— E puţină pe aragaz, spuse Mărie.

— Domnii ofiţeri? întrebă Dolores.

— Nu, mulţumesc, răspunse Brown.

— Mulţumesc, nu, spuse Hawes.

— Marie? Draga mea, tu nu vrei o ceaşcă?

— Mulţumesc, Dolores, e-n ordine.

— Sărăcuţa, spuse Dolores şi o îmbrăţişă iar pe cumnată-sa. Ţinând-o încă pe după umeri, privi spre Brown şi spuse: „Mama mi-a spus că-l bănuiţi pe Jimmy, e adevărat?”

— E destul de probabil, zise Brown şi se uită la Marie.

— Dar nu l-aţi găsit încă.

— Încă nu.

— Greu de crezut, spuse Dolores şi scutură din cap. Mama zice că trebuie să faceţi o autopsie. N-aş vrea s-o faceţi. Pentru ea va fi o nenorocire.

Brown îşi dădu seama că ea încă nu aflase de dezmembrarea cadavrului fratelui ei. Marie nu spusese nimic familiei? Se gândi să-i spună, apoi se răzgândi.

— Păi. Doamnă, zise el, autopsia e obligatorie în cazul unei morţi violente.

— Totuşi, spuse Dolores.

Brown se uita tot la Marie. Îi mai trecuse prin minte că la telefon cu Dolores, cu mai puţin de o oră în urmă, chiar ea îi spusese cumnatei de autopsie. Şi totuşi acum Dolores zicea că aflase de la maică-sa. El încercă să-şi amintească conţinutul

exact al convorbirii telefonice. Oricum, ce spusese Marie.

Bună Dolores, nu, nu încă. Sunt în bucătărie.

Ceea ce însemna că cumnată-sa o întrebase dacă era în pat, sau se pregătea de culcare şi ea îi spusese Nu, sunt aici cu doi detectivi. Ceea ce înseamnă că Dolores *ştia* că erau doi detectivi aici. Aşa că de ce a fost aşa mirată să-i *găsească* aici?

Vor să se uite la camera de deasupra garajului.

Deci probabil Dolores o întrebase ce căutau detectivii acolo. Şi ea i-a spus. Apoi chestia cu autopsia. Despre care Dolores tocmai spusese că ar fi aflat de la maică-sa. Dar dacă Dolores a telefonat aici înainte de a pleca… păi, stai puţin.

La telefon, Marie nu spusese nimic din care să reiasă că o aştepta, ca „Ne vedem în curând" sau „Grăbeşte-te să vii încoace" sau „Ai grijă cum conduci", doar „Te anunţ eu" referitor la autopsie. „Mulţumesc că m-ai sunat".

Brown se hotărî să joace cu cărţile pe faţă.

Se uită drept în ochii lui Dolores şi întrebă:

— Aţi sunat aici cam acum o oră?

Şi telefonul sună.

Brown îşi închipui că trebuie să fie Dumnezeu. Fiindcă, dacă telefonul de mai devreme o surprinsese vizibil pe Mărie.

De data asta o undă de panică i-a fulgerat în ochi. Se întoarse spre bucătărie ca şi cum aceasta fusese cuprinsă brusc de flăcări, porni spre ieşirea din vestibul, se opri, spuse „Mă întreb…" şi privi alb spre detectivi.

— Nu poate fi iar Dolores, nu? spuse Brown.

— Cum? zise Dolores, neînţelegând nimic.

— Mai bine răspunde, spuse Brown.

— Da, zise Marie.

— Merg şi eu cu dumneata, spuse el.

În bucătărie telefonul continua să sune.

Marie ezita.

— Vrei să răspund eu? întrebă Brown.

— Nu, o să… s-ar putea să fie soacră-mea, spuse ea şi se îndreptă imediat spre bucătărie, cu Brown în spatele ei.

Telefonul continua să sune.

Ea îşi spunea în gând: Prostule, ţi-am spus că poliţiştii sunt aici!

Întinse mâna după receptor, gândurile galopându-i nebuneşte.

Brown stătea în uşa bucătăriei, cu mâinile încrucişate.

— Alo? spuse ea.

Şi ascultă.

Brown n-o slăbea din ochi.

— E pentru dumneata, spuse ea uşurată şi-i întinse receptorul.

13

Parker se simţea din nou ca un poliţist adevărat.

Un detectiv în misiune.

Sentimentul îl stimula oarecum.

Povestea din ziar îi relatase tot ce avea nevoie referitor la jafurile în magazinele de băuturi din noaptea respectivă. Se vorbea foarte mult de Detectivul Meyer. Meyer, căruia i se luase un interviu în rezerva lui de la spitalul Buenavista. Meyer spusese reporterului că jafurile şi crimele ce urmaseră fuseseră executate de patru pitici, care umblau într-o maşină mare albastră condusă de o blondă voinică. Una din victimele jafurilor îi identificase pe răufăcători drept pitici. Mai spusese poliţiei şi că unul din pitici se numea Alice.

Parker nu trebuia să fie detectiv ca să ştie că nu puteau fi prea mulţi pitici pe nume Alice în oraşul ăsta. Dar legătura făcută atât de repede îl determină să se simtă din nou poliţist adevărat. O instală pe Peaches într-un taxi – deşi nu erau decât patru cvartale distanţă până la apartamentul ei – îi spuse că va încerca s-o sune mai târziu, apoi făcu semn unei maşini care tocmai patrula. Cei doi poliţişti în uniformă din maşină îl informară pe Parker că sunt de la Trei-Unu – ceea ce Parker ştia oricum fiindcă numărul secţiei de poliţie era scris pe aripa maşinii – şi că nu ştiu dacă au voie să asigure transportul pentru un detectiv de la Opt-Şapte.

Parker spuse:

— Asta e Secţia Criminalistică, deschideţi odată împuţita aia de uşă!

Cei doi poliţişti în uniformă se uitară unul la altul ca să se consulte, apoi poliţistul care avea misiunea să tragă cu pistolul îi deschise uşa din spate. Parker stătea în maşină în partea din spate ca

un criminal de rând, un grilaj metalic despărţindu-l de cei doi poliţai din faţă.

— Strada Thompson 103, spuse el şoferului.

— E ceva drum până la secţie, se plânse şoferul.

— Aşa e, o să-ţi ia vreo 15-20 de minute.

— Mai curând vreo juma' de ceas, spuse unul din poliţişti, apoi luă radioul portativ să-i raporteze sergentului că duceau cu maşina un bou de la secţia Opt-Şapte din centru.

Sergentul zise:

— Dă-mi-l să vorbesc cu el.

— E în spate, spuse poliţaiul.

— Opreşte şi dă-mi-l, spuse sergentul.

Părea că nu prea ştie multe. Parker mai întâlnise sergenţi ca el. Îi plăcea grozav să-şi bată joc de astfel de sergenţi.

Opriră şi deschiseră uşa din spate. Poliţistul îi întinse radioul portativ.

— Ce s-a întâmplat? spuse Parker în aparat.

— Cine-i acolo? întrebă sergentul.

— Detectiv Andrew Lloyd Parker, spuse el, brigada secţiei Opt-Şapte. Acolo cine e?

— N-are importanţă, ce-ţi veni să comanzi unei maşini care-mi aparţine?

— Mi-a venit că au avut loc mai multe crime, spuse Parker. Mi-a venit că am doi poliţişti în spital. Mi-a venit fiindcă trebuie să ajung la secţie cât mai repede şi nu mi-ar plăcea deloc să afle publicul cum că un sergent de la Trei-Unu a împiedicat o arestare. Asta mi-a venit. Crezi că ai priceput?

O tăcere lungă.

— Cine e comandantul tău? întrebă sergentul, încercând să iasă cu faţa curată.

— Locotenent Peter Byrnes, spuse Parker. Ai terminat?

— Poţi să iei maşina, dar o să vorbesc cu locotenentul, spuse sergentul.

— Bine, vorbeşte cu el, zise Parker şi-i întinse radioul poliţistului. La drum, spuse el.

Închiseră din nou uşa din spate. Şoferul puse maşina în mişcare.

— Dă-i bice cu sirena, spuse Parker.

Cei doi poliţişti se uitară lung unul la altul. Aşa ceva nu părea să îndreptăţească folosirea sirenei.

— Dă drumul naibii la sirena aia, spuse Parker.

Erau în sufragerie când Brown veni de la telefon. Marie şi cumnata ei, una lângă alta pe canapea, Hawes într-un fotoliu cu faţă la ele.

Brown intră cu un aer toarte solemn.

— Era Hal Willis, îi spuse el lui Hawes.

— Ce mai e? spuse Hawes.

Brown se trase în treacăt de lobul urechii înainte de a începe să vorbească iar. Hawes prinse imediat semnul. Urma o mică reprezentaţie.

— Au găsit restul cadavrului, spuse Brown.

Marie îl privi.

— Capul şi mâinile, spuse Brown. În râu, îmi pare rău, doamnă, îi spuse lui Dolores, dar cadavrul fratelui dumneavoastră a fost tăiat în bucăţele. Regret că trebuie să v-o spun astfel.

— Doamne Dumnezeule! spuse Dolores.

Marie îl privea încă pe Brown.

— Băieţii care dragheză râul au scos o cutie de aluminiu, cu capul şi mâinile înăuntru, spuse el.

Hawes se căznea să priceapă unde bate. Asculta cu atenţie.

— Tu ştiai? o întrebă Dolores pe Mărie.

Marie făcu semn că da.

— Ştiai că a fost…?

— Da, zise ea. Nu i-am spus mamei fiindcă ştiam ce-ar fi însemnat pentru ea.

— Monoghan a acţionat, îi spuse Brown lui Hawes. A telefonat la secţie. Willis a căutat prin hârtiile de pe biroul meu.

Hârtiile de pe biroul lui, îşi spuse Hawes. Rapoartele, identificarea pozitivă, afişul pe care îl luaseră de pe panoul de afişaj al liceului.

— Nu-mi place deloc, dar sunt obligat să reiau, doamnă Sebastiani, spuse Brown şi le-aş ruga dacă poţi să repeţi descrierea soţului dumitale ca să închidem cazul.

— Am totul notat aici, spuse Hawes. Începuse să înţeleagă. Un caz nu era niciodată închis dacă asasinul era încă liber. Scoase carnetul din buzunarul interior al hainei, îl răsfoi.

— Sex masculin, slab, treizeci şi patru de ani, spuse el.

— E corect? o întrebă Brown pe Marie.

— Da, spuse ea.

— 1,78 m, zise Hawes, 77 kg..

— Doamnă Sebastiani?

— Da.

În ochi îi sclipea o undă de înţelegere. Hawes se gândi că şi ea începe să priceapă. Nu ştia exact ce urma. Dar se pregătea pentru o lovitură.

Hawes nu ştia nici el exact ce urmează. Dar avea o bănuială.

— Părul negru, spuse. El. Ochii…

— De ce mai trebuie s-o luăm iar de la capăt? spuse ea. Am identificat cadavrul, aveţi tot ce…

— Părul fratelui meu era negru, da, spuse Dolores încet şi mângâie mâna lui Marie.

— Ochii albaştri, spuse Hawes.

— Da, ochi albaştri, spuse Dolores, ca ai mei.

— Trebuie să mai vin odată în oraş? întrebă Marie. Să mă uit la… la ce au găsit în…

— Doamnă Sebastiani, zise Brown, capul găsit în râu nu seamănă cu fotografia soţului dumitale.

Marie clipi, din ochi.

Linişte.

Apoi:

— Atunci… asta… asta înseamnă… ce înseamnă asta?

— Înseamnă că mortul nu e soţul dumitale, spuse Brown.

— Deci cineva a făcut o greşeală? întrebă Dolores imediat. Vreţi să spuneţi că fratele meu nu

e mort?

— Doamnă Sebastiani, spuse Brown, te deranjează dacă îţi citesc descrierea pe care mi-ai dat-o despre Jimmy Brayne?

— Zău, nu văd de ce trebuie să repetăm chestiile astea de o mie de ori, spuse ea. Dacă v-aţi fi făcut treaba ca lumea, aţi fi *găsit* pe Jimmy până acum.

Brown îşi şi luase carnetul.

— Sex masculin, alb, citi el. Treizeci şi doi de ani. Înălţimea. 1,80 m. Greutatea, 90 de kg…

— Da, spuse ea nerăbdătoare.

Privirea la pândă acum. Hawes mai văzuse privirea asta. Disperată, prinsă în capcană. Brown se apropia şi ea ştia.

— Părul negru, ochi căprui.

— Da, zise ea din nou.

— Doamnă Sebastiani, ochii erau căprui.

— Da, cum v-am mai spus.

— Ai capului din râu. Ochii erau căprui.

Se întoarse spre Dolores.

— Fratele dumneavoastră are o cicatrice de apendicectomie?

— O ce?

— I s-a scos apendicul?

— Nu. Nu înţeleg ce…

— A avut vreodată vreun accident de ski? Şi-a rupt cumva cartilagiul la…

— N-a schiat în viaţa lui, spuse Dolores.

Părea foarte încurcată acum. Se uită la Marie.

— Specialiştii au luat amprentele de la ambele mâini, spuse Brown. Chiar în clipa asta se face o verificare. Fratele dumneavoastră a fost înrolat?

— Da, în armată.

— Ştiţi cumva dacă Jimmy Brayne a făcut armata?

— Nu ştiu.

— Sau poate a avut alt serviciu de felul ăsta? Dumneata ce zici, doamnă Sebastiani? Se pare că ştii foarte multe despre Jimmy Brayne. Poate ştii dacă i s-au luat vreodată amprentele.

— Tot ce ştiu eu despre el…

— Totul, chiar şi de aluniţă, spuse Brown şi închise carnetul brusc.

— Marie, ce vrea să spună? întrebă Dolores.

— Cred că ea ştie ce vreau să spun, zise Brown.

Marie nu scoase o vorbă.

— Dacă nu se rezolvă cu amprentele, zise Brown, mai avem şi capul. Cineva o să-l recunoască. Mai devreme sau mai târziu, o să obţinem o identificare pozitivă.

Ea continua să tacă.

— E Jimmy Brayne. Nu-i aşa? întrebă Brown.

Tăcere.

— Dumneata şi soţul dumitale l-aţi omorât pe Jimmy Brayne. Nu-i aşa? spuse el.

Ea rămăsese nemişcată, cu mâinile în poală.

— Doamnă Sebastiani, spuse Brown, n-ai vrea să ne spui unde e soţul dumitale?

Parker descuie cu un passe-partout.

Pe canapeaua-pat din camera de zi dormeau un bărbat şi o femeie pitici. Săriră în sus în clipa în care se deschise uşa.

— Bună, zise Parker încet şi le arătă arma.

Wee Willie Winkie era unul din pitici. Purta o pijama în dungi. Era tare drăguţ, dar se făcu palid când văzu pistolul. Soţia lui, Corky, purta chiloţi şi o cămăşuţă de noapte ca de păpuşi. Roz. Apucă o pernă şi o strânse la piept când Parker se apropie de pat. Lumina de pe palier se strecura în cameră.

Ea licărea pe pistolul din mâna lui Parker. Ochii căprui ai lui Corky erau larg deschişi. Încă mai ţinea perna în dreptul sânilor. Parker îşi zise că seamănă puţin cu Debbie Reynolds.

— Ceilalţi dorm? şopti el.

Willie aprobă.

— Unde?

Willie arătă spre două uşi închise.

— Sus, şopti Parker.

Ei se dădură jos din pat. Corky părea să se jeneze numai cu cămaşa de noapte şi chiloţii pe ea. Ţinea perna în faţă, dar spatele îi era descoperit. Parker făcu un gest cu pistolul.

— O să-i sculăm, şopti el. Nu ţipaţi că altfel vă împuşc pe amândoi.

Într-unul din dormitoare, Oliver Twist dormea cu o femeie normală. Femeia era foarte grasă şi foarte blondă. Parker îşi aminti bancul despre piticul care s-a însurat cu femeia cea grasă de la circ şi care alerga toată noaptea în jurul patului strigând: „E a mea toată”.

Îl înghionti pe pitic.

Piticul sări drept în sus în pat.

Părul roşcat ciufulit, ochii albaştri holbaţi.

— Ssst, făcu Parker. E poliţia.

Oliver clipi. La fel şi Willie. Până acum crezuse că au de-a face cu un hoţ. Ceea ce era destul de grav. Acum ştia că aici se află un poliţist, coşmarul lui era şi mai îngrozitor. Se uită la Corky, mustrând-o din ochi pentru nenorocita prietenie cu Micuţa Annie Oakley şi trăgaciul ei buclucaş.

— Trezeşte-o pe doamna, îi spuse Parker lui Oliver.

Oliver o înghionti pe blonda cea grasă.

Ea se întoarse pe partea cealaltă.

O înghionti din nou.

— Lasă-mă-n pace, zise ea.

Parker trase cearceaful de pe ea. Avea o cămaşă de noapte lungă, de bunică. Încercă să tragă înapoi cearşaful. Încercă în van să apuce aerul din jur. Apoi se ridică în capul oaselor, enervată şi încă pe jumătate adormită.

— Poliţia, spuse Parker zâmbind.

— Ce? zise ea clipind năucită.

— Dumneata ai condus maşina? întrebă el.

— Ce maşină? zise ea.

— Nu ştie ce maşină, îi spuse Parker lui Olivei zâmbind încă.

— Quentin a condus, spuse Oliver. Doamna nu are nici o legătură.

— Cu ce? întrebă blonda.

Quentin, îşi zise Parker. Tipul de la petrecere.

— El unde e? întrebă.

— În camera cealaltă, spuse Oliver.

— Hai să-i spunem că petrecerea s-a terminat, zise Parker. Jos din pat, amândoi.

Ei se dădură jos din pat.

— E o glumă? şopti blonda lui Oliver.

— Nu cred, şopti Oliver la rândul lui.

Parker îi mână pe toţi patru în celălalt dormitor. Radiatorul sâsâia şi în cameră era o căldură sufocantă. Parker aprinse brusc lumina. Quentin Forbes era în pat cu Alice. Nici unul din ei nu se clinti. Aruncaseră cuverturile de pe ei în somn şi erau amândoi goi. Alice era frumoasă ca o păpuşică. Cu părul blond răsfirat pe pernă.

— Poliţia! strigă Parker şi amândoi săriră în aceeaşi clipă.

— Bună, Alice, spuse el şi zâmbi.

— Bună. Andy, zise ea şi zâmbi la rândul ei.

— Acum trebuie să ne îmbrăcăm, îi spuse el ca unui copil.

— Bine, zise ea şi băgă mâna sub pernă.

Parker spuse, înainte chiar să vadă pistolul în mâna ei.

— Nu.

Ea şovăi.

— Te rog, Alice, spuse el. Nu.

Probabil că a văzut ceva în ochii lui. Probabil şi-a dat seama că privea în ochi un poliţist care a văzut şi a auzit de toate.

— Bine, spuse ea şi lăsă pistolul.

Forbes spuse:

— Asta-i ilegalitate.

— Aşa e, zise Parker.

— Arată-mi legitimaţia, spuse blonda.

Parker îi arătă insigna.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Acum îmbrăcarea, zise el ducându-se la fereastră şi strigându-i pe cei doi poliţişti în uniformă de la Trei-Unu.

N-aveau decât trei perechi de cătuşe şi şase arestaţi. Era o problemă de cerere şi ofertă. Unul dintre poliţişti coborî şi ceru ajutor prin radio, raportând clar că nu era o alarmă obişnuită, ci aveau nevoie doar de mai multe cătuşe. Sergentul de la Secţia Doisprezece voia să ştie ce căutau doi poliţişti de la Trei-Unu şi un detectiv de la Opt-Şapte în toată chestia asta. Dar trimise totuşi o maşină cu cătuşele cerute. Până la sosirea lor, Parker a percheziţionat personal apartamentul. A găsit o valiză plină cu bani. A găsit şi un cufăr plin cu costume, măşti şi peruci. A găsit şi patru pistoale Zephyr de calibrul 22 şi un Colt automat de calibrul 45.

Când i-au pus cătuşele, Alice era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni gri de stofă, o bluză roz cu mâneci lungi, o haină bleumarin la două rânduri cu nasturi de metal, pantofi albaştri de lac cu toc jos, un pardesiu mic albastru. Era adorabilă.

Pe când ieşeau împreună, ea îi spuse:

— Nu trebuia să se întâmple aşa, ştii?

— Ştiu, spuse Parker.

Willis spera că în cameră nu e nici o armă. El spera că n-o să se lase cu împuşcături. Avându-l pe O'Brien cu el…

— Poliţia, spuse O'Brien şi bătu din nou la uşă.

Linişte în încăpere.

Apoi zgomotul unei ferestre care se deschidea.

— Vrea s-o şteargă, spuse Willis.

Se depărtase de uşă şi ridicase piciorul pentru o lovitură în uşă. Cu braţele depărtate, pentru a forma o pârghie, parcă era un fotbalist pornit în atac. Piciorul porni, talpa şi călcâiul pantofului dărâmând uşa, chiar deasupra clanţei. Zăvorul sări, uşa se prăbuşi spre interior. O'Brien intră în

cameră, cu pistolul îndreptat în faţă. Dă Doamne să nu fie nici o armă înăuntru, îşi spuse Willis.

Un bărbat în izmene încălecase fereastra.

— E cam sus, domnule, zise O'Brien.

Bărbatul şovăi.

— Domnul Sebastiani? întrebă Willis.

Bărbatul rămase cu un picior dincolo de pervaz. Nu era scară de incendiu şi Willis se întreba unde naiba voia să fugă.

— Mă numesc Theo Hardeen, spuse el.

— Aşa a zis şi soţia dumitale, spuse Willis.

— Soţia mea? Nu ştiu despre ce e vorba.

Ăştia niciodată nu ştiau despre ce e vorba.

— Domnule Sebastiani, spuse Willis. În clipa asta soţia dumitale a plecat din Collinsworth cu o maşină şi doi detectivi de la secţia de poliţie Optzeci şi Şapte, ale căror instrucţiuni…

— N-am nici o soţie la…

— Au şi un ferăstrău în maşină, adăugă O'Brien.

— L-au găsit în garajul dumitale, spuse Willis.

— E mult sânge pe el, spuse O'Brien.

— Domnule, te arestăm pentru crimă, zise Willis şi începu să recite pe dinafară codul Miranda-Escobedo.

Sebastiani îl asculta ca şi cum i se ţinea o conferinţă. Încă mai stătea cu un picior dincolo de pervazul ferestrei.

— Domnule Sebastiani n-ai vrea acum să coborî de pe fereastră?

Sebastiani se dădu jos.

— A zbârcit-o nevastă-mea, nu? întrebă el.

— Aţi zbârcit-o amândoi, spuse Willis.

De data asta e de-adevăratelea, îşi zise Carella.

Nici o păcăleală de data asta.

De dată asta s-a terminat cu mine.

Un vârtej întunecat, lumini care clipesc, aurora, murmure de voci, semnale sonore, totul atât de fals şi îndepărtat, dar în acelaşi timp atât de real şi

imediat, că te apuca râsul. Plutea undeva deasupra lui însuşi, suspendat acolo deasupra precum îngerul morţii. „Poartă căpăţâna asta de usturoi la gât", spunea bunica „Te fereşte de îngerul morţii", dar unde-i usturoiul, bunico?

Cearceafuri albe răcoroase şi perne moi de puf, sos de roşii care fierbe pe plita veche cu lemne din bucătărie, ochelarii tăi aburiţi, când unchiul Jerry mânca excremente de şoarece crezând că sunt măsline, toţi sunt morţi acum, Meyer o fi murit şi el?

Cristoase, Meyer, nu muri.

Te rog nu muri.

Plutind în aer deasupra lui însuşi, uitându-se în jos la propria persoană, marele erou, halal erou. Accesibil lumii, accesibil mâinilor şi ochilor străinilor, ca o carte deschisă, nu-l lăsa pe Meyer să moară, să te sprijin, Meyer lasă-mă să te sprijin, prietene.

Acum intrăm, a spus cineva asta acum mulţi ani?

Deschideţi-l acum, deschideţi-l pe erou, e o conferinţă editorială acolo, dar nu vreau hotărâri editoriale de ultim moment de data asta. Nu-i nimeni aici să spună că n-ai voie să-l ucizi pe erou, marele erou, halal erou, împuşcat mortal de pitici, poc-poc, te-am prins, închide cartea.

Ieşire.

Dar…

Te rog lasă asta pe mai târziu, bine? Lasă cortina finală pentru mai încolo. Sunt un om însurat, lasă-mă un pic. Aproape că râdea, deşi nu era nimic nostim, încerca să râdă. Se întreba dacă reuşise să zâmbească măcar, auzi pe cineva spunând ceva, prin norul de ceaţa plutind prin apă, o furtună năprasnică se pregătea, nu ştiu să navighez, îşi zise, n-am avut niciodată un iaht.

Toate lucrurile pe care nu le-am făcut niciodată.

Toate lucrurile pe care nu le-am avut niciodată.

Ia ascultă, oare cine…?

Toate comorile.

Trei mii şapte sute cincizeci pe an nu ajung pentru a cumpăra comori.

Doamne, Teddy, nu ţi-am cumpărat niciodată lucruri valoroase.

Toate lucrurile pe care voiam să ţi le cumpăr.

Iartă-mă Teddy, binecuvântează-mă părinte, căci am păcătuit. A e pentru aur şi B pentru blănuri, C pentru coral şi D pentru diamante, F pentru flori şi G pentru granate şi H e pentru…

Î lipseşte.

I e pentru ieşire.

Dar..

Te rog nu mi-o lua înainte, te rog nu mă zori, mai dă-mi puţin timp să termin şi restul alfabetului. Te implor.

E este pentru mine, eu.

— Umblaţi cu grijă, spuse cineva.

Există un hotel pentru aşa ceva folosit de fete plus cincizeci-şaizeci de camere de închiriat în toată zona.

Vorbele lui Shanahan.

Nu prea multe ore în urmă.

Îşi pierduse toate ajutoarele, ştia.

Nu ştia ce se întâmplase afară pe stradă, dar dispăruseră cu toţii, asta era clar.

Deci iată-ne, îşi zise ea.

Singuri în sfârşit.

Tu şi cu mine.

Faţă în faţă.

Nu în hotelul acela unde avea şansa să fie găsită înainte de ivirea zorilor, ci într-una din cele cincizeci sau şaizeci de camere de închiriat Jos, cucoana luă banii de la el, uitându-se la ei în palmă ca şi cum ar fi aşteptat şi un bacşiş pe deasupra, apoi pe scări în sus la etajul trei. Mirosurile de mâncare umplând palierele, un loc minunat pentru luna de miere, cheia în broască, uşa deschizându-se spre o cameră cu un pat. O toaletă şi un scaun

de lemn. O lampă şi un transperant decolorat, o uşiţă în capătul cel mai îndepărtat ducând într-o baie în care se aflau doar un vas de WC şi o chiuvetă murdară.

— E mic dar vesel, spuse el rânjind, apoi încuie uşa şi puse cheia în acelaşi buzunar cu cuţitul.

Asta fusese acum aproape o oră.

De atunci el vorbise fără încetare.

Ea îi aducea mereu aminte că timpul e bani. Dorind ca el să înceapă odată, să se termine, dar el o ţinea de vorbă înfundând-o cu hârtii de douăzeci de dolari. „Un dolar minutul, nu?" spunea el şi minutele nopţii se scurgeau fără ca el să facă vreo mişcare spre ea.

Se întreba dacă n-ar fi cazul să-l aresteze totuşi. Să-i dăm drumul, domnule, cum zice Legea, să facem o confruntare pentru cele două fufe care îl descriseseră. Să rişte ca ele să se fâstâcească şi să nege sau să nu-şi amintească, să rişte şi mai mult – chiar *având* o identificare pozitivă, ca el să dea cu gura şi să scape basma curată. Două paraşute care l-au văzut pălăvrăgind cu victimele nu constituiau o dovadă suficientă pentru condamnare. Nu. Dacă era omul lor, trebuia să facă prima mişcare pentru ca ea să-l poată înhăţa. Să scoată cuţitul. N-o să fie prea simplu, îşi zise. Suntem doar noi doi, el şi cu mine singuri în camera asta. Iar eu nu pot decât să aştept. Şi să ascult.

Afla o grămadă de lucruri despre el.

Stătea întins pe pat, cu mâinile sub cap. Privind spre tavan, iar ea pe scaunul de lemn în celălalt capăt al camerei, lângă toaletă, cu geanta pe podea, lângă mâna care îi atârna şi se simţea ca un doctor psihiatru ascultând un pacient. În cameră era destul de cald, trebuia să recunoască. Radiatorul încins zumzăia împrăştiind valuri de căldură şi o făcea să picotească aproape, asta-i tot ce-i mai lipsea. Haina lui atârna acum pe spătarul scaunului de lemn, vocea răsunându-i monoton în încăpere. Ea stătea cu ambele tălpi sprijinite bine pe podea, cu

picioarele uşor depărtate, cu pistolul prins de gleznă în interiorul cizmei drepte. Era pregătită pentru orice. Dar nu se întâmpla nimic. În afară de vorbă.

— … că poate *ea* era de vină în parte pentru ce s-a întâmplat, ştii? spuse el. Mama. Ascultă, o iubesc la nebunie, să nu mă înţelegi greşit, ea e cea care a făcut eliberarea mea posibilă, fie-i ţărâna uşoară. Dar dacă stai să te gândeşti bine, era numai vina *tatei?* Pot să-l învinuiesc numai pe el? Că s-a culcat cu Elga? Adică, nu cumva e şi *mama* vinovată de ce s-a întâmplat?

Iar Elga.

Rar scotea o propoziţie fără să amintească numele menajerei.

— Era profesoară mama, ţi-am spus?

Numai de o sută de ori. Îşi spuse Eileen.

— L-a ţinut la facultatea de medicină, pe mine ma lăsa cu Elga tot timpul până m-am făcut mare. Să ştii că n-o condamn pentru asta. Ea preda la şcoală ca să-şi poală întreţine familia, era foarte greu. O ştii pe aia cu educatoarea care primeşte un telefon obscen? Ridică receptorul, spune „Alo?" şi vocea de pe fir debitează „Fă-fă, pi-pi. Ca-ca". Mă rog, e veche, ai mai auzit-o probabil. Mama nu era educatoare, era profesoară de liceu, lucra la o şcoala cu probleme, ore lungi, grele, uneori nu ajungea acasă înainte de şase sau şapte, trebuia să corecteze lucrări toată noaptea, eu *o uram* pe Elga. Dar aşa cum spuneam responsabilitatea se împarte în două. Dacă tata se culca cu Elga, poate o parte din vină o avea şi mama. Înţelegi ce vreau să spun? Ea spunea întotdeauna că urăşte munca de profesoară, dar atunci de ce o lua în serios? Simţul ei de răspundere, precis. Dar n-ar fi trebuit oare să fie răspunzătoare şi pentru bărbatul ei? Pentru fiul ei? N-ar fi trebui să aibă în vedere şi necesităţile noastre? Vreau să spun că, rahatul ăla de predat la şcoală n-ar fi trebuit să devină o *obsesie* la ea, nu crezi?

Nu vreau să fiu psihiatrul tău, îşi spunea Eileen, nu mai vreau să aud nimic despre tine. Fă-ţi odată dracului numărul!

Dar el nu contenea să vorbească.

— Copiii simt o mulţime de lucruri, nu ţi se pare? spuse el. Eu trebuie să fi *ştiut* că în casa aia ceva nu e în regulă. Tata care zbiera la mine tot timpul, mama care nu era niciodată acolo, era o atmosferă încordată în casă de puteai s-o tai cu cuţitul.

Linişte.

Ea îl privea stând lungii pe pat.

Cu mâinile împreunate sub ceafă, privind tavanul.

— Ca să-ţi spun drept, uneori îmi venea s-o omor.

Din nou linişte.

Acum începe, îşi zise Eileen.

— Când eram mic, spuse el.

Şi tăcerea se prelungi.

— S-o ia dracu' de profesoară plină de responsabilitate, spuse el.

Ea îl privea.

— Care-i ignora pe cei ce-o iubeau.

Îl urmărea cu privirea în continuare. Pregătită. Aşteptând.

— Am încercat să înţeleg ceva mai târziu, după moartea ei. Mi-a lăsat toţi banii ăia. Pentru libertatea lui Robert de a risca să se bucure de viaţă. Asta sună a dezvinovăţire, nu? De vina că ne-a ignorat pe amândoi.

Din nou linişte.

— Ştii ce-a făcut Elga odată?

— Ce?

— Aveam opt ani.

— Ce-a făcut?

— Şi-a scos chiloţeii.

Chiloţei. O expresie de copil.

— A stat dezbrăcată în faţa mea.

Tăcere.

— Eu am fugit şi m-am încuiat în baie.

Tăcere.

— Mama m-a găsit acolo când a venit de la şcoală. Elga a zis că am fost rău. I-a spus mamei că m-am încuiat în baie şi n-am vrut să ies cu nici un chip. Mama m-a întrebat de ce am făcut aşa ceva. Elga era acolo. Am spus că mi-era frică de fulgere. În ziua aceea ploua. Elga a zâmbit. Data următoare când am rămas singuri, ea… ea… m-a obligat să…

Se sculă brusc în capul oaselor.

— O ştii pe aia cu tipul care intră într-un sex-shop să cumpere o păsărică de buzunar? Vânzătorul zice:

— Vreţi să vi-o trimitem, domnule, sau o luaţi cu dumneavoastră?

Tipul zice:

— Nu, o mănânc aici.

Râse aspru şi silit, apoi spuse:

— Ţi-ar plăcea să-ţi mănânc păsărică *ta?*

— Sigur, zise ea.

— Atunci dă jos chiloţeii.

Picioarele i se legănau de o parte a paiului.

— Vino încoa' şi scoate chiloţeii.

— Vino tu, zise Eileen.

El se ridică.

Băgă mâna dreaptă în buzunar.

Ea îşi zise: Da, scoate cuţitul, ticălosule.

Apoi îşi zise: Nu, n-o face Bobby.

Şi deodată nu ştiu ce să facă.

— Bobby spuse ea la capătul puterilor, sunt poliţistă.

— Sigur că da, zise el. Poliţistă.

— Nu vreau să-ţi fac rău, spuse ea.

— Atunci lasă dracului tâmpeniile! spuse el furios. Toată viaţa numai de astea am avut parte!

— Sunt poliţistă, spuse ea şi scoase pistolul din geantă, îndreptându-l spre el. Hai să căutăm pe cineva să te ajute, bine?

Se uită la ea. Un zâmbet îi descompuse faţa.

— E o păcăleală?

— Nici o păcăleală, sunt poliţistă. Să mergem, bine?

— Unde să mergem? Unde vrei să mergi păpuşo? El mai zâmbea încă.

Dar ţinea mâna în buzunar.

— Să găsim nişte oameni cărora să le poţi vorbi, spuse ea.

— Despre ce? N-am nimic de spus…

— Pune cuţitul pe podea, Bobby.

Ea stătea acum în picioare, într-o atitudine asemănătoare cu cea a unui poliţist, cu arma încă îndreptată spre el.

— Care cuţit? spuse el.

— Cel din buzunarul tău, Bobby. Pune-l jos.

— N-am nici un cuţit, spuse el.

— Ba ai un cuţit, Bobby. Pune-l pe podea.

Scoase cuţitul din buzunar.

— Bun, acum pune-l pe podea, spuse ea.

— Şi dacă nu vreau? spuse el.

— Ştiu că o vei face, Bobby.

— Şi dacă mă încui în baie în loc de asta?

— Nu, n-o s-o faci. Bobby. Ai să pui cuţitul jos…

— Ca un băieţel cuminte, nu?

— Bobby – nu sunt mama ta. Nici Elga, n-o să-ţi fac nici un rău. Pune pur şi simplu cuţitul jos…

— Ascultă-l pe psihiatru, spuse el. Nu eşti decât o curvă ordinară, pe cine mă-sa crezi că fraiereşti?

— Bobby, te rog lasă cuţitul jos.

— Roagă-mă frumos, spuse el şi lama cuţitului se deschise.

Ţinea pistolul în mână îndreptat spre el.

— Nu mişca, zise ea.

Cu poziţia specifică poliţistului acum şi mai vizibilă, mai hotărâtă. El făcu un pas spre ea.

— Te previn, nu mişca!

— O ştii pe aia cu tipul care intră într-o bancă s-o jefuiască? Lipeşte pistolul de faţa funcţionarului şi spune: „Nici o mişcare, urmează o regulare.”

Încă un pas spre ea.

— Nu mai e de glumă, zise el şi învârti cuţitul în aer. Hârşti, făcu el.

Şi se apropie de ea.

Primul ei glonte îl lovi în piept, rostogolindu-l înapoi spre pat. Trase din nou. Aproape instantaneu, lovindu-l în umăr de data asta şi făcându-l să se rotească, apoi trase a treia oară împuşcându-l în spate, răsturnându-i pe pat şi apoi – nu va înţelege niciodată de ce – continuă să tragă în trupul lui neînsufleţit, privind cum ţâşneşte sângele, spunând mereu: „Ţi-am dat o şansă, ţi-am dat o şansă" până termină cartuşele. Apoi aruncă pistolul şi începu să ţipe.

Unii nu se schimbă niciodată.

Genero nu părea să observe că ea nu-l auzea.

Era acolo, la spital, să-i spună lui Carella ce erou a fost, împuşcând patru adolescenţi care puseseră o bombă incendiară în clădire.

Stătea în hol şi vorbea cu Teddy, care se ruga să nu-i moară bărbatul, rugându-se ca soţul ei să nu fie deja mort.

— … şi deodată ieşiră alergând, spuse el. Steve ar fi fost mândru de mine. Au aruncat bomba incendiară spre mine. Dar nu m-au speriat, am…

Un doctor în halat verde de chirurg venea spre ei. Avea sânge pe halat.

— Doamna Carella? întrebă el.

Ea îi citi vorbele pe buze.

La început crezu că a spus: „L-am împuşcat".

O expresie încurcată îi apăru pe faţă.

El repetă.

— L-am rezolvat, spuse el.

Ea respiră uşurată.

— O să fie bine, zise doctorul.

— O să fie bine, repetă Genero.

Ea dădu din cap aprobator.

Apoi puse mâinile la ochi şi începu să plângă.

Genero stătea şi el acolo.

Annie îi vorbi în holul secţiei Şapte-Doi.

— Proprietăreasa a sunat la 911 fiindcă cineva ţipa, spuse ea. Ea simpatizează cu curvele, n-ar fi sunat dacă nu era ceva foarte grav.

Kling aprobă din cap.

— De abia s-a liniştit adineauri. E în hol, în sala de interogatorii. Nu ştiu dacă e cazul să-i vorbeşti.

— De ce nu? întrebă Kling.

— Pur şi simplu nu ştiu, zise Annie.

Coborî în hol.

Deschise uşa.

Ea stătea la masa cea lungă din sala de interogatorii, cu oglinda în spate. Stătea acolo şi atât. Îşi privea mâinile.

— Îmi pare rău dacă am zbârcit-o, zise el.

— N-ai zbârcit-o.

Se aşeză în faţa ei.

— Tu eşti bine?

— Nu, răspunse ea.

Se uită la ea.

— Plec, zise ea.

— Ce vrei să spui?

— Din poliţie.

— Nu se poate!

— Plec, Bert. Nu-mi place ce mi s-a întâmplat, nici ce urmează.

— Eileen. Tu…

— Plec şi din oraş.

— Eileen…

— Oraşul ăsta împuţit, spuse ea şi scutură din cap.

El încercă s-o apuce de mână. Ea şi-o retrase.

— Nu, spuse ea.

— Şi eu ce fac? spuse el.

— Şi eu ce fac? spuse ea.

Telefonul sună puţin după două noaptea.

Ea ridică receptorul.

— Peaches? spuse vocea Aici Phil Hendricks de la Camera Works, am mai vorbit mai devreme.

— Iar el!

— Ce vreau eu să faci este să-ţi scoţi bluza şi să te uiţi în oglindă. Apoi vreau să…

— Ascultă nenorocitule, spuse ea, dacă mă mai suni…

— Aici Andy Parker, spuse el, sunt într-o cabină telefonică la colţ. E târziu să urc la tine?

— Tâmpitule, zise ea.

A fost ultima păcăleala din acea noapte.

[1] 31 octombrie, ajunul Zilei Tuturor Sfinţilor (All-Hallows' *Day)* era, în vechiul calendar celtic, ultima noapte a anului – Noaptea Vrăjitoarelor. Anul Nou începând la 1 noiembrie. E noaptea de care se leagă multe superstiţii şi obiceiuri vechi. *(n. trad.)*.

[2] Referire la romanul lui Ch. Dickens „Oliver Twist" şi trupa de micuţi vagabonzi borfaşi, printre care şi Maestrul Hoţilor, condusă de evreul Fagin *(n. trad.)*.

[3] Al dente (ital.) – fierte numai atât cât să crănţăne în dinţi (*n. trad.)*.

[4] Significant Other – în traducere liberă: persoana importantă de lângă mine (n. trad.).

[5] Puzzle – joc în care mai multe piese de forme diferite se asamblează pentru a forma o imagine *(n. trad.)*.

[6] Coal – cărbune *(n. trad.)*.

[7] Patru Iulie – sărbătoarea naţională a S.U.A. *(n. trad.*).

[8] L.A. – prescurtare curentă pentru Los Angeles *(n. trad)*.

[9] Livră – 0,453 kg. *(n. trad)*.

Table of Contents

Cuvânt înainte
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13

Table of Contents

Cuvânt înainte	3
1	5
2	26
3	43
4	61
5	78
6	95
7	113
8	134
9	156
10	177
11	195
12	218
13	232